

PRAE 2020/3. KORTÁRS MAGYAR KRIMI

Kortárs magyar kriminovellák a Prae-ben (előszó)	002
Szlavicsek Judit: Paranoia	004
Jules Winkler: Piknik	019
Bodor Emese Réka: Szomszédok	029
Rizsányi Sándor: Előteljesített megrendelés	039
Forrai Márton: Megnyúzni ez krokodilt	048
Vistë Sándor: A leszúrt lány esete	064
Gődény Balázs: Költők	081
Kövesi Péter: Leonard, az időjáró	103
Imre Eszter: 056	112
Háromszéki Nándor: A gyűjtő	119
Jassó Judit: Rend és nyugalom	127
Vad Sebestyén: Rablótámadás	133
Hilgert István: Hacker Noir	146

Kortárs magyar kriminovellák a Prae-ben

A Prae Kiadó néhány évvel ezelőt indította útjára Krimi Ma elnevezésű könyvsorozatát azzal a céllal, hogy a kortárs magyar krimiirodalom legjobb, legérdekesebb darabjait bemutathassa az olvasóközönség számára. A célkitűzés az volt, hogy a detektív- és bűnregények jelenkori társadalmunkat és régióinkat érintő dilemmákat, trendeket és kurrens problémákat fogalmazzanak meg, érzékeny kérdéseket tegyenek föl, továbbá közelebb hozzák a közösségek mindennapi életét jelentékeny mértékben meghatározó elveket és ellentéteket – s mindemellett persze izgalmas történettel örvendeztessék meg az olvasót. A sorozatban eddig öt regény látott napvilágot: elsőként Molnár T. Eszter *Szabadesés* című műve, majd ezt követte Mészöly Ágnes *Rókabérc, haláltúra*, Cserhádi Éva *A Sellő titka*, Pintér Tibor *A harmónia tébolya*, végül az idei Ünnepi Könyvhétre Kertész Erzs *Az átutazó* című könyve.

A Krimi Ma sorozat számára az idei év más miatt is különleges volt. A Prae Kiadó tavasszal pályázatot hirdetett krimiregények és -novellák írására, a nyár közepi határidőre csaknem kétszáz pályamű érkezett, hozzávetőlegesen száz regényrészlet és száz novella. A kézíratos munkákat a könyvsorozat egyes szerzői mellett krimiirodalommal is foglalkozó irodalomtörténészek zsűrizték, melynek eredményeképp a legjobb, legbiztatóbb regényrészletek szerzőitől év végi határidővel bekérték a teljes művet, a legfrappánsabb rövid elbeszéléseket pedig díjazták.

A Prae folyóirat különleges kiadványa a jelen antológia, amely a tizenhárom legjobbnak ítélt kriminovellát tartalmazza. Az elbeszélések rendkívül széles spektrumon szólnak meg: akad közöttük a magyarországi vidéken játszódó gyilkossági történet, budapesti külvárosi életkép, bizarr leszámolási sztori, de fantasztikus elemekben bővelkedő vagy épp irodalmi szereplőket felvonultató írás is. Egyes novellák a klasszikus noir vagy hard-boiled krimik hagyományait követik, erős figurák feszülnek egymásnak, más szövegek egy-egy rejtély köré szerveződnek, miközben egészen különös kalandok bonatkoznak ki. Féltékenység, paranoia, társadalmi feszültségek, gengszterek, örömlányok, hullaházak, zsaruk és önjelölt

nyomozók népesítik be a világot, a hétköznapi élet bejáratott útvonalai közt a valóság eltérő arcai villannak föl.

A válogatásban az olvasó kedvére szemezgethet a kriminovellákból, hiszen a paletta rendkívül színes. A megoldásra váró esetek – legyenek azok bűntények vagy a hagyományos keretből igencsak kilógó, egyedi karakterek – azt mutatják, a minket körülvevő világ ezernyi olyan titkot rejt, amelynek érdemes a nyomába eredni.

Paranoia

1

Kardos Júliának még abból az időből maradt meg a szokása, hogy az autóban ülve folyton az utcán járókat pásztázza és gondolatban a megfelelő fiókba tegye őket, mikor a kétezres évek elején pályakezdőként a kelenföldi lakótelep pedáns rendben sorakozó gigantikus panelkockái között járőrözött. Több mint tíz éve nem dolgozott már a közrendvédelmi osztályon, a berögződés azonban semmit nem enyhült, így biztos volt benne, hogy ez örök életre elkíséri, akárcsak a hiány.

Ahogy a járókelők kényszeres figyelése, úgy a krónikus magány is a társa maradt: két megbízható szereplő, akik segítenek túlélni, újabb nap az előző után.

Csak szép sorjában. És minden rendben lesz.

Az elmúlt hét évet e szerint a filozófia szerint élte. A fájdalom nem szűnt, csak mélyebbre húzódott, ahogy az utolsó szép őszi napon a teraszon felejtett almán az a jókora harapás: a szélek befordulnak, a hosszú téli szürkeség hónapjai alatt lassan befedve az egyre csak töpörödő gyümölcs védtelenül maradt húsát, a magányt.

Azt hitte, talán a költözés menedéket nyújt önmagától, megszabadítja az emlékektől, lehetővé teszi, hogy továbblépjen. Így aztán egy nyomorultul magányos kedd reggelen meghirdette a férjével első és egyben utolsónak bizonyult közös otthonukat, a gazdagréti garzont, és megpályázta az első vidéki nyomozói állást, amit a police.hu-n talált. Így került Keszthelyre, önkéntes száműzetése helyszínére, ami, ha megváltást nem is, de új dísztetet legalább adott életének.

Komótosan haladtak a szolgálati Octaviával a 71-es úton Keszthely irányába fiatal társával, Horváth hadnaggyal a gyér forgalmú február végi vasárnap délutánon. Közvetlenül dél után halálesethez hívták őket a vonyarcvashegyi hegyoldal egyik kis utcájába, de mire kiértek, az öreg Simonics doktor már ki is zárta az idegenkezűséget, így a nyomozást végül nem kellett elrendelni.

A nyolcvan körüli férfi a félig a domboldalba vájt hétvégi ház kifagyott konyhájának cementpadlóján feküdt, és a doki szerint már több napja halott lehetett. A környéken

a legtöbb házat lezárták télire, így az is csoda volt, hogy valakinek egyáltalán feltűnt, hogy az öreg egy ideje már nem jár ki a házból.

Az elhanyagolt udvaron láncra kötött keverék kutyája vonyított már napok óta étlen-szomjan, emiatt jött fel az egyik alsó utcában lakó fiatalabb férfi. Ő találta meg a bácsit, aki az orvos szerint elesett, valószínűleg elvesztette az eszméletét, aztán a fűtetlen házban egyszerűen kihűlt.

Kardos százados türelmetlenül hol az egyik, hol a másik lábára állt, groteszk topogós táncjelenetet produkálva a test mellett térdelő kollégái felett, és egy perccel sem akart többet tölteni a helyszínen, mint ami elengedhetetlenül szükséges volt. Hajlamos volt a felfázásra, ez pedig, túl a negyvenen, egyre több gondot okozott, de ezt a problémáját esze ágában sem volt megosztani a társaival. Gyűlölte, hogy a férje halála után, azokban a kilátástalan időkben kimutatta a fájdalmát és gyengének ítéltetett, ezt a hibát többé nem akarta elkövetni.

Simonics doktor épp a vizsgálati eszközeit pakolta vissza akkurátusan a táskájába, a hadnagy pedig – aki alig egy éve diplomázott a Rendészettudományi Karon, és csekély tapasztalatát túlpörgetett önbizalommal és időnként némi arroganciával igyekezett kompenzálni – időről időre összefordított tenyereibe lehelt, hogy kissé felmelegedjen, miközben kurta mondatokban megvitatták az ügy további adminisztratív feladatait.

A visszaúton némán ültek a kocsiban, a hadnagy durcás egykedvűséggel vezetett. Júlia a karácsonyi céges buli óta pontosan tisztában volt vele, hogy a férfi mit gondol róla. Ha másnak nem, legalább a tüdőtágulós Rakovszkynak a rablási osztályról – aki nem ihatott – észre kellett volna vennie a töméntelen chipszeszacskó és üdítőspalack takarásában magányosan üldögélő nőt, és le kellett volna állítania a hadnagyot. De ő se tette. Így aztán az este folyamán nemcsak Júlia, de az egész állomány is több alkalommal értesülhetett róla, hogy Horváth hadnagy szerint ő ezerszer tökösebben meg tudná oldani a helyszínelések többségét, mint karót nyelt, régenbaszott kolléganője. A karót nyelt rögtön az első, a régenbaszott csupán a negyedik sör után hangzott el.

A vonyarcvashegyi strandhoz vezető útkereszteződés előtti buszmegállóban magányos, hosszú szőke hajú nő ült. Júliának megakadt a szeme rajta, valahogy nem odavaló volt. A szolgálati autó lassan elhaladt a buszmegálló mellett, a százados pedig hátrakapta a fejét, hogy jobban megfigyelhesse.

Vérpiros, lakkbőr dzseki, az a dizájnér darab féle, a fekete, élére vasalt szivarnadrág alá törpesarkú fűzős fekete lakkcsizma kúszott be. Keresztbe tett lábak, fázósan összefont kar, a combja mellett aprócska, aranyláncos steppelt bőr borítéktáska.

Egy nagytotálba kinagyított pillanatig a tekintetük egymásba kapaszkodott, aztán a nő a padon gyorsan lesütötte a szemét, és a kezében tartott mobiltelefont kezdte tanulmányozni.

Ezt a nőt ismerte.

Meleg otthonosságérzés kerítette hatalmába, megcsapta az a hangulat, amiben akkoriban élt, mikor a nő és az ő élete egy ideig párhuzamosan futott.

– A gyenesi strand kereszteződésénél fordulj vissza, légy szíves – szólt határozottan a társának.

– Mégis, minek? Kurva hideg van, szeretnék végre visszaérni és megírni azt a rohadt jelentést. Vagy te akarod azt is?

– Nem. A jelentést természetesen te fogod megírni. De most fordulj vissza, ahogy kértem. Meg akarok nézni valamit.

– Oké, főnök, ahogy parancsolja – húzódott el Horváth hadnagy szája gúnyosan, habár ez a vikingeket megszegyenítően pompás, rézvörös szakállzuhataga miatt kevésbé volt látható. Igaz, ha látható lett volna, a századost akkor se érdekelte volna. Rég leszokott arról, hogy a társával kapcsolatban bármit is érzelmileg közelítsen meg. Nem kedvelték egymást, és ezen semmi sem változtathatott. Akkor meg minek.

Néha eltűnődött rajta, hogy régen, még az *azelőtti* életében akár barátok is lehettek volna, de az *azelőtt* lassan ködbe vezetett, és olykor azon kapta magát, hogy az emlékként feltoluló képekről erősen el kellett gondolkodnia, vajon tényleg vele történtek-e meg, vagy csupán mások: barátok, filmszereplők, Facebook-ismerősök, utcán elhaladó idegenek történetei voltak-e. Ilyenkor persze rendre megijedt, és elhatározta, hogy újra felhívja a pszichológusát. De aztán este lefekvés előtt gyorsan bekapott két mini Xanaxot – ami még akkorról maradt, mikor egy tompa, üres estén felismerte, hogy a nyugtató csak sűrű borostyánbarna melasszal vonja be a fájdalmát ahelyett, hogy feloldaná –, és a hamar oldódó feszültség hatására elfeledkezett a dologról.

– Hahó, főnök! Már megint nagyon elbambultál. Visszafordultam. Most mit akarsz? Mi legyen? Hova menjünk?

– Csak ide, a vonyarci buszmegállóba, mert...mert... mindegy, tudod mit, hagyjuk, oké? Ne hisztizz, csak fordulj meg újra, és mehetünk a kapitányságra. Meggondoltam magam.

Horváth hadnagy ezúttal megtette azt a szívességet, hogy befogta a száját és azt tette, amit a főnöke mondott neki.

Kardos Júlia mereven a szélvédőre szegezte a tekintetét, miközben látómezője periferiáján fényképelességgel rögzítette a helyszínt: a valamikor a nyolcvanas évek végén szarbornára mázolt, és azóta évenként újra ugyanolyan színűre festett padot a vonyarcvashegyi buszmegállóban. A szarborna, üres padot.

2

Az estéi megnyugtatóan egyformák voltak. Elmosogatta a reggeli edényt, megetette a kivénhedt, végtelenül türelmes perzsamacskáját, aztán a műanyag dobozból, a konyhapult mellett állva megette a kihült, kis adag pirított tésztát thai csípős sertéssel.

A vacsora végeztével fogta az első palack Léglí 333-at, és egy borospoharat tett az asztalra. Ahogy a szalmasárga bor ritmikus löketekben megtöltötte a karcsú talpas poharat, Júlia izmaiban máris csökkenni kezdett a feszültség. Az első adag fehérbor társaságában aztán letelepedett a laptopja elé, és nekiállt túlélni az estét.

De a ma estéjét rég érzett izgalom színezte újra.

Ma nem az üzenőfalán elédobott, családi wellness hétvégeken készült, kínosan boldogra koreografált fotók és az algoritmus tippjei alapján elélapátolt hirdetések monoton pörgetésével szándékozott érzéketlenné zsibbasztani az agyát.

Ma keresett valakit a Facebookon.

A nőt kereste.

Bagdi Réka. A keresési eredménye alapján három ilyen nevű nő volt.

Az egyik Budapesten élt, a Szamos Mátyás Vendéglátóipari Szakközépiskolában végzett, és a profilképe alapján jó tíz évvel idősebb volt az ő Bagdi Rékájánál, a másik még tizenhatalm se nézett ki, és viccesnek találta, hogy a tanulmányokhoz azt írta, a Harvardon végzett, a harmadik pedig Kecskeméten lakott, és a profilképén három kicsi gyerekét maga elé vonva pózolt a hasonszőrű turistákkal dugig tömött crikvenicai promenád egyik pálmafája előtt.

De az ő Bagdi Rékájának nincs gyereke. Legalábbis akkor, amikor ő ismerte, még biztosan nem volt neki. Hisz jól ismerték és támogatták egymást.

A százados sokáig szégyellte bevallani magának, hogy ez az érzés kölcsönös: szakmailag nyilvánvalóan megbocsáthatatlan hiba volt érzelmileg közel kerülnie egy rendkívüli halálesettel kapcsolatban nyomozás alá vont személyhez, de akkoriban egyszerűen képtelen volt szétválasztani a dolgokat úgy, ahogy kellett volna. Nem is igen volt esélye rá. Akkoriban a túlélésre játszott.

Akarcsak Réka.

Ezért is érthették meg egymást olyan jól.

A nő igazából a rozét szerette, de akkor este megitta a fehérét is, mert Júliánál nem volt más a hűtőben. Természetesen teljességgel szabályellenes volt az az este, Júlia még abban sem volt biztos, hogy is alakultak úgy a dolgok, hogy a nő nála kötött ki, de azt tudta, hogy a férje halála óta eltelt két év után az volt az első – és azóta is az egyetlen – alkalom, hogy bárkinek is beszélt volna róla.

Sosem volt nővel előtte. És biztos volt benne, hogy ezután sem lesz. Egyszeri alkalom volt: két nő bajtársiassága, ami valahogy magától értetődően teljesedett ki azon az éjszakán. Réka zseniálisan értett hozzá, hogyan vegye rá az embert, hogy észrevétlen megnyíljon neki. Óvatos volt és finom, diszkrét, ha kellett, és provokatív, ha annak volt az ideje. Júlia annyira feloldódott a figyelmében, hogy már csak a nő kora hajnali távozása után jött rá, Réka alig beszélt a saját problémájáról.

A még mindig izzadtságtól hűvös paplanba burkolózva, félálomban megfogadta, hogy legközelebb csak a másik fog beszélni.

De aztán nem lett legközelebb. A nyomozást a következő héten lezárták, és Júlia többé már nem tudta elérni a nőt. Hetekig próbálkozott, de a számát megszüntette, az e-mailjeire nem válaszolt, a Facebookon pedig törölte az ismerősei közül.

Aztán egy reggel Júlia úgy ébredt, hogy tudta: többé nem fogja keresni. A nőnek valószínűleg igaza van. Nyilvánvalóan új életet akar kezdeni az után a rengeteg szörnyűség után, amin keresztülment, és ehhez a százados volt a legkevésbé megfelelő társ.

Érezte, hogy az első pohár bor kellemes zibbadtságát kezdi kioltani az izgalom, amit a Rékával töltött idő felidézése keltett benne, kiment a konyhába, újratöltötte a poharát, és megpróbálta a keresést máshogy.

A Facebookon Bagdi Károly csak egy volt, mégpedig az, aki épp öt éve volt halott. Kísérteties, ahogy ezek az elhagyott profilok még évek múltán is ott bolyonganak közöttünk, ha nincs senki a családban, aki venné a fáradságot vagy értene hozzá, hogy inaktívvá tegye őket. Júlia azt gyanította, Réka egyszerűen túl fájdalmasnak találta volna végképp kitörölni a világból a férfit, akivel le akarta élni az életét.

A profilon gyakorlatilag semmilyen biztonsági beállítás nem volt, így a férfi ismerősei is nyilvánosak voltak. Júlia elkezdte görgetni az abc-sorrendben sorjázó neveket – a férfinak 1152 ismerőse volt –, és kizárólag a Réka keresztnevűeknél állt meg. A vezetőkéne igazából bármi lehet. Júliának fogalma sem volt, hogy hívták a nőt, mielőtt férjhez ment.

És hirtelen ott volt. Gyarmati Réka. A profilképen alig hasonlított arra, akinek ő megismerte. Egy luxus resort cölöpökön álló, széles, deszkázott hídján állt, bokáig érő bő fehér lenvászon ruhájából feszített zászlót formált az óceán felől beköszönő szél, boldogra barnult arcán felszabadult széles nevetés húzta keskenyre a fakókék szemet, világosszókére festett, hátközépig érő tincsei kígyókként tekergőztek a szélben az arca körül. Gyönyörű volt.

Júliát mellbe vágta, amit látott.

Bevillant egy kép, ahogy a pesti garzonja kiült kanapéján kuporgott, lábait maga alá húzva, festetlen félhosszú haja a szemébe lógott, tövig rágott körmeivel idegesen babrált az arcán, szeme alatt mély kékeslila karikák.

Nem volt rá büszke, de maró féltékenységet érzett. Neki sikerült. Továbblépett. Nem is akárhogy, ahogy a mellékelt ábra mutatta.

Megemelkedett a pulzusa, ahogy a nő üzenőfalát kezdte pörgetni, de hamar csalódnia kellett. Réka, aki már nem Bagdi, hanem Gyarmati volt, legalább egy dologban hű maradt önmagához.

Semmit nem posztolt, amióta csak megnyitotta a profilját. Az oldalán kizárólag csoportos névnapi köszöntések voltak, amelyeknél az emberek őt is bejelölték az összes többi Réka nevű ismerősükkel együtt, letudva ezzel a kötelező, érzelemmentes köroket. Születésnap köszöntés egy sem volt, a százados innen tudta, hogy a nő még a születési dátumát is elrejtette.

Szinte semmit sem tudott hát róla azonkívül, hogy más lett a neve, hogy gyönyörű,

és hogy ma délután a vonyarcvashegyi buszmegálló padján ült egyes-egyedül. De tudni akart róla mindent.

3

A másnap reggeli hétindító értekezlet csigalassúsággal haladt, a Bűnügyi osztály vezetője, Kalmár Tibor alezredes pedig sajnos alkalmatlan volt arra, hogy kollégái figyelmét néhány percnél tovább megragadja.

– Júlia, maga lett a szerencsés kiválasztott, hogy az Europol-os kérdőívet kitöltve visszaküldje a központba. Nem nagy ügy, csak hatvanhét oldal, a határidő mondjuk ma.

A nő gondolatai az értekezlet előtt a nyilvántartásból és óvatos baráti telefonokból összeszedett információk körül jártak, így ijedten rezzent össze a neve hallatára. Megköszörülte a torkát, és épp válaszolni akart, de a főnöke gyorsan megelőzte.

– Magának most úgyszincs új esete, ha jól látom? Az öregnek nem segített senki, hogy megmurdaljon abban a vonyarci borospincében, ha jól értem Horváth kolléga kissé terjengős jelentését. Tényleg, ha már itt tartunk. Nincs kedve végre megtanítani a maga mellé beosztott fiatal, kevésbé tapasztalt kollégát egy korrekt jelentés megírására? Ellenőrizte egyáltalán, mielőtt élém került?

Horváth hadnagy szakállmentes arcrészét – amely szerencséjére nem volt túl nagy felület – előntötte a vörösség, és észrevétlenül kissé lejjebb csúszott a kemény, támlás széken.

Júlia újra megköszörülte a torkát, hogy végre elejét vegye a széles tárgyalóasztal körül ülő rablásis és életvédelmis kollégák egyre erősödő gúnyos kuncogásának, de az alezredes nem tartott igényt a válaszra, helyette inkább bevitte a kegyelemdőfést.

– Az Európai Parlament és a Tanács 2015/2219. számú rendelete az Európai Unió Bűnüldözési Képzési Ügynökségéről, másnéven CE-POL – húzta el hosszan a szavakat, kiváltva ezzel a betörési csoport vezetőjének eddig komoly erőfeszítések árán benntartott nyerítésszerű röhögését – végrehajtásával összefüggésben a napi operatív munka során felmerült anomáliák feltérképezése érdekében kitöltendő kérdőív tehát Kardos százados... ahh pardon, Dr. Kardos százados igazán testhezálló feladata lesz. Maga úgyszincs az egyetlen jogász itt, az ujjából is kirázza, ez nem is kérdés. Kérdés? Probléma? Óhaj? Sójaj?

– Nincs, alezredes úr – jutott végre szóhoz Júlia, és gyorsan becsúszta a mappájába az asztalon feléje dobott vastag paksamétát.

Tizenegy is elmúlt, mire végre visszaértek a keskeny, cellaszerű közös irodájukba, aminek bútorzatához az idő vasfogán kívül más nemigen nyúlt az épület felhúzása óta eltelt bő húsz évben.

– Mondjuk kurvára elolvashattad volna, mielőtt leszignózod – dünnyögte Horváth hadnagy, és eszelősen rázni kezdte a shakerben a mentás csokoládé ízű proteinturmixot.

A szűk, levegőtlen térben rögtön terjedni kezdett a mesterséges aroma tolakodóan émelyítő büze, amint a férfi lepattintotta a műanyag edény kupakját. A százados elfintorodott, felpattant a székéről, és elindult az ajtó mellett álló leharcolt alumíniumfogas felé.

– Újabb fantasztikus sportcélok? – fordult vissza az ajtóból, miközben hosszú fekete szövetkabátját gombolta.

– Idén tuti, hogy benne leszünk a top 5-ben az Ultrabalatonon a kategóriánkban, főnök!

– Hajrá – mutatott mérsékelt lelkesedést a nő, majd némi cinikus félmosoly kíséretében hozzátette: – Ha megittad a csodaturmixodat, szakíts egy kis időt a kérdőív kitöltésére, otthagytam az asztalomon. Írj, amit akarsz, úgyse olvassa el a kutya se. Én elmentem, lehet, hogy ma már nem jövök vissza. Jó mulatást!

A cifra káromkodást, ami ezután menetrendszerűen érkezett, már nem állt szándékában meghallgatni.

4

A sötétszürke mennyezetként a város fölé ereszkedő ködrétegből apró hódara szitált, az emberek mélyen behúzták a nyakukat a sálak alá, és tekintetüket a térköre szegezve jó tempóban haladtak a dolgukra. Júlia levakarta a szélvédőről a kora reggel óta újra visszafagyott jégreteget, maximumra állította a fűtést a jócskán tíz év feletti, megbízható kis Mercedes A-ban, és elindult kifelé a városból.

Gyanította, hogy a vonyarcvashegyi Szarvas utca fenn van valahol a hegyen, és Réka Facebookos profilképe alapján azt is meg tudta tippelni, hogy nem egy olyan kaliberű házhoz tart éppen, mint ahol a hétvégén az öreg halála miatt helyszíneltek.

A 71-es útról a hegy felé kanyarodva tempósan haladt felfelé a Berzsényi utcában, sorra hagyva maga mögött a Balatonra táruzó, csodás panoráma felé sóvárgó új építésű egyenvillákat. Mire a Szarvas utcáig ért, a kis Mercedes már a kettest is csak fogcsikorgatva tolerálta, Júlia félrehúzódott egy magas gazzal felvert, félbehagyott építési telek mellett, és gyalog folytatta útját. Nem akarta, hogy az autó zaja hamar észrevétesse a hatalmas telkeken pöffeszkedő luxusvillák lakói számára. Meglepetést akart.

A ház egy határozottan túlméretezett, hófehér téglatest volt egy kimódoltan mediterránra fazonírozott, déli lejtésű telek közepén. Ezen a házon már az előző nyáron is megakadt a szeme, ahogy a vízből a hegyet kémlelte. Azt a pletykát hallotta, hogy a környéken számos éttermet üzemeltető közismert férfi, aki még kétgyerekes apaként húzta fel a megalomán épületet számos hatóság felé kiosztott számos boríték és apró figyelmesség eredményeképp, de mire beköltözött, már egy új asszony holmiját cipelték be a költöztetőkhöz.

Ez lenne hát Réka. Ide jutott. Júlia újra és újra próbálta összefésülni a két képet, amit a nőről ismert, de ez egyre inkább kivitelezhetetlennek tűnt.

Lehet, hogy mikor azon a kibírhatatlanul forró július végi délutánon – amikor igazán már csak a vízben lehetett megmaradni – felnézett erre a hatalmas fehér kockára, és azon morfondírozott, vajon ki élhet benne, nos, meglehet, hogy Réka épp itt állt a felső szinten végigfutó hatalmas terasz biztonsági üvegkorlátjának támaszkodva. Lehet, hogy meztelenül állt, kezében egy pohár rozéval, szórakozottan nézte az alant a szaporodó algák miatt smaragdos zöldre váltó víz part menti sávját telepötyöző közönséges halandókat, lehet, hogy a férfi kilépett mögé a nappaliból, amelynek az üvegfala teljes terjedelmében eltolható, hátulról átkarolta, belecsókolt a nyakába, bevezette a hálószobába, és hosszan szeretkeztek.

Némi erőfeszítéssel visszaterelte gondolatait az előtte álló feladatra, és megnyomta a kaputelefont.

A ház jó húsz méterrel feljebb állt, semmi mozgást nem látott. Várt egy percet, és újra megnyomta a csengőt, bár addigra már rájött, hogy ha itthon is van valaki, nem fog reagálni. Komótosan visszaindult a kocsijához, anélkül, hogy hátranézett volna, és tudta, ha valaki mégis otthon van, most valószínűleg épp őt figyeli, ahogy távolodik.

Visszaült a kocsiá és várt. Vastag, kötött buklesálgát fölhúzta a szája és az orra elé, kicsit lejjebb csúszott az ülésben, megmozgatta átfagyott lábujjait a vékony bőrcsizmában, és bekapcsolta a Radio101-et. A horvát rádiócsatorna nem a magyar kereskedelmi adók által a hallgatókra okádott egyen mainstreamet nyomta, és legalább nem kellett figyelnie a hírekre, mert úgysem értette őket.

Az sms-t jelző rövid hangra összerezgett. Nagyot zökkenve ütött félre a szíve, mikor elolvasta az üzenetet, ami rejtett számról érkezett:

„Mi a francért jöttél ide? Azt hittem, már rég felfogtad. Vége. Lépj tovább, és ne merj még egyszer zaklatni.”

Még mindig a kijelzőt bámulta, és egyenletes ki- és belégzésekkel próbálta rendezni a pulzusát, amikor egy fehér Porsche Cayenne fordult ki a Szarvas utcából, és kövér gázzal megindult lefelé a hegyről. Réka lárvaszerű arccal mereven nézett előre a szélvédőn keresztül, hosszú szőke haja szoros copfban, arca festetlen.

Kardos Júlia megvárta, hogy elhaljon az autó hangja, aztán kiszállt, és visszaindult a házhoz.

A férfi hangja a kaputelefonban határozottan türelmetlennek tűnt.

- Ki maga, és mit akar? Az előbb is maga nyomta a csengőt? Nem veszünk semmit.
- Jó napot. Kardos százados vagyok a keszthelyi kapitányság bűnügyi osztályáról.

Lenne rám néhány perce?

- Milyen ügyben?
- Igazából Gyarmati Rékát keresném. Itt lakik, ha jól tudom.
- Mit akar a feleségetől? Egyébként sincs itthon.

– Esetleg önnel beszélhetnék?

– Velem? Miért?

– Nem fog sokáig tartani. Csak néhány kérdés, és már itt sem vagyok. Beengedne, kérem? Nem akarok panaszkodni, de kutya hideg van idekint.

Júlia tisztán érezte, hogy a férfi a házban, aki épp őt bámulja a tökéletes felbontású képernyőn, erősen habozik, de talán meggyőzhető.

– Hát... nem igazán alkalmas, épp a közepén vagyok... valaminek.

– Ha gondolja, megvárhatom idekinn, amíg végez.

– Ūristen, de erőszakos maga, na jó, jöjjön – fújtatott a férfi dühödten, és egy pillanattal később a magas falkerítésbe ékelt kapu zárja halk kattanással engedett.

A férfi, aki kitarta előtte a széles, fehér acél bejárati ajtót, egyáltalán nem olyan volt, mint amilyennek Júlia elképzelte.

Virágmintás inget viselt, terebélyes hasa jócskán rálógott bordó vászon chino szabású nadrágjára, ami határozottan nem volt előnyös fazon zsírosan vaskos combjaira. Egész megjelenéséből kínos igyekezet áradt, hogy a koránál jóval fiatalabbnak tűnjön, mérsékelt eredménnyel.

– Na mondja gyorsan, mit akar, és előbb, ha megkérhetem, igazolja magát.

– A feleségével kapcsolatban lenne néhány kérdésem – toporgott a nő a tágas hodálynak ható előszobában, miközben előhalászta táskájából az igazolványát. A férfi rápillantott az igazolványra, aztán hosszan tanulmányozta a nőt, különös tekintettel a kigombolt szövetkabát alól elővillanó selyemblúz domborulatára.

– Mikor ismerkedett meg a feleségével?

– Mi köze hozzá? Egyébként meg tökmindegy, öt éve lesz a nyáron. Na, jöjjön, ne álldogáljon ott. Kér egy kávét? Ūgyis most akartam csinálni magamnak egyet.

– Köszönöm, nem kérek semmit – válaszolta a százados, és követte a férfit a nappalival egy légtérben lévő hatalmas konyhába.

– Mit tud az előéletéről?

– Hogy miről?! Maga szórakozik velem?

– Ismeri a családját? A szüleit? Tud róla, hogy vannak-e testvérei?

– A szülei jó tíz éve halottak, testvére nincs. Egyszál maga van a világban. Vagyis, ez nem igaz. Itt vagyok neki én.

– Tudja, hogy már volt férjné?

– Dehogyan volt, mekkora baromságokat beszél. Én vakartam ki a szarból, ha tudni akarja. A szülei halála után belecsúszott a drogokba, és elindult a lejtőn. Felvettem az egyik éttermembe a szezonra, mert megsajnáltam. Aztán egymásba szerettünk. Ennyi.

Júlia tétoázott, de aztán inkább folytatta.

– Az első férje meghalt. Ez Budapesten történt. A férfi becsavarodott, és meg akarta ölni. Dulakodtak. A felesége véletlenül leszúrta. – Várt egy kicsit, aztán kimondta a férfi hátának, amiért idejött. – Ma reggel kicsit utánanézttem magának. És érdekes dolgokra akadtam.

A férfi válaszolt valamit, de a hangját elnyomta a kávéfőző zaja, ahogy visítva darálni kezdte a kávészemeket.

– Hogy mondta?

– Annyit mondtam, hogy takarodjon. És nem mondom még egyszer. Legközelebb ha akar tőlem valamit, vagy paranccsal jöjjön, vagy keresse az ügyvédemet.

A százados lecsusszant a pult melletti forgós bárszékről, és elindult a bejárat felé, nyomában a férfival.

– Enyém volt az az ügy Pesten. Ha mégis beszélni akar velem, letettem a pultra a névjegyemet. Bármikor hívhat – mondta, miközben kilépett a fagyoszürke szitalásba. Hátrafordult, az utolsó mondatát azonban már csak a rávágódó bejárat ajtóhoz tudta intézni. – Szerintem jobban tenné, ha felhívna.

Kint mély levegőt vett, és megpróbálta összeszedni magát. Réka azt mondta, sosem drogozott. Kifejezetten undorodott az ilyen dolgoktól. Vagy neki legalábbis ezt mondta.

A kocsihoz érve tárcsázott, rányomott a telefon hangszóró funkciójára, mert a kihangosító beszerelése egyike volt azoknak a tételeknek, amelyeket sehogy sem sikerült kigazdálkodnia a szabad szemmel alig látható fizetéséből. A készüléket az ölébe tette, és indított.

– Jött a telefonomra egy sms egy rejtett számról. Lekérnétek majd a szolgáltatótól?

– Főnök, megtennéd nekem azt a szívességet, hogy elmondod, mi a francot is csinálsz éppen?

– Ma reggel lekértem egy régi pesti ügyem aktáját. Az asztalomon hagytam. Olvasd át, és ha még ma visszaérek, mondd el, hogy szerinted mit nem vettem észre annak idején. Ma már kiszúrja a szememet – válaszolta a százados, miközben az arca olyan sötétvörösre váltott a szégyentől meg a dühtől, amilyen utoljára talán azon az általános iskolai kóruspróbán volt, mikor az idős, nagy tekintélyű karnagy az egész kórus előtt nevezte karikalábú Kardosnak. Aztán bontotta a vonalat.

5

Júlia csak nehezen ébredt föl a kitaró telefoncsörgésre. Ruhástól feküdt az ágyán, a puha palackzöld ágytakarót magára húzva, az éjjeli szekrényen álló olcsó műanyag ikeás olvasólámpa jócskán túlmelegedve rajzolt tenyérnyi sárga kört a párnán szanaszét heverő aktákra.

Kitapogatta az ágyon a mellette heverő telefont, és anélkül nyomott rá a hívásfogadásra, hogy félig nyílt szemhéjai alól megállapíthatta volna, ki is a hívó fél.

– Hogy értette azt, hogy becsavarodott?

– Hmmm...várjon egy kicsit...hogyan mondta? Kivel beszélek?

– Délelőtt, mikor nálam járt, azt mondta, hogy az a férfi becsavarodott. Ezt hogy értette?

– Á, maga az, Gyarmati úr! Örülök, hogy mégis felhívott – ült fel a százados hirtelen az ágyban, és szabad kezével alaposan megdörzsölte a szemét. – Bár mondjuk nem bántam volna, ha munkaidőben teszi. Nézze, ezt nem tudom magának telefonon elmagyarázni. Tudunk holnap találkozni valahol?

– Attól tartok, nem lehet. Délelőtt megyünk fel Pestre. Este tízkor indul a gépünk Srí Lankára.

Júlia kikászálódott az ágyból és elindult a fürdőszobába, hogy kiöblítse a száját, mert annak a következménye, hogy fogmosás nélkül aludt el, émelyítő hullámokban zúdult rá, ahányszor csak megszólalt.

– Az ő ötlete volt, hogy utazzanak el? – kérdezte, majd nagy adag alkoholmentes szájöblítőt öntött a kupakba, a szájába vette, alaposan gargalizált és a mosdóba köpte.

– Hát, ha akarja tudni, igazából... azt hiszem, igen.

– Mit mondott egész pontosan?

– Tegnap délután, amikor hazajött, felvetette, hogy leléphetnénk egy időre valami meleg helyre. Tudja, ő már csak ilyen. Szereti a spontán dolgokat. Igazából azonnal el is rendezett mindent. Van egy cimborám, akinek utazási irodája van Egerszegen, őt hívta fel. Pikk-pakk megvolt.

Júlia a szeme körül épp az imént széjjelkent fekete szemfestéket próbálta ledörögni egy, a mosdó szélén talált előző napi használt sminkvattával, miközben nehezen ébredező agya a hallottak hatására gőzerővel kapcsolt a legmagasabb fokozatba.

– Nézze, találkozunk. Akár azonnal, ha holnap már nem fér bele. Muszáj beszélünk. Hol van most? Nem otthonról beszél, ugye?

– Nem. Az egyik étteremben vagyok Győrökön. A Kilátó csárdában. Ismeri? Ilyenkor télen amúgy zárva vagyunk, de én bejöttem, mert van itt is egy dolgozószobám. Mielőtt elmegyünk, el akartam még intézni néhány üzleti dolgot. Nézze. Fogalmam sincs, mire célozgatott, de most már tisztán akarok látni. Biztos, hogy az egész egy baromság, de tudni akarom, mielőtt elutaznánk.

– Maradjon ott, ahol van. Negyed óra múlva odaérek. A felesége tudja, hogy ott van?

– Annyit mondtam neki, hogy még el kell intéznem egyet s mászt. Amikor eljöttem, megszállottan csomagolt.

– Rendben, nemsokára találkozunk.

6

A Kilátó csárda lehajtója előtt néhány méterrel állt meg az út mellé lehúzódba, mert az utolsó kanyarból kihajtva észrevette, hogy az étterem kihalt parkolójában két autó áll.

Kiszállt a kocsiból, és a sötétségbe burkolózó, tekintélyes méretű épületet figyelte, melynek háttérében a Balaton bazaltfekete tömege terült el. A Tesla mellett, aminek

kormányja mögött Gyarmati Ferencet, a sokéttermes vállalkozót tudta elképzelni, ott parkolt a fehér Cayenne is.

Lenémította a telefonját, és óvatosan megindult az étterem felé a deresre fagyott murvával felszórt nyílt terepen. Hirtelen nagyon védtelennek érezte magát, és magában elátkozta azt, aki egy néhány évvel ezelőtti családi tragédia miatt úgy módosította a fegyvertartási szabályzatot, hogy szolgálaton kívül nem tarthatták maguknál a fegyverüket.

Ahogy egyre közelebb ért, a védtelenségéből fakadó harag szinte átmenet nélkül váltott csendes elszántságba. Meg kellett bizonyosodnia. Ki kellett javítania a hibát.

A kilencvenes évek divatos Makovecz-stílusában épült, az akkori tömegturizmus emberáradatára méretezett földszintes épület fala ontotta magából a fagyot, ahogy Júlia a hátát nekivetette, hogy felmérje a terepet. A sokosztatú faablakok vak szemekként meredtek a semmibe, de ahogy lassan végigarszolt a keleti oldalon és ráfordult az épület tóra néző homlokzatának oldalára, az egyik középső ablakból meleg, sárga fénycsík vetült a járdára.

Leguggolt, lassan elhaladt az ablak alatt, és elaraszolt a kétszárnyú masszív tölgy bejárati ajtóhoz. A kilincs megkönnyebbülésére hangtalanul engedelmeskedett. Bent meglapult a bejárattól jobbra álló, ódivatú tölgy tálalószekrény mellett, és fülelt. A helyiségből, aminek az ablakából a fény szűrődött ki, furcsa zajok hallatszottak.

Valaki alig hallhatóan felnyögött. Férfihang. Aztán szünet. Idegőrlően hosszúnak tűnő ideig teljes csend.

Aztán mélyből feltörő hörgés, rögtön utána pedig újra valami ritmikusan ismétlődő zaj.

Centiről centire közelítette meg a helyiséget, hogy beleshessen a résnyire nyitva hagyott ajtón. Először csak a szőrrel vastagon benőtt, megereszkedett, sápadtan világító férfifeneket látta meg. Ütemesen dolgozott, minden alkalommal meggyötört nyögésre kényszerítve a topolya berakásos antik íróasztalt.

A nő, aki az asztal lapját borító fűzőld gyapjúbetétén hanyatt feküdt, minden dőlésre kipréselt magából egy szót.

– Akkor... aláírjuk... jó? Mind ... a... ketten. És... holnapután... már... a... hófehér... homokon... baszol. Akarod? Akarod, mi? Tudom, hogy ezt... akarod.

A férfi háta megfeszült, fejét hátraszegte és hosszú, horkantásszerű hangot hallatott.

A pár azonnal szétvált, a férfi felhúzta a nadrágját, a nő papírzsebkendőt vett elő a táskájából, gyorsan megtörölközött, és felvette a földre dobott szűk farmerét.

– Nem is értem, mit problémáztál ma egész nap. Úgyis csak én kellek neked, és rendben leszel megint. Csak mi ketten, és itthon hagyunk minden szart. Ott nem kell félned senkitől. Oda úgyse jön utánad senki. Csak bízz bennem, szivi – simogatta a nő a szavaival, miközben elővett egy tollat a táskájából.

– Oké... de még mindig nem magyaráztad el.

– Mégis, mit? – csattant Réka hangja, és türelmetlenül ki-be kapcsolgatta a golyóstollat.

– Hogy mért nem mondtad, hogy voltál már férjnél.

– Számít ez? Annyi mindent elmondtam neked. A drogot, azt, hogy padlón voltam... Félttem, hogy ha még ezt is megtudnád, az túl sok lenne neked. Szerencsétlen baleset volt. Nem tehettem mást. Meg akart ölni, teljesen kifordult magából. Szeretlek, bébi, nekem csak te vagy – búgta émelvítően Réka, és a nadrágon keresztül keményen megmarkolta a férfi épphogy csak visszacsomagolt farkát. Ferenc felhorkant, aztán gyengéden kisimított Réka arcából néhány hajszálat, és puhán szájon csókolta.

– Én is szeretlek, bébi. Bocs az egészért, hülye voltam.

Először észre se vették a századost az ajtóban.

Júlia azonban megköszörülte a torkát, és most végre senki nem fojtotta belé a szót. Mondandója pedig volt.

– Úgy látom, sikerült összeszedned magad. Mikor utoljára láttalak, szörnyen kétségbeesettnek tűntél. Végtelenül sajnáltalak. Talán kicsit túlságosan is, nem igaz?

Réka megperdült a tengelye körül, és a nőre meredt.

– Kurvára tudtam, hogy fel fogsz itt bukkanni. Felizgultál, mi? Valld be, hogy nedves lettél, amíg kukkoltál. Fogadjunk, hogy azóta se voltál senkivel. Nem is csodálom. Nekem is rohadtul koncentrálnom kellett, hogy el ne röhögjem magam közben. Vagy el ne okádjam.

– Hidegen hagy a szemétkedésed, nem ezért vagyok itt – keményítette meg a hangját Júlia, miközben figyelte, ahogy a férfi nehézkesen lehuppan az íróasztal mögött álló Chesterfield fotelbe, és hol a feleségére, hol a nyomozóra mered.

Réka nem mozdult, mereven állt az íróasztal előtt, kezével igyekezett a háta mögé tolni az asztalon heverő formanyomtatványokat.

– Ugyanaz a séma, mi? Elképesztő vagy. Elképesztően merész – mondta csendesén a százados, és félmosollyal nézte, ahogy a nő arcán végigsuhan a büszkeség. – És persze elképesztően ostoba is.

– Mi van?

– Ma reggel érdekes beszélgetésem volt a keszthelyi fogdán egy úriemberrel. Talán ismered. Hisz nemrég találkoznótok kellett volna, nem igaz? Rémlik, ugye? A vonyarcvashegyi buszmegálló, vasárnap délután kettőkor? Azt hitted, így óvatos leszel? Semmi telefon. Közterületen leül egymás mellé két idegen, vált pár udvarias mondatot, és ennyi. Csak le kellett kérnem a régi aktát, és ott volt. Wéber Dávid. Piti kis tolvaj, néhány betörés, közszeméremsértés, semmi komoly. Ő tört be hozzátok öt évvel ezelőtt. A férjed – az akkori, aki életed szerelme volt, legalábbis azt mondtad, emlékszel? –, a férjed rajtakapta, verekedtek, de el tudott menekülni. Aztán jöttek a telefonok. Rejtett számról. Ostoba, idegesítő szuszogás, a legváratlanabb időpontokban. Nem csoda, hogy a férjed teljesen kiborult. Hogy is mondtad: tiszta paranoiás? Így mondtad, ugye? Tudta mindenki. A család, a barátok. Tudtuk mi is, hisz annyiszor elmondtad. Félsz tőle. Bolond. Folyton magánál hordja a kését. Néha meg sem ismer. Mit adagoltál neki? Mindig utáltad

a drogokat, igaz? Ez nem volt hazugság. Ez az egy legalább nem. De rohadtul értettél hozzájuk. Mire megtaláltuk a betörőt, a férjed már halott volt. Véletlenül leszúrtad, miközben dulakodtatok, mert eszelősen rád támadt az egyik éjszaka. Ez a Wéber meg két évet se ült a betörésért. Kapott tőled annyit az életbiztosításból, hogy nem érezte úgy, hogy rosszul járt, ugye?

Gyarmati Ferenc arcán lassú ütemben terült szét a megdöbbenés. Ültében kihúzta magát, és könyörgően a feleségére nézett, aki a pulzusa emelkedésével azonos ütemben kezdte egyre hangosabban venni a levegőt.

– Réka, mondjál már valamit, az isten szerelmére. Mondd, hogy hazudik.

– Örülök, hogy megjött a hangja, Gyarmati úr. Látom, lassan megjön az esze is. A múlt hónapban megpróbált magukhoz betörni valaki. Maga tetten érte a maszkos férfit, dulakodtak, de az elmenekült. Azóta rejtett számról rendszeresen kap üzeneteket. Két hete megbízott egy magánnyomozó céget, hogy nyomozzák le a hívást, és felvett egy testőrt, aki szinte mindig magával megy mindenhová.

– Réka, mondd, hogy ez nem igaz – suttopta a férfi, és az arcát a kezébe temette.

– Hallgass már, te szerencsétlen – vetette oda neki a nő, anélkül, hogy ránézett volna.

– De ezzel a Wéberrel nagy bakot löttél – folytatta a százados, és érezte, ahogy a vér szédítő sebességgel száguld az ereiben. – Ez egy ócska kis mutogatós. A hévízi fedett fürdő női öltözőjének az egyik kabinjában rejszolt nyitott kabinajtónál. Nem bírt magával a szerencsétlen. Ezért vártad hiába vasárnap. Már nálunk melegegett. Rohadt nagy mázlim volt. A dolgok csodálatosmód az én kezemre játszottak. De meg is érdemeltem. Azok után, ahogy legutóbb átvértél. Mikor megláttál vasárnap az autóban, megdöbbenél, nemde? Meg kell mondanom, én is. Álmomban nem gondoltam, hogy itt fogunk összefutni. Hát még az mennyire kiboríthatott, amikor másnap megjelentem nálatok. Rögtönöznöd kellett. Rájöttél, hogy még egyszer ugyanazt nem játszhatod el az orrom előtt. Így aztán megszervezted az utazást. Ott kinn, az isten háta mögött persze megcsináltad volna, mi? Egy percig se gondoltam, hogy le akarsz állni. Nem is tudnál. Rákaptál az ízére.

– Fogd be a mocskos pofád, te huszadrangú kis senki zsarú, úgyszintsem ellenem semmi – sziszegte Réka, és egész testében remegni kezdett.

– Ma mindenre kiterjedő tájékoztatást adtam ennek a Wébernek a rá váró kilátásokról. Többszörös visszaeső. Vígán kezdett dalolni a ti kis kettősötökről, amint meglepgettem előtte a vádalku lehetőségét. Több van ellened, mint gondolnád.

– És mégis, mit tudsz most velem csinálni, te szerencsétlen? Ha jól látom, még fegyver sincs nálad. Úgyhogy én most lépek is. Te mesterdetektív – húzta el gúnyosan a szót Réka, aztán ideges fejhangon felvihogott.

– Nálam viszont van – érkezett egy kissé bizonytalan férfihang a százados háta mögül –, és természetesen használni is fogom, ha okot ad rá. Ne próbálkozzon semmivel.

A nő kék szemében annyi hidegség volt, hogy Júlia egy pillanatra ösztönösen elkapta róla a tekintetét, aztán kényszerítenie kellett magát, hogy rögtön utána újra a szemébe

nézzen. A szája, ami – még emlékezett, annyiszor emlékezett – puha volt, mint a kánálra szedett kikericsárga, hűvös vaníliapuding, amibe gyerekkorában előbb hosszán belesüppedtette ajkait, mielőtt a szájába vette volna, a szája, ami olyan erőszakos volt, mintha az élete függne rajta, hogy őt boldoggá tegye, most pengeacél volt.

– Azt hitted, szerettelek? – szólalt meg Réka undorodva. – Te szerencsétlen. Te is bevettél mindent. Szinte már túl könnyű volt. Szánalmas voltál.

És akkor dr. Kardos Júlia százados mélyen beszívta a levegőt, és a lapockáit összehúzza határozott mozdulattal kiemelte a mellkasát.

– Gyarmati Réka, őrizetbe veszem Bagdi Károly 2015. május hó 15. napján történt meggyilkolásának megalapozott gyanújával. Jogában áll hallgatni, de minden, amit mond, felhasználható ön ellen a bíróságon.

Horváth hadnagy némán figyelte a két nőt. Azon kapta magát, hogy egy darabig még a lélegzetét is visszatartotta.

– Úgy kellett beméretnem a telefonodat, hogy megtaláljalak, főnök – mondta nem sokkal később a járőrökcsi hátsó ülésén, ahová a helyszínelés idejére ültek be melegedni. – Többet ilyet ne csinálj. A frászt hoztad rám. Az aktát ugyan hiába olvastam el oda meg vissza, semmi okosság nem jutott az eszembe, de azt láttam, hogy nagyon rápörögtél a történetre. Mikor nem tudtalak elérni, biztos voltam benne, hogy valami egyéni akcióba kezdted. Legközelebb bízhatnál bennem jobban. Most se voltam olyan rossz, nem igaz? – kérdezte, miközben ügyetlen kísérletet tett rá, hogy kacsintson.

– Nem tagadom, mióta ismerlek, most először örültem annak, hogy megláttalak – válaszolta Kardos százados, és fáradtan elmosolyodott.

Jules Winkler

Piknik

Jules Winkler

Homoksárga Wartburg kanyarodott rá a 7-es főútra Siófokon, Budapest felé tartott. Az autóban hárman utaztak, a hátsó ülésen egy huszonéves szerelmespár, a volánnál pedig egy világosbarna hajú, kerek arcú férfi ült. Nyugodtan vezetett, bár minden oka meglett volna a sietségre, hiszen az utasok sok pénzt, méghozzá *Deutsche Markot* ígértek azért, hogy mielőbb odaérjenek a piknikre.

A városhatárt jelző táblánál szőke, harminc év körüli nő stoppolt sárga, rózsamin-tás nyári ruhában, és a közeledő autót figyelte. A rendszám típusát messziről felismer-te: keletnémet. Az előző napon sikeresen intett le egy hasonló rendszámú Trabantot, a stoppolás végén pedig eredményesen zárta le az ügyet. Ma ismét új ruhát kapott, mert a tegnapi a vegytisztítás sem mentette meg. Rózsaszín nyelvél megnyalta az ajkát, benedvesítette a mutatóujját, és táskájából egy röplapot kapott elő. Épp időben. A kocsi elgurult mellette, kicsit imbolyogott az úton. Amikor csalódottan utánafordult, látta, hogy mégis lehúzódik a padkára. Az ártatlan stopposlány álcája újra és újra bevált, mert a kijutni vágyók annyira reménykedtek a sorsuk jobbra fordulásában, hogy azt hitték, mindenki a szabad lélegzetvételért igyekszik a határ felé. Amikor a kocsi megállt, ma-gához szorította táskáját, és odaszaladt a pöfögő Wartburghoz. Az utasoldali első ajtót kilökték, forróság dőlt ki a napsütésbe.

– *Wir fahren nach Sopron auch* – kiabálta a sofőr. – *Steig in!*

A nő beugrott a kocsiba, a sofőr indexelt, és már úton is voltak. Az első kérdések után kiderült: a német a közös nyelv. A kétütemű, háromhengeres motor hangja még épp elviselhető volt a beszélgetéshez.

– Ilke vagyok – mutatkozott be a kocsiban ülőknek a stoppos. Émelyítően édes illat-szer felhője áradt felőle.

– André – a vezető vigyorgott, és egy képzeletbeli karimához emelte az ujját, mint-ha sofőrsapka lett volna a fején. – Szolgáltatára! – kacsintott rá.

– Hans – mutatkozott be a hátsó ülésen utazó húsz év körüli fiú. Rövidnadrágot és világoskék inget viselt. Divatosan vágott hajában Ray-Ban napszemüveg tükrözte visz-sza Ilke arcát.

– Angela – mondta a mellette ülő lány, aki még a párjánál is fiatalabbnak tűnt. Idegesen szólt oda Andrénak: – Igyekezzünk már, nem akarok elkésni! Nem is értem, miért álltunk meg.

Hosszú, szőke haja szigorú copfba fogva lógott, blúza rátapadt testére, látszott, hogy nem visel melltartót. Ilke elképzelte, ahogy kezét hátrakötve felhúzza egy erdőszéli fa vastag ágára; a lány tőből kitépett copfja már régen a földön hever, és a vér vékony felszíni érként folyik, csöpög a felhasított mellei között.

– Mit bámulsz? – lökte meg Ilke háttámláját Angela. – Törődj a magad dolgával!

Pár percig nem szóltak egymáshoz. Ilke lehunyta a szemét, a többiek az elsuhanó haragoszöld tájat bámulták. A balatoni menekülttábor mögöttük volt, az úticél még a messzi távolban. André eközben a legjobb útvonalon gondolkozott. Néha hátranézett az utasokra, és egy-egy pillanatra odasandított Ilke profiljára. A nő bal szemgolyója mintha folyamatosan ide-oda mozgott volna a lezárt szemhéj alatt, a nyaki erek viszont alig látszottak, és a bőre is száraznak tűnt. Amikor felvette, André megesküdtött volna rá, hogy egy virágzó, késő huszonéves nőnek állt meg, de aki beszállt, közelről jobban hasonlított egy kiszáradt kórora. Elkapta a tekintetét, Ilke továbbra is csukott szemmel ült. Pár perc múlva André hátrapillantott, és azt mondta:

– Menjünk inkább Veszprém felé, aztán jön majd Sárvár és Sopron. Oké?

– Nekem mindegy, csak legyünk ott mielőbb – sürgette Angela.

Ilke váratlanul megmozdult az anyósülésben, és Hansra nézett.

– Ti honnan jöttetek? – kérdezte a fiútól. Hangja kissé reszelős volt, mintha torokfájás kínozná.

– Én Münchenből – felelte Hans. – Angela pedig Drezdából. A Balatonnál találkoztunk tavaly, idén pedig visszajöttünk, hogy újra lássuk egymást. És most lelépünk! Münchenbe viszem, és összeházasodunk! – Megcsókolta Angelát.

– Ne dumálj annyit idegenek előtt – rőtta meg a lány, amikor kibontakoztak egymás öleléséből.

– Ugyan már, nincs mitől félnünk, igaz? – rázta a fejét Hans. – Annyira gyanakvók vagytok, ti keletiek...

– Megvan rá az okunk. Mindenki gyanús. Őt egyáltalán nem ismerjük – mutatott Ilkére. A nő rezzenés nélkül bámult vissza rá.

– És te, André?

– Én félig német, félig magyar vagyok, itt lakom Siófokon. Nem megyek sehová, csak megkerestek, hogy vigyem el őket a piknikre.

– Kié a kocsi?

– Ne faggass már! – kiáltott rá Angela. André a stopposra pillantott, majd válaszolt.

– Angela apjái. Ők még a táborban maradtak, visszaviszem nekik a warbit, ha a fiatalok átmentek. Veled mi a helyzet?

- Úgy döntöttem, megnézem, mi ez a piknik.
- Át akarsz jutni?
- Igen.
- Tűzparancsuk van a határőröknek. Biztosan tudjátok. De azért ez nem a berlini fal... Amúgy te honnan jöttél?
- Kelet-Berlinből.
- Ó, akkor a falról leginkább te tudsz mesélni. Én csak egyszer láttam.
- Inkább nem akarok.

Ilke nehézkesen letekerte a nyikorgó ablakot, a kocsit megtöltötte a későnyár édes illata, és kihajtotta a nehéz illatszer szagát. A levegő szabadon mozgott a kocsiban, míg a gondolatai a koponyájába zárva végtelen köröket róttak. Arcok, sikolyok, kitépett körömök, véres hajcsomók, vékony pengéjű késsel átlukasztott, sípoló tüdők, fájdalommal kicsikart vallomások, a könnyörgő hozzátartozók sírása, az éjszaka megégetett tanúk jellegzetes bűze. De eredményes volt, éppen úgy, ahogy elvárták tőle, ment előre, mint egy gép. Hiába vett azonban mély lélegzetet az egyes ügyek lezárása után, ha másnap hajnalban úgy tért magához, hogy mázsás súly nyomja a mellkasát, és alig kap levegőt. Csak az segített, ha új gyanúsítottat kapott, aki végül bevallott mindent, és ő újra és újra megkönnyebbült. Miután az osztrák–magyar határon átvágták a vasfüggönyt, a keletnémet turisták előzönlöttek a testvéri Magyar Népköztársaságot, hogy nyugatra szökjenek. Ez ideális terep volt arra, hogy kielégítse vágyait.

Az augusztusi hétvége miatt erős volt a forgalom, mert nyaralók ezrei keltek útra a Bakonyból. Itt-ott nyugati autómárkák is feltűntek az úton, de javarészt keleten gyártott olcsó autók jöttek szembe. Veszprémet elérve a sor hirtelen feltorlódott, mindenkit letereltek az útról. Rendőrségi kék-fehér Ladák parkoltak az út szélén, némán villogtak a futófények. A szerelmespár riadtan összebújt, Angela halálsápadtan, szorosan fúrta be magát Hans védelmező karjai közé. André az araszolgatás közben nyugodtan nézelődött. Ilke eltette a röplapot, amit eddig a kezében szorongatott, majd kifejezéstelenül nézett maga elé, kezét a combján tartotta. Amikor a rendőrökhöz értek, azok megálljt intettek a kocsinak. André engedelmeskedett. Tarcáját előkereste az autós övtáskájából, majd kiszállt, és gyorsan a Wartburg mögé ment.

- Jó napot! – mondta a rendőr. – Magaé a kocsi?
- Nem – felelte André. Úgy állt, hogy a kocsiból ne lehessen látni, mit csinál. A tárcából elővett egy igazolványt, és átadta a rendőrnek.
- Figyeljen, főtörzs, és ne tisztelegjen! Ez egy állambiztonsági művelet. A kocsiban a két nő Ilke és Angela, keletnémetek. A fiú nyugatnémet állampolgár, Hansnak mondja magát. Lehet, hogy hazudik, és kém. Jöjjön utánam a kocsihoz, és igazoltasson minket, hogy lássuk, ki kicsoda. Írja fel egy papírra, aztán tegye bele a személyimbe. Engem nehogy leleplezzen, mert lefokoztatom kutyát sétáltatni!
- Igenis, értettem, hadnagy elvtárs!

André visszaült a kocsiba, a rendőr követte.

– Valami gond van? – kérdezte Angela.

– Igazolatni akar mindenkit, adjátok ide a papírjaitokat! Azt mondtam neki, hogy a pannonhalmi apátságot megyünk megnézni.

Az útleveleket André a saját személyi igazolványával együtt odanyújtotta a rendőrnek. Az utasok idegesen néztek egymásra. André a visszapillantó tükörből figyelte őket. A járőr eközben beült a Ladába, a társával beszélt, aztán rádiózott. A többi kocsinál folyamatosan zajlott a közúti ellenőrzés.

– Most mi történik? – kérdezte Angela bátortalanul.

– Csak megnézik, minden papír rendben van-e – nyugtatta meg André. Ilke semmit sem szólt, arca merev volt, mint a márvány, de ujjai alig láthatóan remegtek, időnként ökölbe szorította kezét, aztán kiengedte. Aztán újrakezdte, mintha markolna valamit, kapaszkodna egy láthatatlan kézbe.

A rendőr visszatért, és benyújtotta a lehúzott ablakon az útleveleket, végül a barna személyi igazolványt. Amikor André kinyitotta, egy papírszeletkét talált benne. Gyorsan elolvasta: „A központ visszaigazolta az okmányokat, mindenki az, akinek mondja magát. Ilke Segel útlevele azonban túlságosan is tiszta.” A tárcájába tette az igazolványát.

– Végeztünk, biztos úr? – kérdezte a rendőrtől.

– Jó utat! – mondta a főőrzsőrmester, és tisztelgett. André figyelmesen körülnézett, látta a mögöttük hosszan elnyúló kocsisort. Az út előttük üres volt, a platánfák sora rövid árnyékot vetett az aszfaltra. Gázt adott, indexelt, és újra mozgásba lendültek.

– Mondtam, hogy minden rendben lesz – szólalt meg. – Szerencsétek van velem. Ez jó ómen!

Angela hosszan kifújta a levegőt, arcába visszatért a szín. Akárcsak minden rendőrségi vagy határellenőrzésnél, most is lélegzet-visszafojtva ült a helyén, amíg a procedura le nem zajlott. Hans felnevetett, megsimogatta Angela kezét, és azt mondta:

– Soha többé nem kell félned odakint. Ott még a rendőr is más!

André egyenletes tempóban hajtott, és közben azon gondolkozott, hogy vajon helytálló tájékoztatást kapott-e a beépített ügynökről. A tippet adó, kissé spicces tábori informátor nem volt teljesen megbízható forrás, de komolyan kellett vennie, mert mind a nyugati, mind a keletnémet szolgálatok aktívak voltak a Balatonnál, és egyre-másra bukkantak fel keletnémet állampolgárok megcsönkített hullái a Balaton–Budapest–Sopron háromszögben. Lehet, hogy Hans és Angela csak megjátsszák a szerelmespárt, és a fiú éppen kimenekíti az NDK-s forrását az országból, mielőtt elkapná a Stasi? Vagy a röplapos Ilke lenne az, vadonatúj útlevelel? De miért stoppolt? Vadászik valakikre? Talán órá? A Stasi újabban nem bízott meg bennük, és már ők sem voltak olyan együttműködők, mint korábban. Ő is megkapta az eligazítást.

– A következő benzinkútnál meg tudsz állni? – kérdezte Ilke. Érezte, hogy körmei már véres félholdat vájtk a tenyerébe. „Be kell vennem a tablettát, minél hamarabb”,

mondogatta magában. „Az segít, az mindig segít.” Alig észrevehetően kezdett előre-hátra hintázni az ülésben.

– Persze, nekem is jólesne egy kávé – mondta André.

Sárvár után találtak egy nagy Áfor kutat, ahol tucatnyi keletnémet rendszámú kocsis és néhány turistabusz parkolt. Távol ezektől megálltak. Ilke a mosdó felé indult, és André csodálkozva látta, hogy mintha kissé bicegne. A fiatalok egymás kezét szorongatva a kávézóhoz sétáltak. Amikor egyedül maradt, a hadnagy az ülés alól előhúzta szolgálati fegyverét, amelynek a tokját a rugózathoz rögzítette még indulás előtt. Ellenőrizte a tárat, majd csőre töltötte a pisztolyt, azután óvatosan visszatolta a tokba. Remélte, hogy nem kell használnia. A parancs azonban parancs volt. Bezárta a kocsit, és a teraszhoz sietett, ahol Angela és Hans kávézott, és leült hozzájuk beszélgetni. Talán elárulják magukat, ha megnyugszanak.

Ilke percekig álldogált a mosdóban, és a tükörképét nézte a kézmosó fölötti, repedezett szélű, sérült foncsorú tükörben. „Az arcom nem változott”, nyugtázta. „Pedig a kísérletben nem zárták ki a lehetőségét.” A csapat megengedte, a hideg víz csillapította kézremegését, majd a vízszugárhoz hajolt, és hosszasan ivott. Végül nedves kézzel kilépett a mosdóból, és a benzinkút oldalában álló koszos telefonfülkéhez osont. Körülnézett, de utastársai a kút másik oldalán voltak, így nem láthatták. Pénzt dobott a gépbe.

– Tizenkilences ügynök, azonosítóm 1-9-8-9 – mondta fel gépiesen az agyába vésett szöveget. A telefon másik végén az NDK nagykövetségen működő Stasi operatív csoport fogadta hívását.

– Jelentést kérek.

– Ismét úton vagyok a piknikre. Ma egy keletnémet származású magyar férfi, André, egy nyugatnémet férfi, Hans és egy illegális határátlépést tervező keletnémet nő, Angela utazik velem. Ők is a síófoki Ezüstpart Hoteltől indultak, mint a többiek. Fedésben csatlakoztam hozzájuk. A Sárvár utáni Áfor kúton vagyunk. Parancsot várok.

– Folytassa az utat. Ne engedje őket átmenni! Maga mögött leszünk.

A telefon kattant, majd foglalt jelzés bűgött a kagylóban. Ilke homlokán, nyakán sűrű szürke színű izzadság gyöngyözött a napsütötte fülkében, és a szíve majd kiugrott a helyéről, miután a parancsot megerősítették. Táskáját a telefonkönyv mellé tette, és egy kendőt húzott elő. Felitatta bőréről a verítéket. Sminket természetesen nem használt, így nem kenődött el az arcán semmi. Amikor a kendőt precízen, ahogy még régen a tisztis iskolában beléjük verték, összehajtotta, észrevette, hogy Makarovjának a csöve kiáll a táska belső zsebéből. Visszatolta a pisztolyt a helyére, az elkoszolódott kendőt pedig beigazította a zsebbe. Ujjai hozzáértek a gyógyszeres fiolához. Kivette. A sárgás üvegben tucatnyi tableta volt, vattafojtás zárta le a tetejét. Felnyitotta, egy pirulát a tenyerébe ütögetett, nehézkesen lenyelte, aztán homlokát a telefonkészüléknek támasztva várt. Néhány perc múlva a bőre kisimult, kézremegése megszűnt. Autó dudált a parkolóban, és egy kavics vágódott a fülszélek oldalának. Az éles, csattanó hang megijesztette. Még egy

tablettát dobott a szájába, aztán az üvegcsét visszazárta, és a táska mélyére süllyesztette. Mintha csak egy rugót tekertek volna fel benne, egyre ruganyosabb, céltudatosabb és gyorsabb lett. Kipattant a fülkéből, és megkerülte a kutat. Látta, hogy a többiek már a kocsinál várják. Két busz éppen indult, gyomorforgató gázolajos kipufogófüst lepte el a parkolót.

– Minden rendben? – kérdezte André.

– Persze, csak sokat kellett várni. – Ilke rámosolygott a fiúra. A tabletták keserű íze múltóban volt, és majd kicsattant az energiától. A mellkasi nyomás elenyészett.

A kis társaság beült a Wartburgba, és sorra maguk mögött hagyták a 84-es út településeit. André a hátsó ülésen beszélgető párt hallgatta. Hans megállíthatatlanul fecsegett a müncheni belvárosról, a sörfesztiválról, a jól fizető állásokról, amelyek egyikét ő fogja betölteni apja cégénél. Mesélt nyolcszobás házukról a kertvárosban, a világos szőrű magyar vizsláról, amit tavaly kaptak a Balatonnál, és kicsempésztek magukkal.

André eleinte mosolyogva figyelte a szerelmesek duruzsolását, fél óra múltán azonban saját magán is meglepődve tapasztalta, hogy egyre inkább előnti a maró düh. Saját magára lett mérges. Sofőrt játszik nekik, látszólag segédkezik nekik a szökésben, mindezt miért? Talán előléptetik? Mit szólna az anyja, ha tudná, hogy át akarja verni a fiatalokat? Az anyja ugyanúgy a Balatonnál ismerkedett meg az apjával, és úgy döntött, ott marad. Persze akkor még álmodni sem lehetett arról, hogy valaki továbbmenjen nyugatra. Amikor idén télen az anyja infarktust kapott, és meghalt, vastag levélcsomag került elő az egyik szekrény mélyéről. A levelet az anyja féltestvére írta, aki Karlsruhéban élt, az ottani műszaki egyetemen tanított, és ismerősökön keresztül, titokban leveleztek egymással. Ő még időben átlógott a nyugati szektorba. Az utolsó levél anyja halála előtt érkezett, de azt már nem a féltestvér írta, hanem az özvegye, aki kegyeletből tudatta velük, hogy Maria gyors lefolyású hasnyálmirigyrákban elhunyt. André megdöbbenett, hogy a szétszakított család másik feléről semmit sem tud, senki sem beszél, mindenki néma, mintha természetes lenne a bezártság, a múlt fullasztó árnyaival teli családi karantén. Miért nem látogatták meg őket sosem? Eljöhettek volna Siófokra, a *Plattensee*hez. Persze, ha megteszik, az ő frissen indult karrierje rögtön véget is ér, hiszen ki bízott volna meg egy nyugati családi kapcsolattal rendelkező kémelhárítóban? És most ő került választás elé. Összerázkódott, pedig simán futott a kocsí, az abroncsok halkán surrogtak, a motor egyenletesen zúgott.

Hans és Angela halk beszélgetésére Ilke is odafigyelt, szüksége volt minden darabka terhelő bizonyítékra a disszidálókról. Nem menekülhetnek meg előle, különösen Angela nem. Miközben Hans azt magyarázta, hogy az élet Bajorországban biztonságos, boldog és van perspektívája, Ilke a Luisienstrassen levő sötét, kétszobás udvari lakásukra gondolt, ahol felnőtt, a falnál járőröző katonákra, a távoli lövésekre és a mindent átható gyanakvásra. Amikor kislánycént a szüleit kérdezte erről, azok egymással versenyezve méltatták a párt és a Stasi bölcs előrelátását, amiért felhúzták a falat, hogy meggátolják

a mérgező eszmék beszivárgását az NDK-ba. Ilkének csak később mondta el a kiképzőtisztje, hogy a szülei mindketten besúgók voltak, és jelenteniük kellett egymásról. Az aktáikat is megkapta, a beavatás utolsó feladata az ő kivégzésük volt. Amikor zsigerből elutasította, fegyvert fogtak a fejéhez. Vagy ő, vagy ők. Az aktákból annyit már tudott, hogy a szüleinek már nem sok lehet hátra, a pártban elvesztették bennük a bizalmat. Vajon a szülei bűnösök voltak? Az anyja ölelése bűn volt? Akkor már inkább ő tegye meg, az gyors lesz. Csak később, a kísérleti programban ébredt rá, hogy az emberi test létezésének határán való hosszasan bolyongás még kielégítőbb, mint az a pillanat, amikor az élet és a halál közötti hajszálvékony falon átlöki a bűnösöket a túloldalra. Addigra már ő is járt odaát, ismerte az utat és a visszatérés gyötrelmét. Szeme összeszűkül, amikor összemérte saját emlékeit Hans gyermekkorának történeteivel, amikkel Angelát szórakoztatta. Nem gyűlölte őket. Sőt, várta, hogy az álomképeket végleg felváltsa a párt szerető gondoskodása, a kínpad fémszínű, hideg valósága. Angelának ott a helye. És akkor újra kap majd levegőt, talán tabletták sem kellene hozzá. Úgy emlékezett, hogy *utána* mindig könnyebb egy ideig.

Közeledtek Sopronhoz.

– Hamarosan odaérünk – szólta André halkán. – Biztosan ezt akarjátok? Egyáltalán, ki mondta, hogy át lehet majd menni? Zárva a határ. Ez csak egy találkozó lesz, egy piknik.

– Nekünk a szálloda egyik pincére mondta. Adott röplapot is. Apa biztatott, hogy menjünk, ne tévovázzunk, mint annak idején ő – felelte Angela.

André nyelt egyet. Karlsruhe. Folytatta az alig álcázott kikérdezést.

– És neked, Ilke?

– Miért fontos ez? – kérdezett vissza a nő.

– Jól van, jól van, én csak sofőr vagyok. Bekapcsolom a rádiót, hátha jó zenét adnak a Petőfin.

A rádió sisteregve életre kelt, a hangszórókból felhangzott az *Induljon a banzáj*. André elmosolyodott.

– Az új sláger. Tetszik?

– Olyan, mint a Depeche – állapította meg Hans. – Miről szól?

– A fene tudja – vont a vállát André. – Bulizni hív, induljon a banzáj. – Azt a sort nem mondta el nekik, ahol arról énekeltek, hogy a nyugati zene keletre tart, és nem állja útját semmiféle fal. Azt sem fordította le, hogy „jövőd még nincsen, a múltad már nem kell”.

A várost elhagyva már Kelénpusztánál jártak. Egyre több keletnémet rendszámú autót láttak az úton, mágnesként vonzotta a szökni akarókat az ideiglenesen megnyíló határ ígérete. Senkinek sem volt olyan útlevele, ami érvényes lett volna nyugati irányban, de ez nem tartotta vissza őket, rohantak előre.

Ilke némán, feszesen ült, izmai ugrásra készen vártak. Tudta, hogy hamarosan cselekednie kell, de egyelőre a zenét hallgatta, a hangok fémes felhangot kaptak, az énekes

hangja elmosódott. Felrémlt neki, hogy a dalszöveget már hetekkel ezelőtt lefordították a követségen, és hazaküldték Berlinbe. A parancsnokságon aggódva figyelték a magyar fordulatot. Azonban Verhes nagykövet augusztus 11-i jelentésére semmi reakció sem jött a központból. Mi lehet odahaza? Nem látják, mi zajlik itt? Keményen le kell csapni a szökni akarókra, mint odahaza a falnál! A nagykövet világosan megírta, hogy a piknik miatt nyitva lesz a határ néhány órára. Mit tegyenek? Nem kényszeríthetik a magyar hatóságokat, azok meg szemmel láthatóan csak húzzák az időt, és már nem adják át nekik a szökni akarókat. Sőt, egyre ellenségesebben viselkednek a Stasi ügynökeivel. Előbb-utóbb sort kell keríteni a magyarokra is. Most csak az fontos, hogy neki parancsa van, ő ismét készen áll, a jutalom a végén nem marad el. A kis szukának megadja, ami jár!

A fiatalok egyre hangosabban beszéltek, latolgatták az esélyeket, tervezgették a szabad életet. André szorosan markolta a kormánykereket, és nem szólt semmit. Hamarosan odaérnek, és döntenie kell, mit tegyen az utasaival.

Néhány kilométer múlva megpillantották a Piuszpusztát jelző táblát. A határsávot erdő övezte. A többi kocsi, egymással is versenyezve, már rég megelőzte őket, végül egy fehér Nysa 522-es mentőautó dudálta le őket az útról, de amikor melléjük ért, tartotta a sebességet, és André-t egy sűrű egyenruhás férfi mérte végig a mentő utasoldali ablakából. A férfi intett a mentő sofőrjének, azok gyorsítottak, és befejezték az előzést. Ilke végig a Nysát figyelte. Alig távolodott el a mentő, amikor Ilke észrevett egy kis földutat nem messze előttük, jobb kéz felől. Ez jó lesz – döntött. Minden készen áll. Táskájába nyúlt, megmarkolta a pisztoly agyát. Előrántotta a fegyvert. Rászegezte a sofőrre.

– Kanyarodj be arra a földútra! Csináld!

André meglepetten nézett rá.

– Mi a...

– Gyerünk!

André engedelmeskedett. Ilke arcán megfeszült a bőr, a pisztolyt szorongató ujjai elfehéredtek.

Hans és Angela rémülten bújtak össze. Ilke, a fegyvert Andréra fogva, rájuk nézett. A szeme fehérje vérekes volt. Amikor megszólalt, dögkeselyű rikoltásaként szaggatott a hangja.

– Hova akarsz menni, te bolond? Bedőlsz ennek az imperialista dumának? Boldog élet, gyerekek, nyaralás... Ahelyett, hogy odahaza dolgoznál a közös jövőnkért, te kis kurva!

Néhány nyálcsepp fröccsent Angela arcára, marta a bőrét, mintha kénsav lenne. A lány felsikoltott, de aztán a szájára szorította a kezét. Hans harciasan Ilke felé mozdult, de a Makarov csöve máris a szeme közé ugrott.

– Meg ne mocsanj!

A Wartburg a döcögő úton kisvártatva egy kis virágos rét széléhez ért. A tisztás elhagyott volt, alig harminc-negyven méter átmérőjű nyiladék, körös-körül alacsony, de

vastag ágú fákkal. Ilke elmosolyodott. Remek helyszín. Először gyorsan elintézi Hansot és André-t, aztán sort kerít Angelára. De akkor már nem fog sietni.

– Állj meg! – A kocsi nagy bólintással fékezett, majd megállt. Ilke, miközben a fegyvert Andréra fogta, szabad kezével kihúzta a Wartburg indítókulcsát, és a táskájába dobta. Maga mögött kinyitotta a kocsi ajtaját, és óvatosan kilépett a földútra, aztán feltépte a hátsó ajtót.

– Kifelé!

Angela kimászott, aztán jött Hans is. A kocsi farához terelte őket.

– Kezeket a csomagtartóra. Hajoljatok szépen előre! André! Ide! Nem hallod?

A sofőr kiszáratva megjelent.

– Ki vagy te? Stasi? – kérdezte Ilkétől.

– Én vagyok az, aki úgy döntött, hogy ma senki sem megy át a határon.

Az ügynök fogást váltott a pisztolyon, és intett André-nak, hogy ő is kövesse a többi-eket. Hans és Angela moccani sem mert. André a kocsi oldalához támaszkodott. Nem engedelmeskedett.

– Ilke, miért teszed ezt? A vasfüggönynek hamarosan vége. Nem láttad a temetést?

– Ott voltam. Gyengék voltak az elvtársak! De szerencsére vannak még olyanok, akik tudják, mit kell tenni!

– Az NDK-ban? Ugyan már...

– Fogd be!

André közben Hansra nézett. A fiú rettegve bámult vissza rá. Nem sok segítségre számíthat tőle. Nincs más megoldás, gyorsabbnak kell lennie Ilkénél. A végén még megöli ez az örült.

– Ilke! Figyelj rám! – kezdte. Lépett egyet előre, és jobb kezét a csípője mellé engedte, mintha csak egy westernhős lenne.

– Állj meg azonnal, és menj vissza a kocsihoz!

André közben annyit araszolt oldalra és előre, hogy Hans és Angela már nem volt a lövonalban. Tiszta helyzet.

Ilke kezében megremegett a fegyver, már túl régóta tartotta maga elé nyújtva. Meglepően nehéz volt a félautomata, ezt mindig elfelejtette. Jobban szerette a késeket.

– Ha nem lépsz hátra, akkor kinyírom ezt a ribancot! – Az ügynök Angela felé fordította a Makarovot. Ujja a ravaszra feszült.

Hans közben összeszedte magát, és Andréra nézett. A hadnagy látta, hogy a fiú kész örültséget elkövetni. André nemet intett a fejével, de túl későn. Hans Angela elé ugrott, és rákiáltott: – Fuss!

Ilkét megzavarta a hirtelen mozdulat, de máris lőtt. Kétszer. Hans felüvöltött. Ebben a pillanatban André előrántotta a háta mögé rejtett fegyvert, és többször rálőtt Ilkére. A nő mellkasán sötét foltok jelentek meg, a sárga ruha rózsaszírmái lassan kinyíltak. Elejtette a pisztolyt, és összeroskadt. André odalépett hozzá, övébe tűzte a Makarovot, és

megvizsgálta a nőt. Még lélegzett, a három lövés a tüdején érte. A hangosan szörcsögő, levegővétellel küszködő Ilke szájából habos, világosvörös vér szivárgott a virágokkal teli földre. André megfogta a kezét, és addig tartotta, amíg vége nem lett. Amikor halotthoz illően elhelyezte a nő karjait a teste mellett, észrevette, hogy a kifolyt vér hatására a fű megfakult, a virágszirmok megfeketedtek. Óvatosan állt fel, nehogy beletenyereljen a vérbe. A kocsi csomagtartójából pokrócot vett elő, aztán visszament a holttesthez, és ráterítette. Eközben Angela a sokkból magához térve odatámolygott Hanshoz.

– Jól vagy, Hansi?

– Eltalálta a karom. De csak súrolt, azt hiszem.

– Szerencséd volt – mondta André, és odalépett hozzájuk. – Őket úgy képzik ki, hogy kétszáz méterről is leszedjenek egy futó embert.

– Ki vagy te? Honnan volt pisztolyod? Te is...?

André nem válaszolt. A szerelmespárt nézte, aztán maga mögé pillantott, Ilke pokróccal letakart testére. A társai nem lehetnek messze. Ezt nem fogják elnézni neki. Megszólalt:

– Angela, a kocsi van elsősegélynyújtó doboz, kötd be Hans karját.

Mialatt a lány a dobozból ellátta a fiú sérülését, André távolabb lépett tőlük, és a tisztás túlsó széléhez sétált. Kivette minden pénzét a tárcájából, az igazolványát széttepte, és a fegyverekkel együtt egy kis gödörbe temette, majd leveleket szórt a halomra. Most már ő is menekült lett. Visszatért a kocsihoz. A fiatalok már vártak rá. Angela szemén látta, hogy még mindig fél tőle, őt is olyannak hiszi, mint Ilke volt. Nem hibáztatta. Mindketőjük előtt hosszú út áll még, amíg megtanulnak bízni a jövőben.

– Közel vagyunk – mondta. – Induljunk!

Szomszédok

Senkit sem érdekel, milyen cipőt hordok: ezt mindig elfelejtem. Csak olyankor jut eszembe, mint aznap, amikor a maradék húsz métert tettem meg a lakásomig, és a lábaim harsogva tiltakoztak minden lépés ellen. Mintha még a vízhólyagjaimnak is vízhólyagjai lettek volna.

A bejárat előtti lépcsőn Antal bácsi ült és cigarettázott. Filter nélkül szereti, az ujjbegyei teljesen elsárgultak az évek alatt. Köszöntem neki, ő bólintott. Antal bácsi rendőr volt, és hatvannyolc éves korára sem kopott ki belőle a katonás szigor, a szükséztudás, pedig idő előtt nyugdíjazták. A lányát tizenkét éves korában elrabolták, az ügy megoldatlan maradt, de a bácsi a karrierje maradékát annak szentelte, hogy megtalálja a kislányt. A nyomok egy befolyásos bankárhoz vezették, ám képtelen volt annyi bizonyítékot összegyűjteni, hogy a bankár sztárügyvédjei ne tudták volna kivédeni a vádjait, és előbb-utóbb eltakarították az útból, mentális rokkantságra hivatkozva. A házban mindenki mániákusnak tartotta az öreget, aki fűt-fát megvédol bármivel. Én nem voltam ebben ilyen biztos. Egy-két évvel ezelőtt beültem Antal bácsihoz egy csésze teára. Valami furcsa, erős indiai teakeveréke volt, folyton dohányzott – a lakása falán vastag, barna rétegben csapódott ki a nikotin –, és borzasztó érdekeseket tudott mesélni.

A lift nem működött, így hát összeszorított fogakkal, gyalog indultam fel a lépcsőn. A lépcsőház visszhangzott a gyereksírástól, az akaratos, ordító bögés hangját visszaverték a vékony fehér falak. Az utóbbi időben egyre kevésbé tudtam eldönteni, hogy vajon a kisbaba sír így, vagy a bömbölése egybeolvadt az anyja kétségbeesett zokogásával, és most kettős erővel üvöltenek, hogy közös szenvedésük enyhüljön. Ancsa tizenhét sem volt, amikor Peti megszületett – azelőtt ketten éltek a lakásban az anyjával, de ő azóta eltűnt a képből, hogy hová, azt csak Ancsa tudja, meg talán Teréz néni, a szomszédom. Ancsa hozzá jár át zongorázni, mióta az otthonit nem tudja használni a gyerek miatt, és nála hagyja a babát, ha vizsgáznia kell. Peti most másfél éves, és valahogy egyre csak hangosabb lesz. Talán ezért nem lett soha gyeregem. Nem bírom a csúnya hangokat, főleg, ha emberektől jönnek. Ideges leszek tőlük.

Végre felértem az emeletemre. Mintha egy év telt volna el azóta, hogy benyitottam a kapun. Beestem a lakásba, becsuktam magam mögött az ajtót, és ráfordítottam a kulcsot. Ez inkább rutin volt, mint valós óvintézkedés: ugyan ki akarna tőlem ellopni bármit? Nincs ebben a lakásban semmi értékes. A tévét anyám hagyta rám a végrendeletében, akkora, mint egy kisebb kutyaház, és serceg, ha kikapcsolom. A rádión még nagyanyám hallgatta Lajka kutya szívverését, a rezsóról nem is beszélve. A legértékesebb dolog a házban a matracom, mert csak memóriahabon tudok elaludni. Ez az én mikro-sznobizmusom, a kényelmes ágy. De még az is tele van kávéfoltokkal.

Ha betörne valaki, nem vinne magával mást, csak csalódottságot. Vagy a sajátját, vagy az enyémet. Abból van elég, megtölti a nappalit, csurig, az évek során beleivódott a parketta réseibe és az évekkal ezelőtt kölcsönadott könyvek foghíjaiba a polcon. Fuldoklik benne mind a huszonöt négyzetméter.

A kulcsosomón jókedvűen csilingeltek az elnagyolt, műanyag gésák, amiket Géza hozott valami szibvásárról, amikor Győrben járt. Teréz néni meg van róla győződve, hogy a gazdag amerikai szeretőmtől kaptam a szuvenírt valahonnan „Koreából, Kínából, vagy a rosseb tudja, honnan”. Teréz néni mindenkiről mindent tud. A fia vadászbalesetben meghalt, most egyedül él, és amióta elérte a nyugdíjkorhatárt, főállásban hallgatózik. Ő tudja, vagy legalábbis sejti, hogy én az a nő vagyok, akire a kedvenc filmjei és latin-amerikai sorozatai a harmadikként referálnak. Jobb esetben. Szerencsére túl sokat éltem már ahhoz, hogy felzaklasson, ha egy nyolcvan körüli néni lotyónak tart, Teréz néni különben sem kedves senkivel, talán csak Ancsával. Csak azt nem értem, honnan veszi, hogy Géza gazdag. Azt meg pláne, hogy amerikai, amikor minden alkalommal ráköszön a folyosón, hogy „csókolom”.

Megérkezett a futár. Még a buszon rendeltem a négysajtos pizzát. Géza mindig ki-röhög, hogy mi a francért költök mindenféle zöld szarokra ennyit, amikor így is alig tudom fizetni a lakbért, legalább egyek rendesen, a hús amúgy is olcsóbb. Sosem tudtam elmagyarázni neki, hogy borzasztó nagy szükségem van egy magasztos cél felé törekvő elvrendszerre, ami szerint működni tudok, de katolikus nem leszek, úgyhogy vegetáriánus vagyok.

Zokniban mentem le a pizzáért, egy fiatal srác hozta, sárkányos tetkóval a kézfején. A motorjára celluzozott Bluetooth-hangszóróból rapzene bömbölt a kora esti csendben. Rámosolyogtam. Ő még lehet valaki.

Amint visszaértem a lakásba, egyből nekiestem a pizzának. Flappy Bird-öztem, miközben a vastag tésztát tömtem a számba, és azon gondolkoztam, hogy ha elég pénzem lenne, nem kellene mozgó oszlopokat kerülgetnem, és huszonhatodszorra is meghalni, leesni, újrapróbálkozni. Ha elég pénzem lenne, az oszlopok egyszerűen eltűnnének. Nyomkodnom se kellene a képernyőt, szállna a kismadár magától.

A pizza maradékát a hűtőbe dobtam, és vizet tettem fel forni. Benyúltam a fiókba, teafilter után tapogatózva. Még pont maradt kettő abban a papírdobozban, amiben

eredetileg mentatea volt: az egyik epres, a másik citromfüves. Kiöntöttem a forró vizet egy bögrébe, beledobtam az epres filtert, azt szeretem, olyan gyerekkoríze van.

Az egyik kezembe vettem a bögrét, a másikkal kihalásztam a táskámból a gyűrt doboz Marlborót és az öngyújtómat. Elnavigáltam a teraszig a könyvkupacok és mosatlan ruhák között, és kiléptem a vasbetonra. A hideg átszivárgott a zoknimon, a lábujjaim közé férközött, mint meleg napokon a balatoni sár, de nem bántam: kellemesen lehűtötte a forrón sajtó bőrömet. A mellvédre könyököltem, durva betonból van ez is, meg abból a vastag, sárga üvegből, ami még a szocializmusból maradt meg a pesti utca arcán, mint egy elvakart pattanás hege. Rágyújtottam. A tea gőzölgött a hús esti levegőben, a bögre falán is átütő melegtől elzsibbadt az ujjam.

Elnéztem a városnegyed felett. A szürkületben még jól látható minden, épp csak egy kicsit elmosódott, mintha hunyorogva nézné az ember. Furcsa hiányérzetem támadt, de nem tudtam volna megmondani, miért. A szomszédos bérházak ablakai egyszerre villantak fel és sötétültek el: lakóik ugyanazt a műsort nézték. Valahol kutya ugatott, a kivilágított foci pályán fiatal fiúk kergették a labdát, idáig hallatszott az ujjongásuk, ha gólt rúgtak. Egy darabig csak álltam ott, figyelve a játékot, titokban lelkendezve minden gólért.

És aztán eszembe jutott, mi hiányzik. Nem hallottam a pattogást. A szotyri ritmikus ütődését a könyököm mellett, ahogy lepattan a korlátról és az éjszakába zuhan. Elnyomtam a csikket, a kiürült bögrébe dobtam, és kissé kihajolva az erkélyről, felnéztem a fellettem lévőre. Nem láttam mozgást, de az ablakból fény szűrődött ki. Ez furcsa volt. Emil, a fölöttem lakó, szégyenlős harmincas, rituálészerűen hámozta és ette a szotyit. Ha itthon volt, minden este kiült az erkélyre, nézte a várost és szotyit evett, a héjakat akkurátusan lepöckölve az utcára. Furcsa kis ceremóniája pont ütközött az én esti tea-cigarettá körömmel, így egyfajta szimbiózis alakult ki közöttünk: én fújtam a füstöt, ő dobálta a héjakat, és végtelen nyugalommal figyeltük a foci pályát. Néha még egy-egy szót is váltottunk, kiabálnunk sem kellett. De ma sehol sem voltak a szotyihéjak, pedig Emil minden kétséget kizárólag otthon volt.

A homlokom ráncoltam. Mi lehet vele? Talán nő van nála, akkor meg nem illene zavarnom. De Emil és a nők helyzete rendkívül egyszerű volt: szerelmi élete egyszerűen nem létezett. Informatikusként dolgozott egy iskolában, és csak vásárolni járt el otthonról. Talán épp ezért kedvelt engem: ugyanolyan magányos voltam, mint ő.

Rövid tépelődés után a konyhába mentem. A konyhaszekrényben, a csorba bögrék és homályos falú poharak mögött még ott volt a fél csomag szotyri, ami aztán maradt meg, hogy anyám legutóbb meglátogatott. Kivettem a sárga befőttesgumival összekötött kis zacskót, nagy erőfeszítések árán beleprézeltem a lábam egy tornacipőbe, és felsiettem – pontosabban felvonszoltam magam – a lépcsőn. Teréz néni árgus szemekkel figyelt a folyosóra néző ablakából, a félrehajtott csipkefüggöny mögül. Meg se próbálta leplezni, hogy leskelődik. Grimaszt vágtam rá, mire összehúzta a szemöldökét. Most megkapja

a show-t, amit akar, szomszédja, a minden hájjal megkent succubus (azaz én) beleunt a gazdag amerikai szeretőbe, és a felső szomszédot, szegény Emilt csábítja el, aki ráadásul vagy nyolc évvel fiatalabb nála. Elképzeltem, ahogy Teréz néni felháborodva ecseteli történetem valamelyik barátnőjének, és nevezhetnékem támadt.

A fenti folyosón már azelőtt égett a lámpa, hogy felértem volna, Emil biztosan elfelejtette lekapcsolni. Az emeleten csend honolt: Emil szomszédai, Kovácsék lementek két hétre a Balatonra nyaralni, szezon előtt olcsóbb a kempingjegy. Kopogtam. Semmi válasz. Talán elaludt, és úgy hagyta a villanyt? Mégiscsak haza kéne mennem. De a következő pillanatban, elámulva tulajdon udvariatlanságomon, lenyomtam a kilincset. Az ajtó engedett, és én Emil lakásában találtam magam.

Még sosem jártam itt, pedig sokszor elképzeltem, milyen lehet. Hasonlított az enyémhez, a falakról ugyanaz a szín pattogzott és mállott, és a berendezés sem volt sokkal modernebb, de ebben a lakásban itt-ott azért fellelhetőek voltak a külvárosi luxus kisebb nyomai. Egy vadonatúj kávéfőző, a padlón vastag, puha szőnyeg, néhány új könyv a régiék mellett, és – ami a leginkább megragadta a tekintetemet – rengetegféle mágnes a hűtőszekrényen. A lakásban valami furcsa illat terjengett, amit nem tudtam beazonosítani, de nagyon ismerős volt. Levettem a cipőmet, részben udvariasságból, részben pedig a kihasadással fenyegető vízhólyagok miatt, és bementem a konyhába. Letettem a csomag szotyit az asztalra, és körülnéztem.

A mosogató mellett szép rendben sorakoztak a tiszta tányérok: egy pillanatra elszégyelltem magam, amikor eszembe jutott az óriási halom mosatlan edény, ami engem várt otthon. A hűtőszekrény épp csak néhány évvel volt fiatalabb az enyémnél, de a mágnesek miatt ezt csak a zúgásából tudtam megállapítani. A színes kis figurák különböző városok nevét viselték: Prága, Dubai, New York, Párizs, Berlin, Barcelona. Elképzelhetetlennek tartottam, hogy az iskolától kapott fizetéséből Emil ennyi helyre elutazhatna. Talán egy rokona küldi neki a mágneseket a nyaralásairól, valami gazdag nagynéni vagy nagybácsi. Emil soha senkinek nem beszél a családjáról, szerintem még Teréz néni sem tudja, kik lehetnek.

– Emil, ébren vagy? – A hangom furcsán visszhangzott a lakásban. Az egyetlen helyiség, amit nem láttam innen, a fürdőszoba volt, így hát arrafelé vettem az irányt.

Ha a fürdőszoba ajtaja be lett volna zárva, elszégyellem magam, és hazamegyek. De a fürdőszoba ajtaja résnyire nyitva volt, és én még soha nem találkoztam emberrel, aki nyitott ajtónál zuhanyozott vagy pisilt volna.

A legapróbb részletek tűntek fel először. Miért van félrehúzva a függöny, amikor Emil a kádban ül? Miért nincs megnyitva a csap, és miért fekszik Emil szemüvege összetörve a földön? A kezéből kilógó törülköző furcsa szögben lógott le a fehér csempére... És csak ezután láttam meg a vért.

Emil úgy ült a kádban, mintha csak elesett volna, és feltápáskodás közben kicsit megpihenne. Csakhogy a mellkasát sűrű, alvadt vér borította, ami lefolyt az oldalán,

végig a karjain, és tócsába gyűlt meztelen teste alatt a kádban. A két térde között egy mocskos vadászkés feküdt. A nyaka fültől fülig fel volt nyitva, átvágott torka második szájként vigyorgott a képembe iszonyú, vörös színével. Az ember azt hinné, hogy a horrorfilmek felkészítik az ilyesmire, pedig köszönőviszonyban sincsenek a valósággal. Megpróbáltam levegőt venni, mert a mellkasom hirtelen nagyon szorított – de amint kinyitottam a szám, sikoltozni kezdtem. Hívnom kellett volna a rendőrséget vagy a mentőket, de képtelen voltam ésszerűen gondolkodni. Csak a férfi holsápadt arcát láttam, ami inkább hasonlított egy Emil-karikatúráról mintázott viaszbábura, mint a férfirra, akit ismertem, és a szinte teljes testét vörösre festő vért.

Teréz néni jelent meg a lakásban elsőként, fújtvatta a lépcsőn felfelé rohanástól. Ha drámát szimatol, olyan gyorsá válik az öreglány, mint egy párdúc, és az éjszaka felhangzó, vérfagyasztó sikoly elég magas drámafaktorral kecsegtet. Amikor észrevette a testet, az arca alig változott meg, csak festett szemöldöke emelkedett meg, egyenesen a festett frufruja alá, amitől, ha éppen nem lettem volna ájulásközeli állapotban, valószínűleg elmosolyodtam volna.

– Hát ez meg... Ezt megölték – motyogott a néni, és szemrehányóan meredt rám, mintha én vágtam volna el Emil torkát. És valószínűleg ezt is hiszi, döbbsentem rá. A succubus véráldozatot mutat be vérszomjas istenének.

Antal bácsi volt a következő, aki bajt szimatolva megjelent. Hátrahőkölt, amikor meglátta a testet, és, felmérve a helyzetet, sarkon fordult, majd sietve elbicegett. Biztosra vettem, hogy Csongorért megy, Ancsa szomszédjáért, aki mentőorvos. Teréz néni hirtelen kiment a fürdőszobából. Hallottam, ahogy próbál megállítani valakit, sikertelenül. Mielőtt lett volna bennem annyi erő, hogy elhúzzam a függönyt, Ancsa jelent meg az ajtóban, karján a szundító Petivel. Amikor meglátta a testet, azt hittem, eldobja a gyereket. Egy pillanatig csak a szája mozgott – ezt kihasználva Teréz néni gyorsan elvette tőle a kisbabát, ami előrelátó döntésnek bizonyult, egy perccel később ugyanis Ancsa elhányta magát. A nagy része a vécében landolt, de Ancsa nem célzott valami fényesen. Egész testében remegett, és képtelen volt a testre nézni öklendezés nélkül. Petike felébredt, és vigasztalan üvöltésbe kezdett.

– Menjen haza, Ancsika – mondta Teréz néni olyan halkán és finoman, ahogy még sosem hallottam beszélni. – Menjen, fektesse le Petikét, és vegyen be egy altatót.

Ancsa bólintott, és támolyogva elindult kifelé, de útját állta Antal bácsi, aki karonfogva vonszolta maga után Csongort, a ház egyetlen orvosát. Láthatóan most ébredt, korábban egész nap dolgozhatott, a szeme alatt hatalmas karikák éktelenkedtek, és a sebtiben felkapott pongyola alatt még utcai ruhát viselt.

– Senki ne menjen sehova! – emelte fel a karját Antal bácsi. – Orvost hoztam. – Azzal benavigálta Csongort a fürdőszobába.

– Jézusom – kapott a fejéhez az orvos, amikor meglátta a testet. – Szegény Emil... – Leguggolt a kád mellé, és végignézett az élettelen férfin. – Antal bá, rám itt nincs szükség. Már nem vérzik. Ez azt jelenti, hogy nincs vérkeringés.

– Meghalt? – kérdezte Teréz néni egyszerűen.

– Meg – bólintott Csongor. – Ez már a rendőrség szakterülete. Betörésre tippelek. De mit akarna ellopni innen bárki? – Fáradtan felsóhajtott. – Valaki hívja a 107-et.

Szürreális volt visszahallani a saját szavaim Csongor szájából. Úgy tűnik, errefelé az egyetlen dolog, ami ellopható, és van valamicske értéke, az az élet.

– Nem! Senki nem megy sehova. És azt is mindjárt megmondom, hogy miért. – Antal bácsi becsapta a háta mögött a lakás ajtaját, és lehuppant a kanapéra. – Jöjjenek csak ide!

A társaság Antal bácsi köré gyűlt. Én hálás voltam, hogy végre kiléphettem a fürdőszobából: úgy éreztem, ha még egy pillanatot el kell töltenem a halott társaságában, megfulladok.

– Antal bá, minél később hívjuk a rendőröket, annál messzebb jut a rabló – mondta Csongor türelmetlenül, de Antal bácsi leintette.

– Nem volt itt semmiféle rabló. És tudják, honnan tudom? Mert odalenn lakom a földszinten. Rögtön az ajtó mellett. Mindent hallok. Minden ajtócsapódást, minden lépést. És a bejárati ajtót ma csak nyolcszor nyitották ki. Mindenki egyszer-egyszer, amikor elment, és amikor visszajött. Én nem mentem ki a házból, Kovácsék nyaralnak, Béla a nagynénjénél van, Ancsika pedig egész nap a kisbabát abajgatta. A háznak négy további lakója van: a doktor úr, Teri néni, Lujza és Emil. Tudják, hogy ez mit jelent?

Én nem értettem, mire akar kilyukadni, de Csongor határozottan sápadtnak tűnt, ahogy az öreget hallgatta.

– Hogy a gyilkos itt van a szobában – suttogetta, de az öreg minden szavát tisztán halottuk. – Pontosan – mondta Antal bácsi. – És addig nem megyünk ki innen, amíg meg nem tudjuk, ki volt az. Megkönnyítjük a rendőrség dolgát.

Láttam rajta, hogy csak erre az alkalomra várt. Most végre bebizonyíthatja, hogy nem örült, hogy nem mániákus. Ez az ügy már nem Emilről szólt, hanem a lányáról.

– Legalább Ancsika hadd mehessen el – könyörgött Teréz néni. – Egy kisbabát nem szabad halott emberrel egy légtérben tartani.

– Sajnálom, Teri néni, de Ancsika sem zárható ki a gyanúsítottak köréből. Ahogyan maga sem. Szóval a gyilkost kérlelje, hogy fedje fel magát, és mind hazamehessünk.

– De mégis, hogyan deríthetnénk ki, hogy ki a gyilkos? – kérdeztem kétségbeesve. Csak aludni akartam. Fáradt voltam, és rettenetesen zaklatott.

– Kezdhetjük például magácskán – fortyant fel Teréz néni. – Mind tudjuk, hogy micsoda üzemeket folytat. Hogy micsoda erkölcstelenségeket művel. Az én koromban nem volt ilyen! Mégis mit keresett maga az Emil lakásán este tíz órakor? Neki még nem tette szét a lábát?

– Tényleg furcsa – mondta halkán Ancsa. – És miért van zokniban?

Körülnéztem: mindenki más cipőben volt. Az én tornacipőm az ajtó mellett állt, ott, ahol hagytam.

– A csempe is tiszta. Akárki ölte meg Emilt, nem hagyott maga után nyomot. Tehát zokniban volt. A vizes padlón sarat hagyta az utcai cipő – mondta Antal bácsi. – Sajnálom, Lujzi, de a nyomok eleddig magához vezetnek.

– De hát én csak... Én csak szotyit hoztam. – Mire kimondtam, magam is éreztem, mennyire nevetséges, amit mondok: hogyan magyarázzam el az Emillel közös szertartásunkat, hogy beszéljek szotyiról, teáról, cigifüstről és fociról úgy, hogy megértsék? Vádló szemek meredtek rám mindenfelől.

– Ha arra képes, hogy egy házasságot tönkretegyen, akkor mi riasztaná vissza ettől? – kérdezte Teréz néni, mintha ott se lennék.

– Talán Emil nemet mondott, és megsértődöttél? – sziszegte Ancsa. Nem is tudtam, hogy ilyen indulatokat táplál velem szemben, mindig szende kislánynak tűnt a szememben.

– Mire várunk? Én láttam, amikor elindult Emilhez. Öt perce, ha volt. Feljött ide, elvágta a torkát, aztán idecsődítette a háznépet!

Rettenetesen megbántam, hogy grimaszt vágtam rá, úgy éreztem, ez a tényező jobban ellenem hergelte Teréz nénit, mint bármi más.

– Miért kezdtem volna sikoltozni, ha én vagyok a gyilkos? Nem menekülnöm kellett volna inkább?

Teréz néni paprikavörös lett, de mielőtt megszólalhatott volna, Csongor szelíden, de határozottan félbeszakította.

– Teri néni, mikor tetszett látni Lujzát?

– Az imént a gangon! Öt perce, vagy annyi se! Épp elég, hogy...

– Emil elvérzett, és a mellkasán a vér már alvadásnak is indult. Ha Lujza kevesebb, mint öt perce indult el hozzá, és ő vágta el a torkát nagyjából két perce, akkor a vérnek még frissnek kellene lennie, és kifele kéne bugyognia a sebből. Tetszik látni ilyesmit? – Teri néni összehúszta a száját, és megrázta a fejét. Ancsa azonban nem hagyta annyiban a dolgot.

– Na és ha a doktor úr volt az? Vagy ha együtt tervelték ki? Mégis, miért van maga utcai ruhában a köpenye alatt? Csak el akarja hitetni, hogy aludt! Végül is, maga tudná, hova kell szűrni!

– Ez egy vágott seb, Ancsika – mondta halkan Csongor.

– Engem csak ne becézgesen! Megölte Emilt, ahogy a feleségét is!

A szobára jéghideg csend hullott. Senkinek, még Teréz néninek sem jutott eszébe az orvost gyanúsítani, és Ancsa az autóbaleset felemlgetésével átlépett egy határt. Csongor arca kipirult a haragtól.

– Te vádaskodsz, Ancsa? Te vagy az egyetlen, aki ki se tette a lábát a házból!

– Egész nap a gyerekem mellett voltam, maga érzéketlen fajkánk!

– Én vagyok az érzéketlen?! – Csongornak remegett a keze a dühtől. – A gyereket használad pajzsnak. Mögé bújssz, hogy ne kelljen beismerned, mennyire elcseszted az életed!

Peti, mintha megérezte volna, hogy róla van szó, megint felsírt. Ancsa azonnal elvette Teréz nénitől, és tovább kiabált Csongorral, mellén a kisgyerekekkel.

– Urak, hölgyek, csillapodjunk le! – dörögte Antal bácsi. – A személyeskedés nem megoldás. Terike, mondjon már valamit, nyugtassa meg Ancsikát.

– Tényleg! Teri néni! Hogyhogy nem tetszett hallani, amikor Emilt meggyilkolták? Hiszen maga mindent hall! – szúrt oda egyet neki Csongor.

– Egész nap ordított a gyerek, senki nem hallott semmit – dohogott Teréz néni.

– Éppen ezt használta ki a gyilkos! És, már megbocsásson, de csak magának van vadászskése!

Nem akartam védeni Teréz nénit, de valami zavart a történetben. És azt a furcsa szagot is egyre erősebben éreztem, ami a bejövetelkor megzavart: fájt tőle a fejem, és borzasztóan ismerős volt.

– Mi motivációja lenne Teréz néninek a gyilkosságra? – kérdeztem.

– Okos kislány! – ugrott fel a helyéről Antal bácsi. – A motiváció! De mi van, ha csak segédkezett a gyilkosságban? – Antal bá köröket tett az asztal körül, öregesen bicegve, a gondolataiba merülve. – Ancsa, magácskához közel áll ez az Emil korban. Csak nem irigykedett rá? Mert neki diplomája van, meg jogosítványa? És sose kell gyereket szülnie?

Ancsa szemébe könnyek gyűltek a dühtől.

– Gyűlölöm magát, amiért ezt mondta – vetette oda Antal bácsinak. Ő csak megvonta a vállát. – Nem én öltem meg.

– A gyilkos is épp ezt mondaná – mutatott rá Csongor.

– Maga fogja be! – kiabálta Ancsa. És ismét megindult a vádaskodás, az üvöltözés, a személyeskedés. Évekkel ezelőtti sérelmeket ástak elő és vágta egymás fejébe, röpködtek a káromkodások, minősítő szavak, dühös kijelentések. Az egyik pillanatban Teréz néni még felém rázta csontos ujját, a másikban Csongorra támadt teljes vehemenciával. Én a fürdőszobaajtót néztem, nem bírtam megszólalni, és nem bírtam kiverni Emil arcát a fejemből. Valami fontos volt a tudatom határán, amit éreztem, ha meg tudnék ragadni, feloldódna ez a rettenetes helyzet, de hiába kapkodtam utána, folyton elúszott.

Az aktuális gyanúsított Ancsa volt, de már lassan egy órája folyt a pszichológiai hadviselés a kis lakásban. Petike egyre hangosabban sírt, csöpp arca elvörösödött, és mint ha egyetlen óbégató szájja állt volna össze. Hasogatott a fejem, és az arcok körülöttem egyetlen masszává olvadtak. Egyre erősebben éreztem a szagot, és a kavargó, üvöltöző csoportból csak az asztal körül járkáló Antal bácsit és a nehézkesen utánabicegő Teréz nénit láttam... és akkor összeállt a kép.

Felugrottam a padlóról, ahol addig ültem, és egyenesen Teréz nénihez fordultam.

– Teréz néni, maga mióta sántít?

– Amióta megvénültem, fiam – horkantotta a néni.

– Csak mert a gyilkos, ahogy Antal bácsi mondta, zokniban jött be ide. És Emil szemüvege össze van taposva. Tehát a gyilkosnak jelen pillanatban egy jókora darab

üveg van a talpába ékelődve. Akik pedig sántítanak a társaságból, az csak maga és Antal bácsi. – Egy pillanatig csend volt, aztán Csongor megszólalt.

– Ez csak spekuláció. A szemüveg mástól is összetörhetett.

– Rendben van. Akkor legyen a gyilkosság ténye. Teri néni említette először, hogy Emilt megölték. Honnan tudta, hogy nem öngyilkosság volt?

– Emil olyan fiúnak tűnt magácskának, aki elvágja a saját torkát? Lujzácska, ne menjen rendőrnek, borzalmasan áll magának.

– Akkor vegyük egyértelműnek, hogy Emilt megölték. Amikor a konyhában jártam, nem láttam egyetlen foghíjat sem a késtartóban, tehát nem a saját késével végeztek vele. Az a vadászkés nem konyhai használatra való. És csak egy lakásban lehet ilyen kés: Teréz néninél, a fia hagyatékában. Csakhogy azt a kést eladta Antal bácsinak. Tudom, mert jártam nála. És még valami: Antal bácsinak mindig erős, jellegzetes dohányszaga van a filter nélküli cigaretták miatt. Ezt a szagot érzem most is, ahogy beszélek, és ezt a szagot éreztem akkor is, amikor beléptem a lakásba, jóval azelőtt, hogy Antal bácsi és a doktor úr megérkeztek. De ha még mindig nem hisznek nekem, akkor jöjjenek velem. Antal bácsi, maga is.

Felkaptam a cipőm az ajtó mellől, és elindultam lefelé a lépcsőn. A többiek csendben követtek. Nem a személyem, inkább az érveim iránti tiszteletből. Lementünk a földszintre, én előreengedtem Antal bácsit.

– Mit vár, hogy majd beengedem az egész házat a lakásomba? – fortyant fel.

– Ez az egyetlen lehetősége, hogy tisztázza magát, Antal bácsi.

– Rendben van – dohogott az öreg, és kinyitotta az ajtót. – De előre megmondom, nekem nincsenek vadászkéseim. Az utolsót, amit még Teritől vettem meg, évekkal ezelőtt eladtam.

Betódultunk az apró lakásba. A falon a szarvasagancsoktól az elismerő okleveleken át a pisztolyokig rengeteg minden függött, így eltartott egy darabig, mire megtaláltam a helyet, ahol emlékezetem szerint egy nagy, díszes vadászkésnek kellett volna lennie. Ám a kés nem volt sehhol.

– Látja? Mondtam, hogy eladtam.

– Ez mind szép és jó, csakhogy ha évekkal ezelőtt eladta volna, akkor a kés nyomának a falon hasonlóan barnának kellene lennie, mint mindenhol máshol. Belepte volna a nikotin. De itt, a falon, hófehér a kés helye.

A lakók között pusmogás támadt, és Antal bácsi sápadt arcáról leolvastam, hogy nyert ügyem van.

– És már csupán egy kérdésem van magához. Biztosan csak nyolc ajtócsapódást hallott ma?

– Igen, de hogy jön ez...

– Akkor nem hallotta, amikor úgy egy órával azelőtt, hogy rátaláltam a holttestre, ártvettem egy pizzát egy rendkívül hangos fiatalúrtól. Nem hallotta, mert nem tartózkodott

a lakásban. Ugyanis, kihasználva Petike bögését, felment Emilhez, és meggyilkolta. Tagadja? – Antal bácsi hallgatott. – Csak azt nem tudom kitalálni, miért – fejeztem be.

Azt vártam, vádaskodni kezd, vagy ellenem fordítja a szavaimat. De Antal bácsi elmosolyodott, és bólintott.

– Okos kislány. Nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar rájön. – Hangosabbra vette a szót, most már mindenkire beszélt. – Én öltöm meg Balogh Emilt. És tökéletesen jó okom volt rá. Az apja, dr. Balogh Elemér, elrabolta, meggyilkolta, és még ki tudja mi mindent tett az én Lilikémmel. Hát úgy döntöttem, ha már a törvény nem segít, segítsek magamon. Szemet szemért, fogat fogért. Ítéljen el, aki akar.

Hirtelen értelmet nyert Emil szégyenlőssége, és az is, hogy miért nem beszélt soha a családjáról. Önállósulni akart, kiszakadni az újjgazdag famíliából, és balszerencséjére éppen ebbe a házba költözött, ahol nem menekülhetett az apja múltjának kísérteteitől. Antal bácsi egy fiókhöz lépett, és egy feltépett borítékot vett elő. A kezembe nyomta. A címzett Emil volt, a feladó dr. Balogh Elemér. Kiráztam belőle a tartalmát: egy hűtőmágnes volt, London felirattal. Az apja volt tehát a titokzatos rokon.

– Én megyek, és hívom a rendőrséget – sóhajtott Csongor, és fáradtan csoszogva elindult felfelé. Mintha vezényszóra, a többiek is szétszéledtek, ketten maradtunk a lakásban Antal bácsival. Hiába tudtam, hogy gyilkos, mégsem féltem tőle.

– Ha maga ölte meg, akkor minek kellett ez az egész hajcihő? – kérdeztem kíváncsián. – Miért nem menekült el?

– Látni akartam még utoljára, ahogy ez az egész szomszédság egymásnak esik, és marják egymást, mint a kieresztett pitbullok. A doktor úr többet nem köszön majd Ancsának a folyosón, és Teri néni inkább viszi minden csomagját maga, mint hogy a segítségét kérje. Csak biztosra akartam menni, hogy mindenki jól kiereszti, ami bent van. És magácska se gondolja, hogy ezentúl, csak mert Miss Marple-t játszott, és megoldotta a rejtvényt, szeretni fogják. – És ezzel gyengéden kilökdösött az ajtón.

Most olyan volt felmászni a lépcsőn, mint a Mount Everestre. Petike elhallgatott, de a csönd, ami a lépcsőházra nehezedett, még elviselhetlenebb volt. Hazaérve kulcsra zártam az ajtót, fogtam a kezemben maradt London feliratú mágneset, és a hűtőre tapasztottam. Abszurdan és magányosan nézett ki ott egyedül.

Eszembe jutottak a mosatlan edények és Emil pedáns tisztasága, úgyhogy a konyhába mentem, és nekiálltam mosogatni. Miközben pakoltam egymás mellé a csöpögő, vizes bögréket, elsírtam magam. Nem hivalkodóan és erőszakosan, mint Peti, épp csak hagytam, hogy kinyíljanak a könnycsatornák. Mostam egyik koszos edényt a másik után, és a mosogatószerrel együtt beléjük dörzsöltem a fájdalom. Negyvenéves vagyok, ilyenkor már nem illik hangosan sírni. Senki sem kérdezi meg, hol fáj.

(A lábam. Holnap biztosan ortopéd cipőt veszek fel a munkahelyemre.)

Rizsányi Zoltán

Előteljesített megrendelés

Rizsányi Zoltán

Vé Keduánt sürgősen idézték be tanúskodni késő este. Hívója azt kérte, bármilyen tevékenységet is folytat jelenleg, azt lehetőség szerint legyen kedves, és függesse föl. Biztosították arról, hogy szükség esetén igazolást adnak számára. Merthogy hatósági ügyről van szó, melynek végére az ő tanúvallomása tehet pontot.

Később, mikor már úton volt a rendőrség felé, újra hívták, s közölték vele, inkább hajtson egyenesen a halottasházhoz, mivel tulajdonképpen azonosításról lenne szó.

A bejáratnál már várta egy öltönyös, vékony arcú, borostás férfi, hosszú szövetkabátban, kalapban. Megjelenése egy hamisítatlan nyomozóé. Kezet nyújtott.

– Jó estét! Vé Úr? Elnézését kérjük az időpont miatt, de jobb túl lenni az ilyesmin minél hamarabb. Ígérem, nem tart soká. Jöjjön utánam!

És az öltönyös, aki amúgy nem mutatkozott be, már el is indult, egy fehér mágneskártyát végighúzott a főbejárat melletti leolvasó készüléken, mire az automatika széttárta az üvegajtókat. Bementek. Az épületben sötét volt. Egy biztonsági őr ült az előtérben, előtte nagy képernyőn a térfigyelő rendszer által közvetített képek, de a kopasz fej inkább a keresztrejtvényére összpontosított. A jövevényekre ügyet sem vetett. A folyosók félhomályában a nyomozó olykor megállt, visszanézett, ezzel szótlánul is sürgetvén a másikat.

A sötét lépcsőházban fél szinttel lejjebb mentek, majd amikor jobbra fordultak, halvány, fehér fény szüremlett ki egy ajtón. Bementek. A terem és az onnan nyíló másik helyiség látványa nem zaklatta fel Keduánt; egészen olyan volt, mint képzelte. Ennyi haszna legalább volt a krimisorozatoknak. Két másik férfi várakozott az éles fényt adó neonlámpa zúgásában: egy bajszos, pocakos rendőregyenruhás, és egy fehér köpenyes, ősz, dús hajú úr nagy, kerek szemüvegben, alkarig felhúzott gumikesztyűben.

– Ő itt doktor Káb – mutatott a névtelen nyomozó a köpenyesre –, törvényszéki kórboncnok. Ő pedig L. zászlós. Kolléga. Ő írja a jegyzőkönyvet, de hangfelvétel is készül, természetesen.

– Jó estét – intett Keduán kurtán a jelenlévők felé. Nem kérdezett semmit, elmondják anélkül is, amit akarnak, gondolta.

– Itt írja alá, kérem – mutatott a zászlós egy tollal a nyomtatványra –, ez a beidőzésre vonatkozó nyomtatvány. Ha most meggondolná magát, és minden együttműködést megtagadna, ami persze egyáltalában nem tanácsos, mert később, talán holnap reggel már hatósági felszólítással hívhatjuk vissza. De, ha mégis visszafordulna, mert nincs kedve az egészhez, ezt akkor is alá kellene írnia. Annyi, hogy itt most megjelent, mi pedig végeztük a munkánkat – magyarázta tovább. Keduán aláírta.

– Nos, miről lenne szó? – érdeklődött előző, kivárára játzó tervével ellentétesen, mivel úgy érezte, itt valamiféle űrt hagytak, amit neki kell betöltenie.

– Rendben, ne is húzzuk tovább az időt. Zászlós, indíthatja a felvételt, és közben vezesse a jegyzőkönyvet, legyen szíves – kérte a nyomozó, majd szabály szerint elmondta a dátumot, a pontos időpontot, felolvasta az ügy azonosító számát, bemutatta a jelenlévőket (Vé Keduánt mint azonosításra alkalmas első számú személyt jelölte meg, önmagát pedig „alulírott nyomozásvezető”-ként), egy rövid szünetet követően pedig hozzátette, hogy ittlétük oka a teremben lévő holttest személyazonosságának kivizsgálása, igazolása.

– Akkor ezt már veszik? Kérdezni... még lehet? – bizonytalanodott el Keduán.

– Természetesen, bár inkább mi kérdeznénk. Ezt persze ne vegye fenyegetésnek.

– Miért éppen én lennék a holttest azonosítására leginkább alkalmas?

– Azért, Vé Úr, mert alapos okunk van feltételezni, hogy ő itt az ön rokona.

– Rokonom? – szegte fel fejét hitetlenkedve Keduán.

– Igen, a rokona, kérem. Ha felkészült, vessen rá egy pillantást, s mihelyt bizonyosan meg tudja erősíteni, hogy ő az, már meg is vagyunk, a további kellemetlenségektől meg is kímélnénk önt. Felkészült?

– Igen. Várjunk. De mégis ki...?

– Azt magának kell megmondania. Természetesen, semmit nem sugallhatunk, az első szembesítés előtt jobb, ha nem befolyásoljuk az azonosító személyt – szólt most L. zászlós.

– Rendben van. Csak egy másodperc... Jó. Igen, felkészültem.

– Annyit tennék még hozzá, hogy a test, hogy is mondjam, nincs túl jó állapotban, minekután vonatbaleset következtében halálozott el – hívta fel a figyelmet doktor Káb.

– Értem – így Keduán.

A doktor odalépett a letakart, kerekeken nyugvó, hosszú asztalhoz. Óvatosan megfogta a lepedő fenti két sarkát, és egy gyors mozdulattal lehúzta.

– Ó, te jó ég! – kiáltotta el magát Keduán, és megpördült a tengelye körül.

– Ott bal oldalt, a falnál, igen, ott, talál zsákot, abba nyugodtan... – szólt nyájasan doktor Káb –, kámforral nem készültünk, elnézését kérjük. A mai technológiával már viszonylag szagmentesek a testek. Mosdót pedig ott...

– Semmi, semmi bajom, látják... – szipogta Vé, majd visszanyerte eredeti, mélyebb hangszínét: – De már elnézést! Amennyi *ebből* látszik, az alapján nem ismerek fel senkit, nem hasonlít senkire, akit én valaha is ismertem volna!

– Nézze meg még egyszer, kérem, ne hamarkodja el – vágott szavába higgadtan a nyomozó. – Elsőre nem szokott menni, higgye el, tudom, elég sok ilyet láttam már.

– De kit kéne... kire gondolnak?

– Csak vessen rá még egy pillantást, rendben? – kérte a nyomozó. Vé bólintott, a doktor pedig ugyanazzal a mozdulattal ismét lehúzta a lepedőt. Keduán eltorzult arccal nézte egy darabig, majd jelzett, hogy takarják vissza. Aztán megsóválta a fejét, és higgadságot magára erőltetve így szólt:

– Mégis, mi ez az egész? Ez a holttest teljesen szét van... trancsírozva, alig felismerhető, hogy ez itt egy arc, amit mutatnak, még ha ismerős lenne, sem biztos, hogy azonosítani tudnám. Árulják el, kinek *kéne* lennie? – Vé úr önmagát is meglepte, ahogy egészen érthetően golyta a szavakat. Közben kattanást hallott.

– Leállítottad? Remek. Nos, okunk van feltételezni, jó okunk, hogy ez itt a maga nagybátyja, Vé Dolnek úr. Jobb lett volna, ha segítség nélkül megmondja, de most ennek tudatában nézze meg kérem ismét. Ez természetesen nem szabályellenes, hiszen az azonosítás többnyire előzetes tudás alapján történik a gyászoló rokon részéről, aki ilyen esetben rendszerint bízik benne, hogy tévedés történt. Persze, kivétel erősíti a szabályt. – Itt halvány mosoly szellőztette meg szája szélét, de azonnal vissza is komolyodott. – Nézze meg még egyszer, nagyon kérem! Zászlós, indíthatja a felvételt. Jegyzőkönyv: folytatás – adta ki a parancsot a nyomozó, a doktor pedig ismét a lepedő felé nyúlt, ezúttal jóval kisebb lendülettel, tétován.

– Állj, állj – szólt közbe Keduán –, itt valamiféle félreértés van, biztos vagyok benne!

– Mondtam, főnök, hogy csak óvatosan ezzel a felvétellel meg a jegyzőkönyvvel. Vághatom majd meg, már ha egyáltalán használható lesz – nézett fel a rendőr a nyomozóra.

– Zászlós, nagyra értékelem az észrevételét, de kérem, tartsa meg magának... Jó, állítsa le újra azt a felvételt! Jegyzőkönyv: szünetel. Doktor! Kérem – nézett felvont szemöldökkel a kórboncnokra, aki, miután harmadszor is kitararta az áldozatot, eltűnődve bámult maga elé.

– Persze, elnézést – nyögte a doktor, s nyomban visszaterítette a lepedőt. – Rajta természetesen már nincs mit boncolni – nézett most Keduán felé, közben feltolta szemüvegét –, de a halál okát a rend kedvéért minden esetben meg kell állapítani. Ez esetben mégsem olyan egyszerű a helyzet, mivel több, az étellel összeegyeztethetetlen sérülést is találtunk, ám van erre egy latin kifejezés, amit...

– Doktor, de kérem – szakította félbe a nyomozó. – Káb doktor feladatköre jelenleg arra korlátozódik, hogy jelen legyen, mivel boncolóorvos nélkül nem tartózkodhatnánk itt, továbbá mint tanú fog szerepelni a jegyzőkönyvünkben, így van-e? – intett felé, mire az orvos kelleetlenül bólogott, nem szólt semmit. Keduán feszengett a hosszúra nyúló

csöndben, majd végre felvázolta terveit. Kissé hadarva beszélt, de igyekezett logikus és meggyőző maradni.

– Nézzék, mit is mondtak? Ja, igen. Aláírtam, hogy megjelentem, de szívesen hitelesítem aláírással a másik jegyzőkönyvet, akár a hangfelvételt is. Hiszen kiderül belőle világosan, és a kollégája is nyugodtan leírhatja. Tehát. Nem véltem felismerni a nagybátyámat, se senki mást, itt bizonyára valami tévedés történt. Önök a munkájukat végzik, tovább fognak kutatni, mert gondolom, nem találtak nála iratokat. De nem is szólnék bele az önök dolgába, biztosan tudják, mi az eljárás. Persze, arra azért kíváncsi volnék, miért feltételezték...

– Ó, bárcsak minden bejelentő, gyanúsított, tanújelölt, vagy egyáltalán bárki, akivel dolgunk van, ilyen határozott és lényegre törő lenne, mint maga, Vé úr! Átlátja a helyzetünket, nem fagy le itt nekünk, de nem is háborog, és még panaszt sem szándékozik tenni. Úgyszólván egy igazi mintacivil! – mondta kissé színpadiasan a nyomozó. – Ezenel át is térnénk a mi kis találkozónk második fázisára.

– Felvétel mehet? – szolt az egyenruhás rendőr a laptop előtt gubbasztva, jelezve lankadatlan figyelmét.

– Még nem, majd szólok, mint mindig, zászlós – fordult felé rosszalló ábrázattal a nyomozó, miközben szövetkabátja gallérjával babrált.

– Szeretném megkérdezni, Vé úr, ha megengedni, miért ennyire biztos abban, hogy ez itt nem a nagybátyja?

– Mert nem ő, ez egészen biztos – felelte kurtán Keduán. – Nem lehet ő.

– Amennyiben?

– Nem hasonlít rá. Meg az a nadrág... a ruházata teljesen más. Ezenkívül pedig, ha tudni akarják, nagybából – s itt az órájára nézett – két órája még láttam, beszélünk, és nagyon is elevennek tűnt. Szóval alibije van, ha úgy tetszik.

– Áhh, értem. Folytassa – kérte a nyomozó, s közben mintegy tempót vezényelt a jobb kézfejével.

– Folytassam? Mit folytassak? Nem elég ennyi? Szívesen elmondom a hangrögzítőre is, ha szükséges. Dolnek nálam járt nyolc körül. Nem éppen felhőtlen a viszonyunk, és most sem a túl nagy egyetértésről szolt a társalgásunk. Ezt elmondhatom. Ha esetleg mégis valami baj érte volna, bár kétkem, nekem is van alibim. Nem löktem a vonat alá sem őt, sem ezt az urat itt...

– Ezt igazán jó tudni – nevetett a nyomozó –, még a humora is a helyén, magával kiváltképp nagyszerű dolgozni! A rokonokkal bizony van baj, ne is mondja. Én már anyai szeretetből sem részesültem igazán, atyai pofonból annál inkább. Aztán nem egyszer megpróbáltak tönkretenni a saját véreim. Elképesztő! A család pozitív erejét nem igazán volt alkalmam megtapasztalni, többet ártottak, mint... De hagyjuk is. Talán ezért lettem rendőr. Itt legalább nyomokban akad némi összetartás.

– Az én nagybátyám konkrétan kicsinálta apámat, vastagon benne volt a halálában, biztos vagyok benne. Persze soha nem lehetne bizonyítani egy éveken át tartó emberölési

folyamatot, még ön sem találna semmi terhelőt rá nézve. De nemcsak ezt készítette elő, hanem a mi kisemmizésünket is – itt Keduán már igazán belelendült – alaposan megtervezte. Előbb ügyeskedésekkel felszalámizta apám cégeit és életművét, majd így, szeletekben, szépen el is hordta magával. Miközben én minden erőmmel és saját tartalékaimat is bedobva azon voltam, hogy egyben tartsam. Vagy legalább megmentsek belőle valamit. De nem, esélyt sem hagyott! Dolnek meggyalázta az apám emlékét, a munkáját, és nem tehattünk ellene semmit! Minden jogi lépés elől kitért, vagy egyszerűen átgázolt rajtuk, sőt, a végére mindig én húztam a rövidebbet. Ma este tulajdonképpen az utolsó darabkákról akart alkudozni, azért jött, hogy közele, előbb-utóbb nála fog kikötni minden, kár is próbálkoznom bármivel, inkább menjek bele egy egyezségbe, amit nagy kegyesen felajánl, és teljességgel vállalhatatlan. Számomra. Még volt képe azok után is! Az apám nem ezért dolgozott, és én sem!

– Egyezség... nohát... Nem hangzik túl szépen a történet. Ezek szerint nem igazán kedvelte Vé Dolnek urat, finoman szólva sem. Valójában talán nem egészen bánta volna azt sem, ha mégis ő az, aki itt fekszik – igyekezte a lehető legjobb időzítéssel közbeékelni megjegyzését a nyomozó.

– Ó, dehogyis, miket gondol?!

– Mármost, dehogyis bánná? – húzta fel a szemöldökét a másik.

– Úgy értem... Nem erre gondoltam, te jó ég! Na jó, persze nem fukarkodtam a jelzőkkel és az átkokkal, szemtől szemben elküldtem én már mindenhova. Meg persze hazudnék, ha...

– ...azt mondaná, soha nem gondolt még arra, milyen is lenne, ha nem lenne – fejezte be helyette a nyomozó, még a hangsúlyt is hasonlóképp tovagörgetve.

– Igen. De hát ezek csak gondolatok. Ki ne tenné a helyemben? – rebegette elhalkuló hangon Keduán.

Az ügy vezetője jelentősegteljesen megigazította a gallérját, a nyakkendőjét, odasétált az ablakhoz, széthúzta a relaxákat, kinézett a sötét utcára, majd visszalépett, s nagyot nyelt. Csak aztán szólt.

– Most figyeljen jól rám, Vé úr. Egy egyszerű kérdést fogok feltenni önnek... Ha volna lehetősége minden terhelő következmény nélkül eltüntetni a nagybátyját, ezt a Vé Dolnek nevű üzletembert, akkor megtenné?

– Ez valami csapda akar lenni? – csattant fel azonnal Vé. – Mi folyik itt? Csak nem ő rendezte meg ezt az egészet, hogy rám húzzon valamit? Ezt is kinézem belőle! De nem húznak csőbe, én nem bántottam senkit, és nem is fogok, a becsületem még megvan, és lehet, szegény ember leszek, de nem megyek börtönbe!

– Ó, maga tényleg egy mintapolgár, Vé úr, mint azt már mondtam – állapította meg a nyomozó –, s egyre inkább meg is győződhetek erről. De szó sincs ilyesmiről! Nyugodjon meg, kérem. Igen, valóban van némi tervszerűség ebben a találkozásban, ezt szigorú szóhasználattal csapdának is lehetne nevezni, bevallom, de ez az

ön javára történik, meglátja. Biztosíthatom róla, itt nincs semmilyen külső megbízó, kandi kamera, sem egyéb trükk; csak mi négyen vagyunk. Szóval, kérem, az iménti kérdésemre koncentráljon! Bízson bennünk! – kérte, s közben a magáéval csalva Keduán tekintetét, a zászlósra és az orvosra nézett, akik mosollyal és fejbiccentéssel vettek részt a koreográfiában.

L. rendőr arckifejezése különösen bizalomkeltőnek és bátorítónak hatott e pillanatban. A nyomozó közelebb húzott egy széket, ha a meglepett férfi leülne, de inkább állva maradt. Eltűnődve, nehezen kezdett válaszába.

– Nem is tudom. Valószínűleg az én életemet, a családomét, sőt, még ki tudja, ki mindenkiét, nem befolyásolná éppen hátrányosan. Gyereke nincs, talán még a neje se bánná, bár ő is megéri a pénzét... Ez az *eltűnés* azért... nem hangzik valami emberségesen. – Újra a doktorra és a zászlósra nézett, kissé riadtan, majd vissza a nyomozóra. – Én pedig nem vennék részt ilyesmiben, nem tennék ilyet, meg sem fordult ilyesmi a fejemben. Emberéletről nincs jogom dönteni.

– Ejj, de jó, hogy így mondta! Jól éreztem, maga nemcsak törvénytisztelő polgár, de kiváló ügyfél is! Rávezeti az embert a megfelelő válaszra – lelkendezett ismét a nyomozó. – Mert éppen ez a lényege ennek a folyamatnak, meglátja! Jog, szándék, döntés. E szavakat használta, ugye? És lám, ezek *valóban* kulcsszavak!

– Ezt meg hogy érti? Kezdem elveszíteni a fonalat... – motyogta bizonytalanul, ám higgadtan Keduán.

– Arról van szó – s most a nyomozó borostás arca egészen komolyra váltott –, hogy mi e roppant nehéz döntéssel járó terhet levesszük a válláról. Illetve: már le is vettük. Önnek tehát nem kell felbérelnie senkit, sem dilemmákban vergődnie, hogy eltüntesse azt az embert, aki jóformán halálba taszította az édesapját, magát és a családját pedig kisemmizte. Igazából *mi* bíztuk meg saját *magunkat*, no, persze, ön által, és mindössze annyi a szerepe, hogy az azonosítással, ami amúgy a hivatalos oka ittlétének, pontot tehesünk az ügy végére.

Súlyos csend állott be. Keduán szája többször szólásra nyílt, de csak szaggatott fújtatásokat hallatott. Kezeit lassan az előtte álló szék támlájára helyezte.

– Zászlós, kérem, mondja el! – sóhajtott a nyomozó is, közben megveregette a háttámlába kapaszkodó férfi vállát.

– Ez a férfi itt tényleg *nem* Vé Dolnek úr. Viszont valóban egy vonatbaleset áldozata, egy idős, hajléktalan férfi, aki a sínek között, nem teljesen tisztázott időpontban és körülmények között, elhalálozott. Én magam is a helyszínelő kollégákkal tartottam, no és Káb doktor úrral, aki a halál beálltát megállapította. Mi tudjuk, ki ő, mint ahogy azt is, hogy nincs sem családja, sem iratai, sem senki, akinek hiányozna. Reméljük, már egy sokkal jobb helyen van, mint amilyen életének utolsó szakaszában jutott neki. – S itt különös, szinte ájtatos ábrázattal felnézett a plafonra.

– Zászlós, kérem... Ne most – sürgette tagolt szavakkal a felettese.

– Igenis. Nos tehát, ilyen esetben tudjuk kiválasztani valamely listán lévő célpontunkat. Ma már sok mindent meg lehet ám figyelni, mondanom sem kell, és nem kell hozzá annyi ember, mint gondolná. Hogy mi alapján kerül fel valaki a listára? Ebbe most ne menjünk bele. Jól ismerjük a történetét, követjük egy ideje, és ezúttal önt választottuk ki mint potenciális megbízónkat. Pontosabban, ez a megbízás fordított, tulajdonképpen mi bízunk meg az ügyfelet, bizzon meg minket, szóval, mondhatnánk, visszamenőlegesen, és ezáltal kész tények elé állítjuk... Ez így nyakatekertnek tűnhet elsőre, de nem annyira bonyolult.

– Vagyis a nagybátyja már *eltűnt* – vette át a szót a nyomozó, először gépies közönnyel tálalva a tényt, majd egyre szélesebb hangsúlyokat és gesztusokat alkalmazva: – Önnek nem kell sem meghoznia a döntést, sem a lelkiismeretével elszámolnia. Mert mi nemcsak a célszemély *kiiktatását* végezzük el, bocsánat a kifejezésért, hanem magát a *megbízást*, és az azt előkészítő döntésszerű vezető nyomorúságos utat is bejárjuk a megbízó, vagyis, ezúttal *ön* helyett! – Itt a kinyilatkoztatató embernek járó hatásszünet következett, majd felemelt karokkal tette hozzá: – Ez volna szolgáltatásunk igazi különlegessége.

– Ó, bassza meg, ezt én nem értem, mégis... hogy gondolták? Ez valami rossz vicc?! De... Ha mégis igaz... és most fogom magam, kísétálok, és elmesélem az egészet az *igazi* hatóságoknak, akkor mi lesz? – ocsúdott fel révületéből Keduán, de töredéke sem volt meg annak az átütő erőnek a hangjában, mint amelyet szándékai szerint megütni tervezett.

– Természetesen mindenre gondoltunk, Vé úr. Egyfelől mi *valódi hatóság* vagyunk, nem szemfényvesztők. Káb doktor *tényleg* törvényszéki boncolóorvos, L. zászlós pedig rendőr, még a neve és a rangja is valóságos. És még van néhány emberünk ott, ahol igazán szükséges. Ami engem illet, nos, mint csapatkapitánynak... nekem is van némi közöm a közeghez, viszont e vállalkozás irányítása teljes embert kíván, a felelősséget én viselem, ahogy embereim testi és jogi biztonságáért egyaránt magam felelek, így az én pontos kilétemet jobb, ha némi homály övezi. Szóval, ha fel is merülne az eshetőség, hogy maga nem működik együtt, úgymond ignorálja a megbízást, amire egyébként eddig nem volt még példa, vajon ki hinné el, ha egy ilyen történettel bárhol is előállna? Egy a három ellen... A nagybátyja pedig soha többé nem kerül elő, sem élve, sem holtan, ebben immár biztos lehet.

Keduán hátrahőkölt, még mindig a szék támláját markolta, s kikerekedett szemmel bámult maga elé. A másik három férfi látszólag szintén feszülten s megértőn figyelt. A kínos csendet a doktor törte meg, szinte szavalta a következőket:

– Én már kiállítottam a halotti bizonyítványt, és ami a legfontosabb, az elhalálozás okáról szóló jelentést. Ez az ember itt egyértelműen vasúti szerencsétlenségben hunyt el, az étellel többszörösen összeegyeztethetetlen sérülések következtében. Idegenkezűségnek nyoma nincs. Ez fontos kitétel természetesen.

A nyomozó átvette a szót:

– Tulajdonképpen hozzájutottunk egy extra holttesthez. A doktor úr kitétele természetesen igaz, tehát *ez* nem a mi művünk, ha tudni akarja. Bár nem kéne ennyire beavatnunk önt, de jó, ha érti a működésünket. Nyilván nem kell taglalnom, hogy az ilyen, rajtunk kívül álló, mondjuk úgy: szerencsés eseményeket tudjuk összeegyeztetni tényleges tevékenységünkkel.

– Szóval... itt egy holttest a sínekről, aki hivatalosan az én nagybátyám, amennyiben belemegyek a játékukba – szólt átszellemülten Keduán. – Mégis, mi a teendőm, mit szóljak ehhez az egészhez?! És amúgy mi történik, vagy történt Dolnekkal *valójában*?

– Vé úr, maga egyszerűen hihetetlen! Nem elég, hogy jó állampolgár, aki erkölcsös, ideális ügyfél, de még az esze is a helyén van! Képzelve, mennyi ideig őrlődött volna, mire elhatározza magát – már ha egyáltalán! – közben a zászlósra pillantott –, a teendő mindössze annyi, hogy eljuttassuk szépen azt a jelenetet még egyszer, ami az ön bejöveteletől zajlott, és ön ugyanúgy elszörnyülködve, mint amikor először meglátta, de szóban és írásban határozottan megerősíti a feltételezést, miszerint ez itt Vé Dolnek, az ön nagybátyja. És a legjobb, ami történhet, ha ez vésődik be az ön fejében is. Azzal ne is foglalkozzék, ténylegesen hová tűnt. Ez nem tartozik a tárgyhoz, persze elképzelve, amit akar, de nem érdemes, csak feleslegesen terhelné vele önmagát. Az alibije pedig természetesen rendben, mint azt említette volt – azért mi biztos, ami biztos, még kiegészítjük egy kicsit a baleset időpontjában történő hollétéről szóló adatokat. Tudjuk, mi a módja; nos, ez is része a szolgáltatásnak. Így többször nem zaklatjuk mi sem, hiszen nekünk sem érdekünk az ügyfelekkel való gyakori kapcsolattartás, ha érti. És a *még igazibb* kollégák sem járnak a nyakára. Talán üzleti, ismerősi körökben lesz, aki gondol majd valamire. De feltérképeztük a kapcsolatrendszerét, és előrejelzéseink szerint elegendő lesz az a tény az esetleges kellemetlenkedők távol tartásához, hogy önt egy pillanatig sem vették gyanúsítottként számításba, még csak kihallgatásra sem idézték be.

– Értem. Vagyis... Ez így elég... nem is tudom. Mondják, mégis mire volt jó ez az egész színjáték? Miért nem kezdték ezzel?

– Nahát, egy újabb jó kérdés – bólintott a nyomozó. – Tudja, nem akarjuk elvenni azt a csekélyke esélyt magunktól, hogy az azonosító személy, aki, mint most már tudja, a megrendelő is egy személyben, a feltevésünk után nyomban el ne kezdje panaszáradatait, netán olyasmit mondjon, hogy „nem, nem ő az, pedig bár ő lenne!” Gondolom, érti, ha azt mondom, onnantól már sokkal-sokkal frappánsabb a továbbhaladás szolgáltatásunk értékesítését illetően. Pontosabban az értékesítés és a szolgáltatás megtörténtének utólagos magyarázására... Önnél szépen végigjártuk az utat, de csöppet sem bánom, tényleg egy élmény... de ezt már mondtam.

Keduán nem szólt semmit, kezeit arca elé tette, beletemetkezett, körbe-körbe sétált majd egy percig, odalépett az ablakhoz, széthúzta ugyanott a relaxát, ahol nemrég a nyomozó, kinézett. Lassan megfordult, mondott volna valamit, de nem szólt. Aztán ismét az ablak felé indult, majd megint visszanézett. Arca fafaragássá szigorodott:

– Mi az ára mindennek?

– Itt is lennének a költségek ezen a szerződésen, kinyomtatom – mondta L. zászlós nagyon készségesen, sűrű bólogatások közepette. – Természetesen egy egészen törvényes szolgáltatásról szól...

– Nos, ne titkoljuk, egy ilyen történet nem igazán olcsó. Az árképzés bonyolult. A szervezés, az embereink fizetése, egy csomó apró részlet, és persze maga a kivitelezés. Maradjunk az „irányított eltűnés” kifejezésnél. Továbbá a díj jelentős részét az adja, amiről már beszéltem önnek, Vé úr – szögezte le a nyomozó kedélyesen. – Mármint, ami aligha kifejezhető pénzben. Az ön döntése... Az ön lelkiifurdalása. Hogy nemcsak amiatt nem kell álmatlanul vergődnie éjjelenként, vajon mikor zörgetnek a kollégáim az ajtaján, hanem a saját lelkiismerete sem zaklathatja majd fel. Mivel önnek joga van arra gondolni, nap nap után, hogy ön ezt nem akarta, még csak nem is gondolt ilyesmire, épp, ahogy mondta: nem is oly rég. Mert addigra elvégeztetett, az ön direkt beleegyezése nélkül.

– Hát ez... ez örület... de ha így van, és én mégis... esetleg... soha nem tudom...

– Ne aggódjon, Vé úr! Az anyagi helyzetét, illetve a sajnálatos halálesetet követő *várható* anyagi helyzetét kellő részletességgel felbecsültük – magyarázta a nyomozó kalapját a kezébe fogva –, a fizetendő összeget pedig ennek alapján kalkuláltuk ki. Ami hirtelen ugyan sokkolónak tűnhet, mégis biztos vagyok benne, hogy hosszú távon alapos nyereséggel zárja ezt az ügyletet. És akkor még csak az anyagi vonatkozásról beszéltünk... Ami azt illeti, már ma le is emelnénk a számlájáról az összeg egy részét, ezért biztosan nem neheztenél rá. Szeretjük az előteljesítést ebből a szempontból is. Elvégre mi is üzletemberek volnánk. A másik részét ön utalja át, amennyiben elégedett a szolgáltatásunkkal. Ezt ön fogja ütemezni, mi nem félünk attól, hogy ne kapnánk meg. Addig is garanciát vállalunk; ha netán zűr adódna, mi kihúzzuk a pácból. Persze nem lesz, de rájöttünk, ez szükséges biztosíték a kölcsönös bizalom és nyugalom érdekében. Amolyan szerviz-szolgáltatás. És nyilván az is egyértelmű, hogy utána már nem tudunk önön fogást találni, ha gazember zsarolóknak volnánk... Ön tiszta, hiszen nem tett semmit. Ha itt valami titkos felvétel készült volna, nos, az is leginkább számunkra lenne végzetes. Kiváló üzlet, nem gondolja? – mosolyodott el, és lesimította a nyakánál a kabátot.

Keduán még mindig kábultan forgolódott, de láthatóan már hajlott az együttműködésre. L. zászlós ezt érzékelvén a kezébe adott egy tollat, s megkérte, írja alá a majdani vallomást és a szerződést. Káb doktor feltolta bal mutatóujjával a szemüvegét, és kérdőn nézett a többiekre.

– Felkészült, Vé úr? – érdeklődött gallériját ismételten megemelve a nyomozó, miután mindenki elfoglalta a holttest személyazonosságának igazolásához szükséges helyzetét.

– Igen, uraim. Kezdehetjük – felelte Keduán csukott szemmel. A zászlós elindította a hangfelvevő készüléket, ujjai a billentyűzeten pedig felkészültek a gyorsírásra.

Forrai Márton

Megnyúzni egy krokodilt

Kutya úgy kémlel körbe, mint egy biztonsági kamera, de közben őt magát is pásztázó szempárok méregetik. Ezeket könnyű kezelni. Tartsd az állad normál magasságban, ne hajtsd le a fejed. Nézz el mellettük, sose rájuk. Haladj tovább, mielőtt a fókuszukba kerülsz. Egykori önmaga, a keményöklű gimnazista, a rögbicsapat sztárja kereste volna az alkalmat az összetűzésre. Aztán találkozott valakivel, akiért hagyta az idő futóhomokjába fúlni azt az énjét.

Alig néhány tétova lépés erejéig önmaga, aztán a Marás klub az arcába lehel. Az egymáson súrlódó tömeg fogaskerekeként darálja át magán. Hamar érdektelenné válik számukra, figyelmük a vedelést impulzusvásárlássá aljasító bárpultot ostromolja. Lüktet a tér körülötte, mintha egy hatalmas, mechanikus szív lökne sűrű, alvadó vért az éjszakai élet szennyétől gátolt erekbe. Düb, düb, düb, pumpálja az acid house, amit első ősz hajszálainak megjelenésével kezdett el végképp megutálni.

Oldalra húzódik a csókolózás közben emberi ütvefúrót játszó páros mellé, és kezébe veszi a mobilját. Hívással nem is próbálkozik, helyette ujjai ügyetlenül csúszkálnak az érintőképernyőn. A legegyszerűbb üzenet tűnik a legcélravezetőbbnek.

„Hol vagy?”

Még egyet küld, ezúttal annak, aki miatt belemászott ebbe az esti történetbe.

„Bent vagyok.”

Ideges, reméli, hogy nem cserélte össze a címzetteket. A második üzenetet kitörli, miután megbizonyosodik róla, hogy a hálózat sikeresen kézbesítette.

Türelmetlenül toporog, vaskos izzadtságcseppek csordulnak végig a homlokán. Minden perc számít, de a telefon töltöttségjelzőjének százalékpontjai egyre zuhannak. Az eszköz megremeg a zsebében. Artsie válaszol: egy lépkedő pingvint mintázó animált képet küld.

Mi a frászt akar ez jelenteni, töpreng. Mozogni kezd, mielőtt valaki kinézné magának mint potenciális dílert. Artsie-ről csak képeket látott, amiken felfúrt sportautókkal, a spanjaival vagy telefújt téglafalak előtt pózol. Fogalma sincs, milyen magas,

növesztett-e azóta szakállat, vagy hord-e fekete bogárnapszemüveget szombat esténként az agysejtgyilkoláshoz. De ez az új Lehetetlen Küldetés, modern kütyükkel, a hatvanas évek hidegháborús paranoiájára udvariasan legyintő önkéntes adatszolgáltatással. Kikotor egy akkubankot farmerja zsebéből, rádugja az áraméhes fenevadat, és bekapcsolja a GPS-t.

Hol van Artsie, kérdezi az izzó hátlapú eszközben élő mesterséges intelligenciát egy hűgyszagú mosdóból, ahol végre nem nyomja agyon a háttérzaj. A barátkereső szoftver felrajzolja a térképre a srác sötétbarna avatárját. A közelben kavar. Kutya csúsós ujjai addig igazítják a zoomot, amíg beláthatóvá nem válik a térkép.

Marás klub, Fészek. Az isten verje meg, milyen fészek? Sosem indul el alapos felkészülés nélkül. Ha a helynek lenne valamilyen terasza vagy kiemelt ügyfeleknek szóló terme, arról tudna. Belebokszol a mosdó agyonfirkált csempéjébe, és visszaverekszi magát a centrumba. A barna avatár pofátlan rajzfilmfiguraként ugrál előtte, amit képtelen utolérni. A lépték ráadásul ahhoz túl kicsi, hogy kivegye, egyáltalán jó irányba sodródik-e. Folyadék fröccsen a nyakába. Önkéntelenül összerenzen, de csak egy hülye lóbálja az italát. Egy felfelé vezető lépcső aljában meglátja a fluoreszkáló feliratot, amit addig a sodródó tömeg kitakart:

FÉSZEK – BELÉPÉS CSAK TAGOKNAK

Túl közel van a tűzhöz, itt nem lenne okos felhívni a figyelmet a tetoválására. Talán valaki, aki a tagságból *valóban* túlesett a tűzkeresztségen, rossz néven venné az alkalmatlankodását. A varrást egy felkapottabb szalonban csináltatta, távol a Krokodil érdekköreitől, és semmi kedve kényszerítve megszabadulni tőle valami éles vágószerszám segítségével. Inkább tol a feljáró tövében álló emberi sorompó kezébe egy ötvenest. Úgyis hamar lerugdossák a segged, morogja az unottan, és folytatja a két vastag sminkréteg mögött megbúvó tizenéves befűzését. Küldetés nagyon is lehetséges.

Felnéz a lépcső tetejére: vaskos, csukott ajtóban végződik. Megindul felé. Lépései súlyosak, bakancsának talpa nehézkesen válik el a fokokra száradt italtócsáktól. Talán az univerzum így próbálja megüzenni neki, hogy még nem késő visszafordulnia. A Corsa ott áll, ahol hagyta, ilyen jelentéktelen autót errefelé senki sem akar feltörni vagy ellopni. Az élete, akármilyen is, várja valahol távol innen, egy nyugodtabb kerületben, ahol nem dül bandaháború. Néhány felszámolt profil és Artsie, akit a sötét net labirintusában szedett össze, többet nem hall róla. Felszívódhat.

Csakhogy ő döntött: bosszút akar, bármi áron. Szemet szemért, fogat fogért, bőrt a bőrért. Újabb tépőzárhangú lépést tesz felfelé. Aztán még egyet.

Akármilyen buliba is készült belesétálni, aligha öltözött megfelelően hozzá. Az oldalzsebes szerelónadrágban folytatódó acélbetétes bakancs, a kopasz fejére nedvesen simuló fekete kapucni, a vastag bőrdzseki... Ha lenne a kezében láncfűrész vagy balta,

elmenne egy alacsony költségvetésű horrorfilm főgonoszának, már ha azoknak is a torkukban dobogna a szívük. Egy utolsó lépés, és Anglia legvastagabb pozdorjaajtájába ütközik. Szemmagasságban valaki három mély vajatot vésett bele. Hát legyen, gondolja, és lenyomja a kilincset.

Gyanakvó tekintetek sokasága villan felé. Fiatalkorúak mind, a faji színkála teljes spektrumáról. A legidősebb ránézésre húszéves, ha lehet. Legtöbbjük egyenöltözéket visel – zászlóként lengedező fekete felső, piros kendő vagy sapka, bolti lopáshoz igazított, bő szárú nadrág. Láncok, dögcédulák, házilag varrt címkék és tetoválások a banda logóját, a tátott pofával acsarkodó krokodilt mintázva. Legtöbbjük a középén felállított pókerasztal körül tolong. Vágni lehet a füstöt.

Rögtön megérzi, ki a főnök. A vörös baseballsapkás fekete kölyök bal arcán ugyanaz a három mély karmolás fut végig, mint amit az ajtóba véstek. Az egyik alig néhány milliméterrel vétette el a szemét, ami úgy csillan a szűrt fényben, mintha hártya feszülne rajta. Nyakának jobb oldalára hatalmas, kitátott pofájú döögöt varratott, ami épp a torkából készült kiharapni egy darabot. Bordázott farka egészen a srác füle mögé tekeredik. A hajlított pengéjű kés, amit eddig az asztallapon táncoltatott, abbahagyja a pörgést, és a behatoló felé mutat:

– Eltévesztetted a házszámot, balek?

A többiek követik a mozdulatot, és ugrásra készen megfeszülnek. Kutya bizonytalanságát látva valaki egy sörösüveget vág hozzá, de még időben elhajol. A zene hangorkánján túl is tisztán hallja a lépcsőn gözmozdonyként végigdübörgő biztonsági lépteit. Védekezően felemeli a kezeit, és mielőtt újabb szilánkok borítanák be a környezetét, kiabálni kezd:

– Artsie-hoz jöttem... számít rám!

– Süket vagy, bazdmeg? – rúgja ki maga alól a széket a karmolósos képű. Vaskos torkolati dialektust tolt, mint a dokkmunkások. – Húzz el innen! Artsie ma nem fogad látogatókat.

– Minden oké idefent? – csavarja hátra közben a kidobó fájdalmasan Kutya karját, szavait a vezérnek címezve.

– Kurvára semmi sem oké! – vágja az válaszul a kést az asztalba. – Mit keres itt fent ez a csatornapatkány?

– Az ötven fontomat – nyögi Kutya, mire a csuklója feljebb vándorol a tarkója felé.

– Nyugodjunk meg egy pillanatra – lép előre az egyik tag az asztal fölé lógó lámpa sötét glóriája mögül. Fehér „édes gyilkos” feliratú izompólójával és élére vasalt nadrágjával kilóg a sorból, inkább illene a lenti társaságba. Sötétzöld szemével a nem várt vendég arcát pásztázza, és közben gondosan ápolt körszakállán babrál.

– Te jöttél a csaj miatt, igaz? Nem kaptad meg az üzenetemet?

– Ja, értelek. Pingvin. Totyogás. Sétálj el. Sajnos eddig nem esett le. Én még az előző században születtem, haver.

- Artsie, ismered ezt a dzsókert? – dördül a karmolós hangja.
- Ledumáltunk egy találgát, Hüllő – fordul az kissé meghajolva a kérdezőhöz. – Még mielőtt megkaptuk a híreket.
- Kitartó egy randid van, Arts – szúrja oda a vörös sapkás minden jókedv nélkül. – Hozd ide, hadd beszélgessek el vele egy kicsit.
- Akkor rendben vagyunk itt fent? – kérdezi a verőember, aki közben elunta a várakozást. A főnök elbocsátó kézmozdulatát követően visszadiabörög a csajokhoz, akiknél határozott fellépésének hála talán zsákolt néhány extra pontot.
- A Krokodilok vicsorgó köre rögtön összezárul az illetéktelen behatoló körül, miután utat nyitnak számára az asztalhoz. A leplezetlen utálat és paranoid gyanakvás keverékét tükröző arcokon végignézve Kutya úgy érzi magát, mint egy véres konc. A karmolós ráemeli felemás tekintetét, miközben a hajlított penge ütemesen kopog az asztalon.
- Keressétek meg a brifkóját – rendelkezik. A „rossz anyaszomorító” feliratú, leharcolt tárcsa tartalma hamarosan szétterül a pókerasztalon, jelezve a játszma végét. Elsőként a személyi kerül szemrevételezésre.
- Wayne Evans. A francba is, ember, te aztán vén vagy!
- A srác arca mosolyog, de a tekintetétől Kutya kicsit sem enged fel. Alig lehet több tizenhatnál, de a vadállati karmolás idegesen vibráló aurát von köré. Artsie, ahogy a kezeit dörzsölve mellé húzódik, minden értelemben éles ellentéte. Stílusa sikamlós és diplomatikus, ahogy tolmácsszerepbe lendül. Ezért Kutya kimondottan hálás neki, bár nem érti, ez a két karakter hogyan nem esett még egymás torkának.
- Szóval Wayne...
- Kutya.
- Parancsolsz?
- A nevem Kutya. Senki sem szólít Wayne-nek.
- Nézd már a nyomorultat, még ugat is! – villantja ki nikotinsárga fogsorát az alfa-hím. A csorda körülötte kötelességtudóan rázkódik a röhögéstől.
- Artsie, mi a szart keres ez itt?
- Ajánlásra jött, Hüllő. Azt mondta, van egy melója számunkra. Le akartam rázni, de... Mintha karmestert követne, elhallgat a másik legyintésére. A Hüllő nevű karmolós képű szemei szinte kiesnek gödrükből, ahogy végighordozza tekintetét a bandán.
- Egy meló, mi? Netalán egy szponzort van szerencsénk üdvözölni köreinkben?
- Ez inkább házőrző típus – szúrja be az egyik pribék.
- Az vagy, öreg haver? – nyomul egészen közel hozzá a vörös sapkás. – Jó kutyus? Vagy azért jöttél, hogy belénk harapj? Na melyik, ember?
- Ahogy azt már Artsie-nak is mondtam korábban, van egy feladat, amihez szükségem lenne a szakértelmetekre.
- Ki a tököm az az Artsie, kutyus? Talán ő hozza itt a döntéseket? Szerinted kinek a lábánál kéne most pitizned?

A srác egészen fölé emelkedik miközben beszél, és a vállát erőteljesen a kanapéhoz szegezi. Piros sapkájának ellenzője magasabbra csúszik a homlokán, ahogy nekipereseli Kutyáénak.

– Vedd le azt a rohadt kapucnit!

Kutya lassú mozdulattal fedi fel csapzott, ősz túskekoronáját, miközben végig rajta tartja a szemét a másikon. Nehéz tánc ez, úgy nem behódolni, hogy közben ne mutass agressziót. Még keményebb feladat, amikor egy görbe penge egyenesen a nyaki artériád felé mered. Gyors halál, átlagosan hat másodperc után ájulás, utána békés elvzés. Tervei szerint nem aznap este.

– Csaholj nekünk, öleb! – utasítja Hüllő az idősebb férfit. – Mutasd meg, hogy az én kutyám vagy.

A penge vékony csíkot rajzol Kutya nyakára. Talán mégsem volt olyan jó ötlet a becenevén bemutatkozni, gondolja. Meg akarta mutatni, mennyire nem pálya ezeknek a vadaknak, hiszen már előre legyőzték. Taktikai hiba volt azt hinni, hogy ennyivel beérik. Ha nincs ellenállás, szabad a préda. Csak abba nem mar a ragadozó, ami tuskés, mérgező vagy reménytelen leteríteni.

Elfordítja a fejét, és jókora adag nyálat köp a Fészek fagerendákból álló padlójára. Amikor visszanéz a karmolósos képűre, a szemében nincs más, csak unott megvetés. Maga sem tudja, színjáték-e az egész, vagy végre önmagát adja, de a görbe penge leereszkedik a nyakáról. Tulajdonosa felröhög, némi késéssel bekapcsolódik a többi Krokodil is. Bevették a falkába a kóbor dögöt.

– Menjünk kocsikázni – rendelkezik a főnök. – Van számodra egy feladatom, öreg.

A Corsa utasterében alig marad felhasználható oxigén, amitől a vezetőülést elfoglaló Kutyya szeme előtt a valóság illékony látomássá homályosul. Mellette az anyósülésen Hüllő ujjai úgy szaladgálnak a telefonon, mintha a szája sarkából kövér kubai szivarként lógó jointból áradó marihuánafüst semmilyen hatással nem lenne rá. Amikor az ablaknyitó felé nyúl, a kölyök ráfordul, hogy hagyja.

A többiek türelmetlenül pillantgatnak az autó felé, de kívárnak. Úgy masíroztak ki a klubból, mint egy gerillahadsereg, a karibi kolosszus rájuk se mert nézni. Azóta a társaság viharfelhőként gomolyog az utcafronton.

– Savas eső, haver – mélézik el a fekete hátradőlve. – Ma este leolvastjuk az álarcot erről a kurva városról.

Válaszul Kutyát megrázza a köhögés. Egyre inkább nehezebbre esik egy pontra fókuszálnia.

– Jó kis cucc, mi, papa? – tüdőz le egy parázsló löketet Hüllő, majd felé bök a lassan körmére égő dekkal. Kábán megrázza a fejét, mire végre nyikorogva életre kel az ablaktekerő. A londoni szmoggal terhelt hideg decemberi levegő benyomul be az utas-terbe a kipökölt csikk nyomán.

– Jól vagy, öreg? Vagy kicsit rántotta lettél odabent?

Farmerének rejtett bugyrai közül előkerül egy laposüveg. Szája keskeny, fekete pontként nyit utat a benne lötyögő savanyú tűznek.

– Igyál, az majd visszarázza beléd a lelket.

Kutyában az első korty után lángba borul a fuldokoló akarás, miközben a kocsi férgekkel teli bádogdobozzá változik körülötte. Fogalma sincs, mikor és milyen jelre nyomult be a hátsó ülésre Artsie és két másik bandatag, de ott vannak, mélyeket szippantva az édeskés bódulatból.

– Mi a helyzet, főnök? Kezd zimankós lenni odakint – hajol előre Artsie.

– Jimmy klónok, velünk tartotok egy kis demonstrációra? – nyújtja hátra a tenyerét a másik kettő felé Hüllő.

– Naná, tesó! Csapassuk! – csap bele egyikük. Egyiptetjű ikrek, állapítja meg Kutya, miután meggyőzi magát, hogy nem hallucinál.

– Ez a beszéd! Ami téged illet – fordul a vezetőülés felé –, ha jól értem, velünk akarod kimosatni a szennyesed. Lássam a prédát.

Kutya felkattintja a beltéri világítást, majd felül, és farzsebéből gyűrött fényképet húz elő.

– Mi a szar ez? Nagyanyámnál láttam ilyet utoljára – kapja ki kezéből a karmolásos a fotót, de ahogy meglátja, kit ábrázol, hirtelen elhallgat.

– Mi az, Hüllő? – hangzik fel a hátsó fertályról. – Mutasd ide is, főnök.

– Pofa be! – A vérekes szemek a vezetőülést pásztázzák, Kutya pedig szavak nélkül is olvas a mögöttük tekerőző szürkeállományból.

– Nem rossz, ember. Miért jöttél hozzánk?

– Hogy pusztítsátok el. Olvassátok le az arcát.

– Inkább passzold át nekem.

– A bátyámmal beszélj meg. Egy ideje ő húzogatja.

Hüllő hitetlen megvetéssel mordul fel.

– A család szent, vénember. Ezt ő is meg fogja tanulni.

– Cathy. Az én cicám...

– Cica, mi? Hálátlan dög mind, öreg. Ne aggódj, kap tőlünk egy életre szóló leckét. De előbb te teszel meg valamit értünk.

Úti céljuk, a koreai negyed úgy órányira van tőlük. Kutya a Temze fölött áthaladva lehúzza az ablakot. Az éjszakai levegő jeges ujjként túr a hajába, érintése nyomán a világ ideges rezgése alacsonyabb amplitúdóra kapcsol.

– Ne gőzölj be ránk, öreg – kiabál előre Artsie. – Kemény esténk van. Fogalmad sincsen, mennyire.

– Fogd be, Arts – löki oldalba az egyik Jimmy, de hasztalan.

– Két testvérünk elesett. Barátok. A családjuk tagjai. Csak ennyit akartam megosztani, oké? Minden zen.

– Semmi sem kurvára zen, Arthur! – szól hátra a vörös sapkás. – Lynch még élt, amikor rátaláltam. A karjaimban halt meg, baszki.

Elnyújtja a szavakat, a hangja érzelemmentes, de egy könnycsepp csordul ki sérült szemén. Meghúzza a laposüveget, aztán meglepően gyors mozdulattal áthajítja sofőrje arca előtt, ki az éjszakába. Kutya nem reagál, figyelmét az úton tartja. Egy darabig senki sem szólal meg.

– Elkapjuk őket – fordul felé a fekete, és a vállára teszi a kezét. – Mindenki egyért, egy mindenkiért. Nem igaz cimbora?

Kutya állkapcsa megfeszül. Bólint.

– Levágták az arcukat, bazdmeg – köpi a szavakat a vezér, mire Kutya döbbenetében majdnem lesodródik az útról.

– Mi?

– Koncentrálj, baszki! Valami szarral bedrogozták őket. Aztán lenyúzták az arcukat, és megcserélték őket, mint valami kurva karneváli maszkot.

– Jézus... – Kutya keze nedvesen feszül meg a kormányon.

– Egyikük még egy feliratot is kapott a mellkasára – folytatja Hüllő eszelős gyűlölettel a hangjában. – Beleégették. Tudod, mi volt az?

– Nem... honnan tudnám?

– Bőr a bőrért.

– Bőr a bőrért – replikázik Artsie. – Hát, megkapják.

– Savas eső, haver. Az egész város a bosszúnkban fog fürdeni, amíg meg nem találjuk ezeket a köcsögöket.

– Megérkeztünk – nyelne nagyot Kutya, de vattát érez a torkában.

– Húzódj félre. Van itt egy szupermarket.

Kutya alig állítja meg a motort, az ajtók kicsapódnak, és a négy Krokodil gyakorlott fosztogatóként indul az üzlet felé. A másik két kocsis csikorogva fékez mögöttük, aztán a tagok kiabálva tárgyalják meg a haditervet.

– Feltankolunk?

– Mindenki csinálja, amit én. Nyomulás – utasítja katonáit Hüllő. Int Kutyának, hogy kövesse őket.

A férfi szinte bezuhan az üzletbe. Mélyet lélegzik, de már nem jut ideje kifújni a levegőt, könnyökölve özönlik be körülötte a suhancok hada. Befelé sodorja az ár, el a kassza mögött bóbiskoló holdvilágarcú, idősödő ázsiai nő mellett, akinek szeméből egyszerre eltűnik a fáradtság, és a fényszóróba bámuló nyúlként dermed meg. Egyikük átfordítja a nyitvatartást jelző táblát, majd megáll a bejáratnak háttal. Ahogy Kutya beljebb halad, máris a polcokról lesöpört áruk recsegnek a talpa alatt. Új barátai sáskajárásként tarolják végig a kínálatot. Az apró kiszolgáló feléled, hadonászva tiltakozni próbál, de

az egyik Jimmy elkapja a karját, és visszalöki a kassza mögé. Kutya továbbbaraszol, előre a káosz mikrokozmoszába, ahol néhány penny-s DVD-k röpködnek, az üvegek darabokra törnek a padlón, és a raktárból előbukkanó pakolószemélyzetet új barátai egymást spannolva lincselik a padlón.

Amikor az italhűtőhöz ér, kivesz egy nagy palack ásványvizet, majd mohón inni kezd. Elmerül a létfenntartás eme apró, de jelentékeny aktusában, a pusztítás és a teste közé vékony fal emelkedik, mintha nemcsak inná a vizet, de alá is merülne benne valamelyest. A forradásos képű rántja ki pillanatnyi nyugalomból, és a mellkasához csap valamit.

– Mi ez? – kérdezi tőle értetlenül. A víz maradéka végigcsorog az állán, le a dzsekijére.

– Fehérítő, kutyus. Tizenyolc alatt nem adják ki valami kibaszott új szabályozás miatt.

– Szétveritek az üzletet néhány fontnyi háztartási vegyszer miatt?

– Még mindig nem érted, Wayne. Srácok, fogjátok le a vénlányt!

Az asszony a saját nyelvén tiltakozik, és közben a bejárat fölé szerelt biztonsági kamerára felé mutogat Jimmy vasmarkában vergődve.

– Ezt nem csinálom, srácok. Ez a nő nem ártott nekem semmit!

– Nem valami gyors a felfogása az öregnek mi, Artsie?

– Biztos a fű meg a pia, Hüllő.

– Betűzzük le neki, főnök.

– Bizalom, tesó. Tudnunk kell, tényleg egy vagy-e közülünk. Igazi kis ólomkatona voltál egész este. Ha most kihátrálsz, a Krokodil nem felejt el. Én sem felejttem el.

A karmolások szinte kiegyenesednek a fiú arcán, ahogy Kutya szemébe döfi tekintetét. Hiába ő a férfi a küldetéssel, az egész teste megfeszül. A reflex radiátorként sugározza az agressziót a másik felé.

– Nyugi van, Vinnie Jones, ne pumpáld fel magad! – fújtat az, és diadalittas vigyort küld a lassan elcsendesedő, köréjük gyűlő társaira.

– Tekerd az antennáidat felém, öreg harcos, mert ez egy olyan pillanat, ami meghatározza a jövődet. Elegend van belőle, hogy a dögös kis exed a bátyóval kefélget? Miért nem csinálsz belőlük tűpárnát, mi? Lyuggatod ki a bőrüket valami kiszuperált hatlövetűvel? Megmondom neked, miért. Mert roncsolni akarsz, ember. Elpusztítani, ami köztük van, hogy soha többé ne akarjanak a másokra nézni. Kiolvasztani a szemüket, ha arról van szó. Ezt akarod, és utána el akarsz sétálni, bele a naplementébe. Miért ülnél amiatt, amit ők tettek veled? Összekúrtak a hátad mögött, te meg vöröset látsz. Jogos reakció. Kés, bot, stukker, ezek ölnek, te meg mész a hűvösre. Tiszta, haver. Inkább megveszed a nyomorukat pár fontért bármelyik vegyesboltban. Egy életre. Most még ennyit se kell tenned, mert itt vagyunk neked, hogy támogassunk. Na mi lesz? Velünk, vagy ellenünk?

– Oké, de én nem, ez nem az én terepem... Úgy értem, sose csináltam ilyet, ezért kerestelek meg titeket!

Artsie egy üveg vodkát tol az arcába.

– Kutya, húzd meg ezt, és lazulj le. Most már velünk vagy, érted? Megváltozott a lapjírás.

– Nem kell.

– Fogd, és igyál!

Kutya hirtelen nagyon józannak érzi magát, de azért kötelességtudóan meghúzza az üveget. A bátorságfröccs elmarad.

– Sajnálom, nem megy.

– Ehhez az asztalhoz nem tudod magad bevásárolni, Wayne – nyomul egész közel hozzá Hüllő. – Ma este, itt, bele kell állnod a pofonba.

– Hagyjátok itt a piát meg a flakont, és menjetek előre – próbálkozik Kutya.

– Nem, Wayne. Maradunk, és élvezzük a bemutatót. Na mi lesz már, csak egy apró kis fröccsentés, és itt se vagyunk. Te pedig szerzel egy új családot.

– Kérem, ne! – könyörög az eladó erős akcentussal. – Könyörgöm, ne tegye!

A vodkásüveg alján alig lötyög egy korty, de Kutya hevesen lehúzza, majd szembefordul az asszonnyal. Az próbál elfordulni tőle, de a másik Jimmy jó erőben van.

– Gyerünk már, tesó! Nagyon virgonc az öreglány.

Hüllő vállon veregeti a férfit.

– Célozz jól, Kutya. Célozz jól!

Csikorogva veszik a kanyarokat, az utastérben tartózkodók új kalandok felé dülöngélnék. Egyedül Kutya feszül bele a vezetőülésbe, mint aki legszívesebben visszafelé hajtana térben és időben, ha a lábába állt görccsel tudna kezdeni valamit. Zihálva veszi a levegőt, és az ádámcsutkája gyorsabban jár fel s alá, mint egy felhőkarcoló turbóliftje.

Néhányan leszakadnak tőlük, amikor a férfi félreáll összehányini az úttestet, de két tömött járműnyi Krokodil a végsőkéig feszítve az éjszakát, jó órányi autókázás után lassan begördül az egyik legnagyobb ipartelep mellett található tárolóvárosba. Újabb dzsointok járnak körbe a Corsában, nyomukban éhes türelmetlenség utóízét hagyva. Talán csak Kutya nyugszik meg valamelyest, amikor mágneskártyája érintésére a telep sorompója automatikusan felemelkedik. Az éjjeliőrt leváltó kamera dróttekervényei regisztrálják az érkezőket. Lencséjén kövér csíkokat húz a lassan szemerkélni kezdő eső.

– Érdekes hely egy randevúhoz, Wayne. Nagyon zabos lennék, ha kiderülne, hogy a csajod mégse vár itt minket a civilizált világ seggén.

– Itt lesz – feleli Kutya, ahogy befordul az egyik nagyobb, összeforrasztott konténerből álló épületegyüttes felé. – Nem igazán hagytam neki választást.

– Te most szórakozol, baszod! – csap a fejtámlára Artsie. – Elraboltad a csajt, mi? A francért nem tekerted ki a nyakát, és spóroltad meg nekünk a tortúrát?

– Ez nagyon jó kérdés, oldtimer. Tényleg egy megkötözött ribanc vár minket az egyik konténerben? – mered rá Hüllő. Kutya sötéten bólint, miközben lehúzódik az egyik épület bejárata elé.

– Utálom a meglepetéseket, Vinnie Jones! Minek rángattál minket ide? Ennyire síkká tett az a vén kínai, vagy mi van?

Kutya úgy érzi, mintha tíz évet öregedett volna az elmúlt néhány órában. Az arca ugyanezt tükrözheti, mert amikor a forradásos felé fordul, az mintha belátná az összecsapás értelmetlenségét. Kelletlenül száll ki a kocsiból.

– A rohadt életbe, essünk túl rajta. De erről még csevegünk, Kutyus.

– Kellünk akkor mind, Hüllő? – szól ki a másik kocsi sofőrje a volán mögül.

– Ha akartok egy sonkává kötözött spinét látni, gyertek.

– Ha már idáig elvergődtünk...

– Én maradok telefonálni egyet. Menjetek előre – közli Artsie, akinek végig látható nehézséget okozott az úttal kapcsolatos elégedetlenségét féken tartani.

– Azt hittem, együtt csináljuk – fordul felé Kutya.

– Kussolj, és nyisd az ajtót – löki a hajlított lemezfalnak a forradásos, majd egy flakon fehérítőt tuszkol jókora farzsebébe. – Arts, kiálts ha valaki idepofátlankodna.

A mágneskártya sípolva változtatja zöldre a zár állapotát jelző ledet, az ajtó pedig nyikorogva enged utat a bandának. Az épületben alig néhány fokkal melegebb az idő, mint az odakint csípős hangulatban érkező hajnalban. Végtelenül hosszú, neonfényben úszó folyosó végén állnak, amit két oldalról a szabadon bérelhető, külön elektronikus zárral ellátott tárolók határolnak. Valahol tompán bűg egy generátor, a neoncsövek éhesen szívják magukba az energiáját. Villogásukból ítélve az eszköz keményen küzd a túlélésért. Kutya bakancsának talpa visszhangot ver a linóleumon, ahogy megindul a társaság élén.

– Bassza meg magát ez a hely – fogalmazza meg mindannyiuk véleményét az egyik Jimmy.

– Mindjárt ott vagyunk – mondja Kutya.

– Ajánlom is, hogy legyünk ott – dühöng a vezér. – A gyalogtúra nem volt része a tervnek.

Szinte a végére érnek a folyosónak, mikor Kutya hirtelen megtorpan, és szembe fordul a kettőszázharminchetes számú tároló bejáratával.

– Hazaértem, drágám – szól a bezárt ajtóhoz, miközben kártyáját a leolvasóhoz érinti. A zár kattán egyet, ő pedig megmarkolja a kilincset. A neoncsövek fülsiketítő durranással robbannak szét a fejük fölött. Sípoló sötétség veszi őket körül, amibe hamarosan hadonászó fénycsóvák hasítanak, ahogy a telefonok vakui zseblámpaüzemmódba kapcsolnak. Hüllő kezében megvillan a hajlított karom, arcára vegytiszta gyanakvás telepszik. Kutya nem akarja megvárni, amíg a penge a torka elé vándorol, ezért feltépi az ajtót, és belép a tárolóba. A többiek úgy nyomulnak utána, mintha vadat üznének. Egészen betöltik a helyiséget, a vakuk össze-vissza nyargalnak a falakon, míg egyikük fel nem kiált:

– Azt a leborult!

Közvetlenül előttük, a bejáratától távolabbi végen két zárható acélszekrény közt egy székben mozdulatlan, fiatal nő ül lehajtott fejjel, mintha aludna. Kutya feltartja a kezét,

jelezve a többieknek, hogy maradjanak veszteg. Közelebb lép a nőhöz, és két keze közé fogja az arcát.

– Cathy...

– Bedrogoztad, ember? – nyújtózkodik a háta mögül Hüllő, mint akiből előbújt a kíváncsi gyerek. Az idősebb férfi nem reagál. A lányhoz intézi szavait, miközben két keze közé fogja a fejét.

– Annyira sajnálom, kicsim. Én jót akartam, hidd el.

Közelebb hajol, megcsókolja a lány feje búbját.

– Igazságot akartam, semmi többet. De közben olyan lettem, mint ők. Sohasem kellett volna ebbe belekezdenem.

A lány kábán néz fel rá, ajkai szinte hangtalanul mozognak. Közelebb kell hajolnia, hogy hallja.

– Mondd, mit látsz, amikor a szemembe nézel?

– Bátor vagy. Bátor és gyönyörű – súgja vissza Kutya, és végigsimít a lány arcán.

– És mit még?

A férfi nagyot nyel.

– Erőt.

– Akkor csináld végig, amibe belekezdted!

– Hüllő... a kibaszott ajtó! Zárva van! – kiált fel az egyik Krokodil hátulról.

– Rohadtul nem tetszik ez nekem, tesó – vonít fel valamelyik Jimmy. – Tudod, hogy nem rajongok a zárt terekért!

– Ne pánikolj, magától záródik – kel fel Kutya, és szembefordul a társasággal. Hüllő felemelt pengével lendül felé. Megtört a bizalma. Kutya csak árnyakat lát, de a szeme gyorsabban hozzászokik a sötéthez, mint az átlagé, a villanó fények inkább zavarják az adaptálódásban, mint hogy támpontot nyújtanának. A tér kicsi, így rögtön reagálnia kell, ami megkönnyíti az időzítést. Bakancsa keményen csattan a Krokodil vezetőjének mellkasán, aki hátrazuhanásban elkaszálja néhány emberét. A kés csörömpölve landol valahol a betonpadlón, a férfi pedig pillanatnyi elégedettséget érez. Az érzés gyorsabban múlik el, mint ahogy a lába megszűnik érintkezni a bandavezérrel. Jól játszotta a szerepét, a kötelék egészen a végkifejletig kitartott közte meg a kölykök közt, de most befejeződik az együttműködésük. A falig hátrál, és az egyik szekrény mögött megránt egy rejtett kart. Acélrács csapódik a banda és közé a plafonra rejtett sínpárból; Cathy mellé szökken. Hosszú ideje várt már rájuk.

– Jól vagy?

A lány bólint, és felkattint egy kapcsolót, amitől halvány, túlvilági fény árasztja el a tárolót.

– Akkor fejezzük be.

Hüllő dühöngve ront a rácsnak, kezében a flakon fenyegetően mered a páros felé.

– Jobb lesz, ha mocskosul gyorsan értelmet adsz a történeteknek, faszfej, mielőtt mindkettőtöknek leolvasztom az arcát!

Lövés dördül, és a karmolósos hátratántorodik. A flakon fröcskölve száll ki a kezéből, egy társa felüvölt, a vezér pedig a vállát szorongatva terül el a földön. Cathy kezében füstölögve ereszkedik le a pisztoly. Jimmy Egy leguggol főnöke mellé, és zavarodottan néz fel Kutyára. Az üvöltés csak egy pillanatra szűnik meg, aztán tovább visszhangzik tőle a helyiség.

- Ne csináld már, Tesó... te velünk vagy, emlékszel?
- Jimmy – szól közbe az egyik bandatag.
- Mi van? Hallgattassa már el valaki ezt a kibaszott vonyítást!
- Az öcséd...

– Mi van vele? – fordul hátra a fiú. Nem kap választ, a látvány magáért beszél. A másik Jimmy-t telibe kapta az elrepülő flakon, hörögve fetreng társai gyűrűjében. Jimmy odaverekszi magát mellé.

- Ne, ne, ne...

Hüllő vicsorogva kel fel. Vállára szorított ujjai közül sűrű patakokban csorog a vér.

– Megöllek, bazdmeg. Érted, Kutya? Halott vagy! De mielőtt megdöglesz, végig nézed, ahogy az egész rühes családod kiszerven.

A férfi nem válaszol. Miközben a lány a jobb oldali szekrényből elővett sárga munkaruhát nyújt oda neki, a plafonra mutat. Hüllő tekintetével követi a mozdulatot. A fejük fölött csövek sora fut – az egész úgy néz ki, mint valami vízhálózat, aminek egyik végpontja a bal oldali szekrény, a másik pedig a több helyen csapokban végződő öntözőrendszer.

– Hallgattassátok már el azt a nyomorultat! – rikácsolja Hüllő. – Mi ez, Kutya? Virágokat nevelgetsz idebent? Válaszolj már! Minek hoztál ide minket?

Kutya összehúzza magán a ruha zipzáraját.

- Nem én hoztalak ide titeket. Ti jöttetek, magatoktól.
- Mit dumálsz itt össze?

Jimmy hisztérikus állapotban zuhan Hüllőre, hangja alapján az idegösszeomlás szélén áll.

- Ki kell vigyük innen az öcsémet, testvér! Csinálj valamit!

A karmolósos ép kezével ellöki magától. Figyelme ismét a rács túloldaláé.

– Bő vízzel mosni, úgy húsz percen keresztül. Segít elkerülni a legrosszabbat – mondja a lány, jókora, masszív csizmát erőltetve a lábára. Jimmy zokogva feszül a rácsnak, és megpróbál átnyúlni a résen, de a felé meredő pisztoly jobb belátásra téríti.

– Tudod, Hüllő, te meg én nem is olyan régen még teljesen különböző emberek voltunk – szólal meg Kutya, miközben vastag poliészterkesztyűt húz a kezére. – Apro-pó, megtennéd, hogy szólsz az embereidnek, hogy ne rugdossák az ajtót? Teljesen felesleges. És a telefonjaikat is eltehetik, ugyanis le vagyunk árnyékolva.

- Hagyd a francba, apa – mondja a lány.
- Apa? – döbben meg Hüllő. – Apa?!

– Ja igen. Tudod, ő a lányom, Cathy. Az én Cicám. Neki is volt normális élete. Nagyjából egyszerre ért véget az enyémmel. Kitalárod, hogy miért?

– A francnak sincs kedve barkochbázní, oldtimer.

Kutya odalép a bal oldali szekrényhez, és kitarja acél szárnyait. Három hatalmas palack áll benne, nyakukat a mennyezeti csővezetékre kötötték.

– El tudod képzelni a fájdalmat, amit okoztok? Hogy milyen az, amikor szenvedni látod, akit szeretsz? Nem? Akkor hadd segítsek!

A férfi maszkot húz az orra elé, és eltekeri az első palack fölötti szelepet. Szisszenés hallatszik, és a vezetékhalózat megremeg. Az első néhány csepp forró ólomként marja magát a bőrbe, aztán szúrós szagú folyadék kezd záporozni a mennyezetről a banda fölött.

A rács túloldalán elszabadul a pokol. Aki még állni tud, pingponglabdaként csapódik egyik faltól a másikig; az egyik srác leolvadó fülét tartja a markában, miközben megálíthatatlanul remeg. Jimmy Egy az öccse fölé hasal, de a vékony anyagból szőtt póló az eső hatására egyesülni kezd a bőrével. Sikítva tépi le magáról, a nyomában cafatokban szakad fel a háta. Gyilkos forgatag görög el mellette a húsfaló lében tocsogó kövezeten, néhányan egymásba akadva küzdenek a testek alatti oltalomért. Kilógó részeik füstölve semmisülnek meg a zuhanytól. Hüllő rángatózva dobja a földre pulóverét, áldva a sorsot a réteges öltözködésért, amit még a nagymama erőltetett rá.

Kutya néhány másodperc után elzárja a csapot, de a maszkot jobbnak látja fennhagyni. Cathy jóval több élvezetet talál a művében, mint ő maga.

– Birtokoljuk-e osztatlan figyelmüket, uraim?

Hangját elnyeli a szenvedés szimfóniája. Úgy látszik, nem, konstatálja. A ketrecren megkínzott állatok hörögnek dühös kétségbeeséssel. Az ellenállás és az esdeklés közt csaponganak, terveik a kijutásra kapkodósak és kétségbeesettek. Ugyanúgy ostromolják a mágneszárat, mint a rácsot – a fájdalom megszüntette a képességüket az egy helyben maradásra.

Hüllő jeges tekintettel nyomja arcát a rudaknak, ép kezét átlógatja a fokok közt.

– Rohadj meg, Wayne... te jöttél hozzánk! Te kértél segítséget tőlem! Befogadtalak! Azt hiszed, jobb vagy nálam? Semmi sem vagy, csak egy láncra vert véreb, ami megharapja az etető kezét! Mi lesz, ha megölsz? Holnap hárman lépnek a helyembe! Mit csinálsz majd, mikor feladnád, de már nem lehet, Vinnie Jones?

Kutya egészen közel lép hozzá, szinte érzi a másik kipárolgását. Átnyúl a rácson, és megragadja a forradásos torkát. Fogalma sincs, az mikor szerezte vissza a hajlított pengét, de az milliméterekkel véti el az oldalát, minden erejére szüksége van, hogy meggátolja Hüllő újabb döfését.

– Vinni Jones focizott, te seggfej – mondja, és megrántja a kést tartó kezét. A karmolásos teljes testtel nekifeszül az acélnek. – Én rögbiztem.

Cathy ekkor megnyitja a második szelepet. Felzendül az agónia kórusa, szopránja erősebben tépi a dobhártyájukat, mint a kilőtt golyó. Buggyborékoló emberi roncsok dőlnek

sorban saját kiomló szerveik köré, haláluk szaga megreked körülöttük. Hüllő képére ráfagy a gyűlölet, ahogy a vörös sapka először beleég a koponyájába, aztán lassan a vállára folyik a bőrével és a koponyájával együtt. Egy sértődött kamasz neheztelése költözik a szemébe, míg kibuggyanó tojásfehérjeként végig nem ömlik az arcán. Kuttyát az *Elveszett frigyháza fosztogatóinak* záró soraira emlékezteti a jelenet, csakhogy ő Indiana Jonesszal ellentétben képtelen elfordítani a fejét tőle.

Amikor a sugár elapad, Hüllőből nem marad más, csak élettelen bal karja Kutya szorításában, teste eltűnik valahol a gőzölgő masszában. Apa és lánya egy darabig mozdulatlanul állnak, majd a férfi feleszmél a dermedtségből, és undorodva eldobja a gazdátlan végtagot. Ventilátorok kelnek életre, és a füst körülöttük oszlani kezd. Alóla feltűnik a remegő, gőzölgő húscsomó, ami egykor a Krokodil volt.

– Több kocsival jöttünk. Az egyik visszafordult.

– Ne aggódj miatta, apa. Majd elkapjuk legközelebb.

– Cathy, abba kell ezt hagynunk. Kezdünk olyanok lenni, mint ezek az állatok. Vagy még rosszabbak.

A lány visszaállítja a szekrény mögötti kart eredeti állapotába. Nyikorogva nyílik meg az út köztük és a banda maradéka közt. Kutya életre kelti a harmadik tartályt, mire vízszöglet árasztja el a tároló közepét, és az oldott részeket a középen elhelyezett elvezető felé tereli.

– Sosem kértem, hogy szállj be ebbe az egészbe. Neked otthon kellene maradnod.

– Maradjak a seggemen, amíg te életveszélyben vagy? Cathy, felfogod egyáltalán, mit kérsz tőlem?

A lány elsétál mellette. Trappolva lépked a halmok közt, és ahol mozgást észlel, lesújt csizmás lábával. Összeolvadt koponyák reccsennek halloweeni tökként a talpa alatt.

– Csináltam valamit is jól? – kérdezi szemrehányón. Kutya egy pillanatra elgondolkodik, visszavágás helyett az emlékei közt kutat:

– A villanyok. Tökéletes volt az időzítés.

– Azt a kapcsolót is te szerelted fel – sóhajt Cathy. – Figyelj, én bármikor megpattanhatok. De ha téged lekapcsolnak, nem lesz senki, aki vigyázna rá.

– Ha te eltűnsz, a remény is elvész az életéből. Nem teheted ezt vele.

– Már megint ez a szentbeszéd! Nem azért dolgozunk, hogy helyrehozzuk körülötte a dolgokat? Nem érte teszünk mindent?

Az apja nem felel. Vannak harcok, amiket nem tud megnyerni. A lányával való viták ebbe a kategóriába tartoznak.

– Úristen. Artsie! – kap a homlokához.

– Ki?

– Az egyikük még odakint van!

A hajnal első sugarai köszöntik a Kutját szállító taxit a férfi külvárosi háza előtt. Drága fuvar volt, de tervezett. A Corsát egy félreeső parkolóban elemésztették a lángok, miután leróttá egyetlen estés szolgáltatát. Szerencséje van, hogy elállt az eső, mire idáig jutott a tervben. Nem úgy, mint Artsie-nak, akinek üvöltései még mindig visszhangzanak a fülében. Cathy csak a fejét gyújtotta meg, utolsó látványként meghagyva neki a raktáépület kijáratán túl zuhogó megváltást. Aggódik a lányért, hogy visszatál-e az életéhez, miután végeznek ezzel az egészszel. Hogy lesz-e még mihez visszatálnia egyáltalán.

A férfi ólomsúlyú lábakon halad a bejárat felé. Rutinból veszi a lépcsőfokokat, testét marionettként rángatja a hazafelé elrágott nyugtatók ellenére a lelkében még mindig tomboló erőszak. Csendben lép be az ajtón és teszi le a váltóruhát, amit Cathy készített össze neki az akció végére. Még csendesebben imádkozik, remélve, hogy a nő ezúttal átaludta az éjszakát, és nem a televíziót hallgatva talál majd rá a nappaliban. Az emeleti zuhanyzó felé megbotlik, és nekizuhan a vékony pozdorjafalnak. Átkozódva ereszti magára a csapot. A víz tűzforró, lángol tőle a bőre. Nem érdekli, akarja a fájdalmat.

– Te vagy az? – hallja az asszony hangját a hálóból. A fenébe, hát persze, hogy felébresztette. Bemegy hozzá a szobába. A nő világa koromsötét, de kívül is fekete sziluett csupán. Mintha érezné, milyen állásban fedi fel vonásait az olvasólámpa, és mikor tud elrejtőzni az árnyékok közt.

– Nem akartalak hívni – mondja. – De tudom, hogy egész éjjel elvoltál. A lányunkat sem értem el.

– Sajnálom, szerelmem – nyögi Kutya üres elmével. Lezuhan az ágy szélére. Nem tud a feleségére nézni, még úgy sem, hogy elrejtje a félhomály. – Ne aggódj Cathy miatt, nagylány már.

Ha tudná, mennyire. Magára vállalta, hogy eltakarítja a romokat, és a férfinak nem volt más lehetősége, mint megbízni benne.

– Nem miatta aggódom, Wayne. Tudom, hogy egy szörnyeteggé tett az a baleset. Nem várom, hogy leláncold magad e mellé a torzó mellé, aki lettem. Csak arra kérlek, hogy ne hagyj itt kétségek közt!

A férfi nagy nehezen felé fordul, és felkattintja a világítást. A nő arcán patakokban folyik a könny; azóta képtelen elállítani, hogy a retinái jóvátehetetlen károkat szenvedtek a lúgtól. Ha néhány óránként nem használja a cseppjeit, a szemeit mintha ezer tűvel szurkálnák. Csakhogy Wayne jól tudja, hogy ezek a könnyek más kútból erednek. Végignéz a felesége melletti éjjeliszekrényen; a pirulák rendezetlen halmokban sorakoznak rajta.

– Nincs senki, drágám – húzódik közelebb hozzá, majd megöleli. – Csak el kellett intéznem valamit.

– Kérlek, ne hazudj nekem, a leheleted elárul. Tudom, hogy neked is nehéz. Sosem akartalak magammal rántani.

Kutya belenéz a halott, fehér szemekbe, amik vörösen izzanak a bánattól. Végignéz az arcon, ami mellett férfivá érett, akinek az életét adta, a nő életéért cserébe. Tülnéz a sebekben, az eltorzult orron, a hiányzó hajcsomókon, és mögötte ott látja azt, akibe fékevesztett fiatalsága utolsó lendületével beleszeretett, és akivel keserédes, lassú táncba kezdtek. Egészen addig az estéig. Keze ökölbe szorul, ahogy magához húzza a feleségét, és a düh megfeszíti az izmait.

– Milyen sportos vagy még mindig, bajnokom! Kérlek, ne maradj ki éjjel. Gyere haza, ha nem is hozzám, csak hogy biztonságban legyél. Odakint olyan veszélyes.

Kutya kisandítt a behúzott függönyön, ki, a londoni éjszakába. Az este során először érez egy morzsányi megnyugvást.

– Már nem sokáig, drágám – feleli. – Már nem sokáig.

Vistë Sándor

A leszúrt lány esete*

1. fejezet

A csaj valamikor fél kettő körül kezdett el dörömbölni a lakókocsi ajtaján. Egy darabig vártam, hogy elmenjen, még a villanyt se kapcsoltam fel, csak a függöny résein néztem ki, de aztán feladtam. Amikor beengedtem, lerogyott a konyhapult melletti padra, és zokogni kezdett. Nagyjából vágtam, hogy mi az ábra: túsarkú, neccharisnya, miniszoknya, falatnyi top, az arcán egy otromba smink romjai. Ez a lány az utcán dolgozott, ha értik, mire gondolok. Már csak azt kellett megtudnom, mit keres a lakókocsimban az éjszaka közepén.

– Idd meg ezt – nyomtam a kezébe egy korrekt adag pálinkát. Szót fogadott, egy pillanatra abbahagyta a sírást, és ivott két nagy kortyot. A szeme se rebhent, pedig nem lányoknak való pia volt. Egyből láttam, hogy nem akkor kezdte a pálinkaivást.

– Mi történt? – kérdeztem, amikor végre rám tudott nézni. Szép nagy szemei voltak, de nem volt különösebben csinos. Az arca épphogy hozta a helyi átlagot, a lábaival viszont köröket vert a környékbeli mezőnyre. Megértettem azokat, akik nála keresték a húszperces szerelmet.

– Valaki leszúrta – nyögte alig hallhatóan, nekem meg hirtelen kevésbé lettek érdekesek a lábai. Vártam egy picit, hátha kinyögi, hogy mi van, de csak forgatta a poharát és szipogott.

– Figyelj, cica, ha nem mondd el, hogy mi van, minek jöttél ide? – faggattam szinte kedvesen.

– De hát most mondom – emelte fel a hangját. – Valaki leszúrta.

– Kit szúrtak le? – kérdeztem higgadtan, miután elszámoltam ötig. Valamikor tanárnak készültem, volt énnekem türelmem, de amikor éjjel fél kettőkor ugrasztanak ki az ágyból, azért eltart egy darabig, amíg előszedem.

* Részlet a *Regénykéek a folyón túlról* munkacímű ciklusból.

– Csirit, a barátnőmet, mindig együtt lógtunk – mondta, és az utolsó cseppeket is kiitta a pohárból. Értettem a célzást, töltöttem még. Ha ez kell neki, hogy beszélni tudjon, rajtam ne múljon.

– Ott feküdt a benzinkút mögött, amikor megtaláltam. Minden csupa vér volt... – elakadt a hangja. Nem vagyok nagyon érzélgős csávó, de hirtelen megsajnáltam, annyira egyedül volt, védtelenül. Leültem mellé, és átkaroltam. Hálásan bújt hozzám, megcsapott az olcsó parfüm illata. Reflexből végignézttem rajta újra, de ezúttal már kerestem valamit. Nem láttam rajta vérnyomokat.

Egy pillanatra eszembe jutott, hogy ha most valaki látna minket, akkor nagy magyarázkodás várna rám. Itt ülök a roncstelep szélén az éjszakai lakókocsiban, és egy síró örömlányt ölelgetek. Inkább felálltam, az ajtónak dőltem, és vártam, hogy befejezze.

– Aztán jöttek a rendőrök, mindenkit elzavartak, a mentők meg elvitték őt – folytatta akadozva.

– Te hívtad a rendőröket? – kérdeztem, de inkább csak azért, hogy beszéltessem.

– Nem, egyszer csak ott voltak – mondta, aztán csak nézett rám nagy, nedves szemekkel.

– Ki se kérdeztek?

– Nem vártam meg, hogy kérdezzessenek, leléptem – mondta halkán.

– Nem volt ott senki, hogy vigyázzon rátok? – emeltem fel a szemöldököm. Tudtam, hogy az ilyen lányok ritkán dolgoznak felügyelet nélkül. Ha valaki futtatja őket, az nemcsak azt figyeli, hogy ne dolgozzanak a saját szakállukra, hanem vigyáz is rájuk, elhajtja a problémás ügyfeleket.

– A Buci ott volt egy darabig, de el kellett szaladnia valahova – vont vállat.

– Mikor láttad Csirit utoljára? – kérdeztem, hogy nagyjából be tudjam lőni a halál időpontját.

– Éjfél előtt pár perccel jött egy csóka, én mentem el vele, de nem tartott sokáig. Amikor visszaértem, már nem láttam, azt hittem, ő is elment valakivel.

– Te találtad meg?

– Hátramentem pisilni, és ott feküdt. Mire sikítani kezdtem volna, már hallottam a szirénákat.

Az órámra néztem, majdnem fél három volt. Most hiába mennék oda, csak néhány talpas rendőrt találnék ott, akik a vérnyomokra meg a tetthelyre vigyáznak, ha egyáltalán. Ha volt is kint nyomrögzítő csoport, már biztosan végeztek. Próbáltam összeszedni a gondolataimat, de nem nagyon jutottam semmire. A pulthoz léptem, és magamnak is töltöttem egy pohárral. Az első korty lenyugtatott.

– Buci mikor ment el? – kérdeztem, mintha legalábbis tudtam volna, hogy kiről van szó.

– Tizenegy után valamikor, nem emlékszem. Egyszer csak beült a kocsiba, hogy mindjárt jön.

Ezzel nem sokra mentem.

– Volt ott még valaki?

Megrázta a fejét.

– Csak mi ketten, meg hát a Buci, amíg el nem ment – mondta, és megint ivott egy kortyot.

Rágyújtottam.

– A benzinkutasok láthattak valamit?

– Nem tudom, ilyenkor mindig bent ülnek, tévét néznek és kávéznak, mi meg hátul vagyunk a parkolónál. Csak akkor jöttek ki, amikor hallották a szirénázást.

Ez mindenesetre szöget ütött a fejembe. Talán az egyik ipari kamera elkaphatott valamit. Mondjuk ez a rendőröknek is eszébe juthatott, bár ezzel kapcsolatban voltak fenntartásaim.

– Nem láttál autókat jönni?

– Nem figyeltem igazán, aztán meg elég elfoglalt voltam.

– Kamionosok nem járnak arra?

– De, rendszeresen pihennek ott a parkolóban, én is ismerek már egy csomót közülük.

– Most is voltak ott?

– Nem, szinte töküres volt a placc, ilyenkor inkább a hétvégeken jönnek.

Kinyitottam az ajtót, és kipöccintettem a csikket. Megszokásból körülnéztem, de semmi mozgást nem láttam. A roncstelep nyugis környéknek számított. Nekidőltem a pultnak, és hagytam, hadd menjen ki a füst a kis helyiségből. Jólesett az éjszakai levegő.

– Miért jöttél hozzám? – kérdeztem egy kis idő múlva.

– Valaki egyszer azt mondta, hogy te tudsz segíteni ilyen dolgokban – mondta, és az ujjai között forgatta a poharat. Tudtam, hogy miről beszél. Ha sok mindenkit ismersz, előbb-utóbb híre megy, hogy néha segítesz az embereken.

– Még a nevedet se tudom – fogtam meg újra a pálinkásüveget.

– Anett – nézett fel rám.

– Én Sándor vagyok. Vistë Sándor. De mindenki csak Alexnek hív.

Kipréselt magából egy fáradt mosolyt.

– Szóval miért jöttél hozzám, Anett? – kérdeztem megint. Még volt egy kicsi a poharamban, rátöltöttem egy újabb adagot. Nem sok maradt az üvegben.

– Mert félek – mondta halkán.

– Mitől? – néztem rá, és ittam egy kortyot.

Felnézett rám, és egy pillanatra láttam az egész kis életét a szemében. Falusi iskola, rossz jegyek, rossz barátok, veszekedések otthon, költözés a városba, remények, aztán az éjszaka, könnyű pénz, stricik menő kocsikkal. Végül a csalódás, és most itt ülünk, ráadásul az egyikünk annyira fél, hogy szinte reszket.

– Mitől félsz, Anett? – kérdeztem megint, pedig már tudtam a választ.

Alig hallottam, amikor végre megszólalt.

– Hogy én leszek a következő.

2. fejezet

Másnap délben a kapitányság előtt üldögéltem. Tudtam, hogy az előző éjszakás tiszt az életellenes osztályról nem fog ma felbukkanni, de nem is őt kerestem. Valahol ott benn az épületben kallódott egy dosszié, amihez ma biztosan nem fog senki hozzányúlni, nekem viszont sürgősen látnom kellett volna.

Nem mintha megígértem volna bármit a csajnak – Anettnek, javítottam ki magam, mert olyan hálátlannak tűnt, hogy továbbra is csak a „csaj”-ként gondolok rá. Mondanom se kell, nem zavartam ki az éjszakába, és ha már ott volt, szétvette nekem a formás kis lábait. Szóval nem ígértem neki semmit, nem így működött a dolog. Nem beszélünk meg semmi konkrétumot, de valahogy mindketten sejtettük, hogy mi lesz a megállapodás. Én megpróbálok segíteni neki, megtalálom a gyilkost, hogy ne kelljen rettegnie. Ő meg, maradjunk annyiban, tartozni fog egy szívességgel. Lehet, hogy ez pénz lesz, lehet, hogy nem.

Tudom, hogy bután hangzik, de nincs nagyon szükségem pénzre. Nyilván nem vagyok gazdag, erre azért nem nagy művészet rájönni abból, hogy egy roncstelepen kell éjjeliőrködnöm, hogy legyen hol aludnom. Viszont nem nagyon kell a pénz. Gyakorlatilag csak kajára költök, a ruháimat gombokért szerzem egy régebbi szívesség fejében. A pia meg... Na jó, piára persze költök néha, de nem sokat. Pálinkám annyi van, mint a szemét, mindenki egy üveg pálinkát hoz, ha kell neki valami kacat a telepről, amiért nincs kedve fizetni. Ha meg kocsmába megyek, ami azért előfordul hetente párszor, rendszerint ott is akad valaki, aki tartozik egy szívességgel.

Néha elgondolkodom azon, hogy ezek a szívességek lassan úgy működnek, mint valami hitelkártya. Mindenki egész pontosan tudja, hogy mennyivel tartozik, soha nem kellett emlékeztetnem senkit, hogy még tart a hitelkeretem. A kamatokat is vidáman fizetik a népek, tudják, hogy bármikor szükségük lehet majd egy újabb szívességre.

Aztán eszembe jutott valami, amire már hónapok óta alig gondoltam. Amikor Eszter elköltözött, pont ezeken a szívességeken veszekedtünk sokat. Nehezen viselte, hogy megcsörrent a telefonom éjszaka, és már öltöztem is, hogy valakit kirángassak a bajból. Százszor elmondtam neki, hogy ebből élünk, ebből van a ház, az ő kocsija, az én motorom, a gyerek ruhái, de lepergett róla. Folyton azzal jött, hogy ezek a vadidegenek fontosabbak nekem, mint ők, a saját családom. Miért kell nekem mindig otthagynom őket, hogy másoknak segítsek? Egy idő után belefáradtam a magyarázásba, egyszerűen csak leléptem, ha jött egy hívás vagy egy üzenet. Még csak azt se mondhatta, hogy nem próbálkoztam mással, de frissen végzett tanárként vidéken nem mondhatnám, hogy pezsgett körülöttünk a jólét. Persze biztos nem csak ezen úsztunk el, de most úgy rémlett, mintha ez lett volna az első szikra, vagy a parázs, ami mindig ott izzott a hamu alatt. Aztán egyik napról a másikra ott álltam a bíróságon, vagyonmegosztás, láthatási jog megvonása, és mire észbe kaptam, már el is költöztek. A régi vicc járt a fejemben:

miben hasonlít a nő a hurrikánhoz? Amikor jön, meleg és nedves, amikor megy, viszi a házad meg a kocsid.

Közben persze nem voltam én se mintaférj: kimaradoztam a haverokkal, ápolni kellett a kapcsolatokat. Teljesen megértem, hogy rosszul viselték körülöttem, amikor reggel hazaértem, beteget jelentettem, és átaludtam a napot, hogy aztán este megint találkozam valakivel. Még azelőtt kitettek az iskolából, hogy egyáltalán véglegesítettek volna. Nem vagyok egy szent, annyit mondhatok.

Amíg a kapitányság előtt vártam, unalmamban telefonáltam párat, próbáltam felvenni a szálakat, de nem lettem sokkal okosabb. Azt mindenesetre kitaláltam, hogy innen hova megyek majd.

Egy civil autó fordult be a kapitányság előtti parkolóba, a rendszámról rögtön láttam, hogy idetartozik. Szerencsém volt, megjött, akire vártam. Piaci bördzseki, tízéves farmer, makkoscipő, le se tagadhatta volna, hogy a szervnek dolgozik.

– Hadnagyon, örülök, hogy látom – léptem oda hozzá barátságosan, és a szemetesbe pöcköltem a cigimet. Felnézett, és egész jól leplezte a csalódottságát.

– Másfél éve százados vagyok, Alex, lassan megjegyezhetnéd – mondta, és elhúzta a kabátját az övére akasztott jelvénye elöl.

– A „századosom” olyan hivatalos lenne – vigyorogtam rá, de nem mosolygott vissza.

– Gondolom nem jópofizni jöttél, eléggé sietek – mondta, és elindult volna a főbejárat felé. Két lépéssel elékerültem. Nála sokkal fürgébbeket is meg tudtam állítani a hokipályán, amíg rendszeresen játszottam a főiskolai csapatban.

– Nem tartalak ám fel, csak egy kis segítség kellene.

– Sejtettem – sóhajtott, és nem próbált meg kikerülni. Ennek örültem, bár úgyse sikerült volna neki. – Melyik ügyről van szó?

– Tegnap összeszedtetek egy lányt a benzinkútnál, róla kellene valami infó.

– A stricije bérelt fel? – kérdezte gyanakodva.

– Csak egy kis szívességet teszek valakinek – vontam meg a vállam. – Talán nektek is, vihetitek majd a trófeát.

– Megnézhetem az aktát, de nem hiszem, hogy sok mindent tudnék majd mondani. Egy halott prosti miatt itt nem sokan fognak túlórázni.

– Annál jobban fog valaki örülni, ha az ölébe pottyan az ügy megoldva.

Megvakarta a fejét.

– Nem tudunk sokat a lányról, nem régóta látjuk őket erre, de megkérdezem neked az erkölcsösöket, hátha van valamijük róla.

Bólintottam, ebben volt logika. Az erkölcsrendészet minden ilyen lányt szemmel tartott, bár amíg nem szemtelenedtek el, nem nagyon zargatták őket.

– Minden kellene, amit össze tudsz szedni: kikkel lógott, volt-e korábbi futtatója, állandó kuncaftok, ilyesmi.

– Ha találok valamit, felhívlak – mondta, és ennyi nekem elég is volt. Félreálltam az útjából.

– Azt is megnéznéd, hogy ki jelentette a gyilkosságot? Hátha fennakadt egy telefonszám a szűrőn.

– Ha kijelzte a számot a rendszer, akkor benne lesz az aktában.

– Kösz, százados – vigyorodtam el megint, és most ő is megpróbálkozott egy félmosollyal. Gondolatban a neve mellé biggyesztettem egy kis „h” betűt, mert láthatóan a hiúság nem állt tőle annyira messze.

Nem fogtunk kezét, ellépett mellettem, és már lenyomta a kilincset, amikor utána szóltam.

– Boncolás volt már? – kérdeztem.

Megfordult, és elgondolkozva az órájára nézett.

– Fél egy van, ha a délelőttösök megcsinálták, akkor pár órán belül lesz jegyzőkönyv. Lehet, hogy jobban jársz, ha benézel a kórházba.

Bólintottam, pontosan ez volt a tervem.

De előbb még találkoznom kellett valakivel, aki szinte biztosan nem akart engem látni.

3. fejezet

Sejtettem, hogy nem lesz zökkenőmentes a találkozásom, de az élet, szokás szerint, minden várakozásomat alulmúlta. Másfél perccel azután, hogy összefutottunk, már túl voltunk egy ütésváltáson, és most éppen a bal alkarommal szorítottam őt a nyakánál fogva a falhoz.

Amíg a kapitányság előtt vártam a hadnagyomra – bocs, százados, de mindig ez jön a nyelvemre –, elintéztem pár hívást. Nem volt nehéz olyan embert találni, aki ismeri ezt a Buci nevű csókat. Az ösztönöm valamiért azt súgta, hogy köze lehet a kiscsaj halálához, ezért elhatároztam, hogy mielőtt bemegyek a kórházba, hogy beszéljek a patológussal, megkeresem őstriciségét. Azt már az első hívásnál megtudtam, hogy egy bazi nagy fekete autóval jár.

A második hívásból az is kiderült, hogy rendszerint a vasútállomás melletti pizzériában lógnak, szóval a századossal való beszélgetésem után egyből erre indultam. Már akkor tudtam, hogy bent van, amikor befordultam a sarkon: a kocsija két parkolóhelyet elfoglalva állt keresztben a szakadt futármotorok között.

A másfél perc akkor kezdett el ketyegni, amikor beléptem. Ketten ültek a pultnál a bárszékeken, és egy olyan csaj szolgálta ki őket, aki simán lehetett volna Buci egyik pártfogoltja.

– Zárva vagyunk – vakkantotta oda nekem a lány, de ügyet se vettem rá. Elindultam a pult felé, és közben igyekeztem szemügyre venni a két srácot. Az egyik nem is volt igazán srác már, simán negyven felé járhatott, talán túl is a negyedik x-en, de

tökéletesen ráillett a „kigyúrt kopasz“ kifejezés. A dzsekije a bárshék támlájára volt dobva, egy szál pólóban feszített a pultonál, és nem ám átvitt értelemben. A másik jó egy fejjel alacsonyabb volt, de annál szélesebb. Gondolom, együtt szokták a súlyokat emelgetni, meg a proteines shake-eket hörpölgetni utána. Most nem effélét csináltak, mindkettőjük előtt frissen csapolt korsó sör volt a pulton.

– Nem hallod, köcsög? Zárva van a bolt – mordult rám az idősebbik kopasz, de ekkor már alig háromlépésnyire lehettem tőlük.

– Nem akarok balhét, lányok – kezdtem szellemesen, de befejezni már nem tudtam, mert a fiatalabbik felém lépett, és sértődötten megpróbált megütni. Ennél mondjuk nagyobb hibát is követtek már el emberek, de arra gondoltam, hogy mégse hagyom a dolgot annyiban. Az a baj ezekkel a nagydarab srácokkal, hogy nehezek, mint a sár, és ennek megfelelően elég komótosan mozognak. Talán már említettem, hogy egy darabig centert játszottam egy hokicsapatban, és ilyen közegben az ember óhatatlanul fürgébb lesz. Úgyhogy mire a kiskopasz ökle odaért, ahol én az előbb voltam, én már mellette álltam, és éppen kibillentettem az egyensúlyából. A lendülettől elég nagyot esett a lábamban, és úgy gondoltam, egy darabig nem lesz kedve kellemetlenkedni, mert igencsak beverte a fejét a bárpult szélébe.

A nagyobbik is be akart szállni a buliba, de bal kézzel inkább ráfogtam a felkarjára, és a könyökömet az ádámcsutkája alá feszítve terelgetni kezdtem a fal felé. Nem számítottam rá, hogy ennyire könnyen mozdul majd, ezért ő is megüthette magát, amikor elértük a mosdó melletti falat. Az arca mindenesetre elég hamar lilás színű lett, ahogy az alkarommal a falhoz szorítottam.

– Hagyd őket, mit akarsz itt? – nyüszögte a pultos lány, de rá se hederítettem. Amíg nem kezd el telefonálgatni, addig bőven van időm. Inkább a nagydarabra figyeltem, hogy még véletlenül se okozzak neki maradandó sérülést. Elvégre beszélgetni jöttem, nem keménykedni.

– Bucit keresem – artikuláltam lassan, hogy biztosan megértse. Persze alábecsültem a képességeit, egyből leesett neki, hogy miről lehet szó.

– Hozzád ment este az a kurva, mi? – hörögte, de nem ám az indulat miatt, hanem mert alaposan kezdtem elszorítani a légcsövét.

Most jártunk másfél percnél, és azt gondoltam, hogy éppen ideje megpróbálni más síkra terelni az ismeretségünket.

– Nem akarok balhét, csak Csiriről lenne pár kérdésem – mondtam, és óvatosan eleresztettem. Egy lépést hátraleptem, és békülékenyen a bárpulthoz támogattam. A kiskopasz is ébredezett lassan, de vele egyelőre nem foglalkoztam.

– Te vagy Buci? – kérdeztem, és odatoltam neki az egyik korsót, a másikat meg magam elé húztam.

– Mi a faszt akarsz? – dörzsölgette a nyakát, de legalább láthatóan lehiggadt.

– Tudnom kellene, hogy hol voltál tegnap éjfél körül – tértem a tárgyra. Egy pillanatig biztos voltam benne, hogy rákérdez, mégis mi közöm hozzá, de szerencsére az okosabbik énje kerekedett felül.

– El kellett intéznem valamit a határnál – mondta, és belekortyolt a sörébe. – Mire visszaértem, már ott nyüzsögtek a kékek a benzinkútnál, meg se álltam, idejöttem.

– Honnan tudtad, hogy mi történt?

– Nem tudtam, azt hittem, csak megverték valamelyiket, és a kutasok rájuk hívták a yardot. Csak most, reggel találtam meg a másikat, és végre elmondta, hogy mi a pálya.

Ezen egy pillanatra elgondolkodtam. Idefelé szinte biztos voltam benne, hogy a stricinek valami köze van a csaj halálához, de most már nem tűnt egyértelműnek.

– Tudta valaki, hogy nem leszel ott? – puhatolóztam tovább.

Megvonta a vállát.

– Nem volt titok, hogy dolgom van, de azért nem mondtam be a rádióban.

– Ki tudott róla?

– Ketten mentünk – intett a kiskopasz felé, aki közben egészen magához tért, ám még a sebeit nyalogatta. – Van egy emberem a határon, meg tudta a futár is, de az azonnal ment vissza.

– Kellenek a nevek – mondtam. Átnyúltam a pulton, és odaadtam neki a pultos csaj számológépjét. – Nem a bizniszetek érdekel – nyugtattam meg –, csak a gyilkost akarom elkapni.

Egy darabig bizalmatlanul méregetett, aztán megfogta a tollat, és felírt egy nevet.

– A futárnak a nevét se tudom, de az a csávó már úgyméssze jár. Ez itt a határőr – mutatott a papírra.

– Volt Csirinek fix kuncaftja? – kérdeztem.

Megint ivott egy korty sört.

– Pár arc gyakran járt hozzá, de amíg tejtelt rendesen, én nem kérdezgettem.

– Volt valaki, aki ki akarhatta csinálni? – erőltettem. A fejemben kezdett összeállni pár forgatókönyv. Most, hogy a stricit kihúztam a listámról, az volt a legvalószínűbb, hogy a csaj valahogy megneszelte a kopasz drogbizniszt, és megpróbálta lehúzni valamelyik partnert. Abban mondjuk biztos voltam, hogy a stricinek több pénze van a cuccból, mint a lányokból, és ebből azt is sejtettem, hogy nem fogja kitergetni a terjesztőit.

– Vannak ezek a beteg arcok, akik a kurvákra utaznak, szerintem egy ilyen csinálta ki – mondta, és most először biztos voltam benne, hogy nem mond igazat. Szerintem most már pontosan tudta, hogy ki lehet a hunyó, szóval igyekeznem kellett, ha élve akartam leszállítani a trófeát a hadnagyomnak, vagy mimnek.

Így hát illedelmesen elköszöntem, felhőrpintettem a sörömet (azaz a kiskopasz sörét), és kiléptem a pizzériából.

Még az ajtó se csukódott be, amikor már a fülemben volt a telefonom. Már volt egy nevem, de mielőtt vele találkozhattam volna, még muszáj volt valakiből némi információt kihúznom.

Egy korábbi szívesség fejében, persze.

4. fejezet

A Dokit már vagy nyolc éve ismertem. Még akkor találkoztunk, amikor mindketten a szemináriumi jegyzeteinket szorongatva vártunk a vasárnapi vonatra, hogy a hétfői zárthelyi előtt még pár órát tanulhassunk a hosszú úton. Nem mondom, hogy összebátkoztunk, de ha valakivel minden második héten együtt vonatozol egy fél délutánt, akkor azért csak kialakul valami kapocs. Egy idő után már sokat beszélgettünk, még azon is elgondolkodtam párszor, hogy elhívom egy italra, és lássuk meg, mire jutunk egymással, de végül nem lett az egészből semmi. Csak úgy flörtölni nem volt kedvem vele, aztán meg megismertem Esztert, és az egész, ahogy mondani szokás, az aktualitását veszítette.

Ebből már bizonyára rájöttek, hogy a Doki egy nő.

Amikor először lógtam be a kórház hullaházába, még évekkel ezelőtt, hogy az akkori szívességemhez szerezzek egy kis információt, arra számítottam, hogy a patológus egy morózus, kiégett, elhízott orvos lesz. Emlékszem, szinte láttam magam előtt a sárgára dohányzott hurkás ujjakat, a kétnapos borostát a vastagkeretes szemüveg alatt. Valamiért azt képzeltem, hogy egy ilyen helyen csak megcsömörlött, korpás hajú patológusok dolgozhatnak, ehhez képest kellemesen csalódtam, amikor a folyosón a szolidan kisminkelt, életvidám Doki csattogott felém a klumpájában.

Ekkor kezdődött a mi kis szívesség-kapcsolatunk, ami az évek során mindkettőnk megelégedésére kiválóan működött. Eleinte fogalmam sem volt, hogy én mivel viszonzhatnám az ő szolgálatait, de amikor egyszer megemlítettem, hogy éppen a roncstelepen látok el valami nagyon felelősségteljes beosztást, akkor felcsillant a szeme. Kiderült ugyanis, hogy érdekes hobbit talált magának: régi, romos kocsikat restaurál hátul az apja műhelyében.

Valami elképesztően szexi volt, ahogy ragyogó arccal mesélte, hogy tanulta meg használni az öreg síkköszörűt, amivel a hengerfejeket végre egyedül tudja síkolni, vagy amikor arról áradozott percekig, hogyan sikerült összehangolnia a duplatorkú Weber karburátorokat egy régi VFTS Lada felújításakor. Amikor először hoztam neki egy komplett fogaskerékcsert egy Zaporozsec váltójába, kevésen múlt, hogy nem ugrott a nyakamba.

Végül ez lett a mi üzletünknek a rám eső része, mindig szóltam neki, ha valami érdekes roncs esett be a telepre, aztán, ahogy beletanultam, hogy mi érdekli őt, elkezdtem neki félrerakosgatni alkatrészeket. Mostanában meg már nemegyszer csomagartószámra hordta el a vasat, ami amúgy is csak elrohadt volna a sok száz tonnányi ócskavas között.

– Min dolgozol most? – kérdeztem, amikor már az alagsori kávéautomata mellett kevergettük az ihatatlan instant kávékat.

– Találtam kint, az egyik tanyán egy első szériás kocka Wartburgot – kezdett bele lelkesen. – Ez még nem is a 353-as, hanem 1000-es néven futott, szinte ingyen hozhattam el, de mondjuk baromi sok munka lesz vele. A kasztni eléggé odavan, meg a motoron is

lesz még dolgom, de azt találtam ki, hogy felfúrom, aztán építék belőle egy rallye replikát, és kiviszem az osztrákokhoz valamelyik veterán hegyiversenyre.

Tudtam, hogy a szabadidejében, amikor éppen nem flexelt vagy hegesztett a műhelyben, folyamatosan járta a környékbeli falvakat, tanyákat, hátha valami pajtában ráakad egy elfelejtett, félretett kincstre. Elég sokszor szerencséje volt, és amennyire az elejtett szavaiból ki tudtam venni, a műhelye már felkerült az ország régiautós térképére.

Szívesen hallgattam volna még órákig, de kezdett a körmömre égni a leszúrt lány esete, és ha nem akartam, hogy valaki megelőzzön a trófeavadászatban, akkor muszáj volt a tárgya térnem.

– Tudsz nekem mesélni egy kicsit a lányról, akit tegnap éjjel hoztak ide?

Megfújta a kávéját, és a párán keresztül láttam, hogy egy kicsit elkomorodik az arca. Szerintem ő is jobban szeretett volna még egy ideig inkább a rallye Wartburgok Monte Carlo-i szerepléséről mesélni, csak hát szorított az idő, dolog volt.

– Szerintem már az első szúrás is halálos volt, de utána még megszúrták vagy háromszor. Csúnya munka, két szúrás a harmadik bordánál a sternumtól pár centivel balra, egy szúrás érte a vena cava superiort, a jobb oldali harmadik bordaporcnál, az utolsó meg a szívcsúcsot az ötödik borda felett. Szerintem már a hátán feküdt, amikor az utolsó két szúrást kapta, mert ezek valamivel mélyebbek voltak.

Olyan hangon sorolta, mintha leckét mondana fel.

– Tudjuk, hogy mivel csinálták? – kérdeztem, és igyekeztem legyűrni a kezdődő hányingeremet.

– Keskeny, rövid penge, talán tízcentis lehetett. Ha engem kérdezel, szerintem egy nem túl hegyes bicska, mert látszott némi roncsolódás a seabjaknál.

Elgondolkodtam. A rövid pengéjű bicska nem vallott tapasztalt elkövetőre, a rutinosabbak jobban szerették a fix késeket, és abból is inkább a széles pengéjű, könnyen nagy sebet ejtő darabokat kedvelték. Egy párszor kerültem már olyan helyzetbe, hogy ilyen késeket lengettek az orrom előtt, és általában nem kis munkámba került, hogy lebeszéljem az illetőt a megszurkálásomról. Mondjuk volt olyan is, hogy egy kevésbé szerencsés támadás után pont az ellenfél combjában állt meg végül a kés.

– Van még valami, amiről tudnom kellene? – kérdeztem, és a hányinger távoztával végre én is bele tudtam kortyolni a rettenetes kávémba.

– Fura volt, hogy minden szúrás felülről jött, mert késeléséknél általában alulról, a diaphragma felől éri el a penge a szívet.

Bután nézhettem, mert hozzátette:

– A rekeszizom felől.

– Szóval magas volt az elkövető? – húztam össze a szemöldökömet, és nem tudtam megállni, hogy ne Buci jusson megint az eszembe.

– Érdekes módon szerintem nem. Inkább olyan volt, mintha valaki a feje fölé emelt késsel támadta volna meg.

Ez tényleg érdekes volt, a kocsmai késelők általában úgy fogják a kést, hogy a penge felfelé mutat. Persze oldalról így is meg lehet valakit szúrni úgy, hogy lefelé menjen a penge, de valahogy ez nem tűnt valószínűnek.

– Szóval akkor inkább egy alacsony embert keresünk? – kérdeztem. Hirtelen szétfeszített a lelki szemeim előtt Buci képe, és a kiskopasz vette át a helyét.

– Igen, én erre tippelnék – bólintott.

– Dulakodásnak volt valami nyoma? Bőr a köröm alatt, vagy ilyesmi?

– Nem, csak pár selyemszálat találtam a jobb kezén. Piros selyemszálakat.

Megcsörrent a telefonja, elnézést kért, intett egyet, aztán sietve elindult a kétszárnyú ajtó felé.

Már én is kifelé indultam, amikor egy pillanatra megdermedtem, rettenetes gondolatom támadt.

– Előfordulhat, hogy egy nő szurkálta meg? – szóltam utána.

Visszafordult, és titokzatosan elmosolyodott.

– Vicces, hogy ezt kérdezed, mert nekem is pont ez jutott az eszembe.

Ahogy lefelé sétáltam a kórház lépcsőjén, arra gondoltam, hogy nekem mondjuk ez nem annyira vicces.

Épp most húztuk le a vécén az összes lehetséges gyanúsítottamat.

5. fejezet

– Mit is mondott, hogy hívják? – kérdezte a határőr félrebillentett fejjel, mintha tényleg nem hallotta volna.

Sóhajtottam egyet. Bucitól természetesen már tudtam, hogy ez a csóka az, aki aztán bármit átenged a határon. Persze csak, ha megfelelően le van „papírozva” a dolog, ahol a papír természetesen papírpénzt jelentett egy helyre kis csomagban. Nem volt semmi gondom a korrupcióval, talán már mondtam, hogy én se vagyok szent, adtam is, kaptam is már pénzt szívességért. Ami ellenszenvesé tette, az inkább az volt, hogy megpróbálta itt nekem játszani a grállovagot, miközben mindketten tudtuk, hogy sáros, mint a folyópart az áradás után. Az a fajta bürokrata volt, aki képes darabokra cincálni másokat pusztán élvezetből és erőfitogtatásból, miközben a legmocskosabb dolgokban simán szemet huny, ha kellően le van vajazva a dolog. Mondom, nem a pénzkereset része zavart, konkrétan leszarom, hogy mit, mikor enged át, a mocskok úgylis megtalálja az útját. Az bosszantott fel, hogy közben másokat, akiket védtelennek hitt, rendkívül bátran terrorizált. Most éppen engem próbált, de ehhez mondjuk nekem is volt pár szavam.

– Vistë Sándor vagyok – mondtam türelmesen. – De mindenki csak Alexnek hív – tettem hozzá, diplomatikusan kihagyva azt a részt, hogy ő is szólíthat így.

– Odaátról jött? – nézett át a határon, és meg sem próbált úgy csinálni, mintha jó ötletnek tartaná, hogy akárki csak úgy átjöhet a határon. Az Ő határán, az Ő külön engedélye nélkül. Vagy anélkül, hogy fizetne érte neki.

Kezdett felmenni a pumpa, mert történetesen az anyám tényleg odaátról jött, a hegyek közül, és nem vettem volna jó néven, ha a beszélgetésünk ebbe az irányba kanyarodik.

– Nem, itt születtem a városban – ráztam meg a fejem.

– Fura neve van, még sose hallottam senkiről, akit Vistë-nek hívtak.

Szerettem volna, ha lassan elkezdenék arról beszélgetni, amiért idáig kibumliztam, de még nem akartam barátságatlannak tűnni. Kint álltunk a határőrpavilon mögött a susnyásban, és nem szándékoztam az egész estét itt tölteni.

– Apám finn volt. Ez egy finn név. Ott se gyakori.

– Hogy került ide az apja?

– Nem gond, ha a családomat majd máskor beszéljük meg? – kérdeztem a kelleténél most már talán egy kicsit morcosabban, mert eléggé átfáztam a félórás robogózástól. Nem volt hideg, legalábbis amikor elindultam, de a városon kívül feltámadt a szél, és két percen belül mindenem remegett. Persze én vagyok a hülye, hogy egy szál pólóban nekiállok motorozni, ám mire kértem a határra, és letámasztottam a robogót, már a pokolra kívántam az egész ügyet, mindenestül.

Vállat vont, ebből leszűrtem, hogy a tárgyra térhetek.

– Ismerte Csirit?

Hirtelen úgy nézett rám, mintha szellemet látna. Egy darabig csak méregetett, aztán nagyon halkán szólalt meg.

– Honnan tudja?

Most rajtam volt a sor, hogy meglepődjem, de igyekeztem közömbösnek látszani. Ha csak rávágja, hogy persze, ismerte, akkor nem akadok meg, de ez a drámai váltás a stílusában beindította a vészcsengőt. Éreztem, hogy itt az ideje, hogy bevállaljak egy bátortalan blöfföt.

– Buci említette. Milyen gyakran találkoztak?

Mostanra teljesen eltűnt belőle az egyenruha adta gög, leeresztett, mint egy kint felejtett gumicsónak. Az egész egy percig se tartott.

– Hetente többször is.

– Tud valakiről, aki ártani akart volna neki? Nem említette, hogy fél valakitől?

Megrázta a fejét. Cigarettaát vettem elő, megkínáltam. Ahogy kivett egy szálat, meglepve vettem észre, hogy remeg a keze. Most már teljes hangerőn visított a fejemben a riasztó.

– Nagyon közel álltak egymáshoz? – kérdeztem, és tüzet adtam neki.

Azt hittem elsírja magát, de aztán összeszedett némi önbecsülést, és mélyet szippantott a cigarettából.

- Ha a nejem megtudja, ki fog nyírni.
- Mióta házas? – kezdtem terelni egy kicsit, de gondolatban betettem ide egy könyvjelzőt.
- Tizenöt éve lesz ősszel.
- Gyerekek?
- Kettő van, most várjuk a harmadikat.

Picit rosszállóan nézhettem, mert elfordult. Nem is tudom, mikor találkoztam olyan felnőtt emberrel, aki szégyellte magát. Biztos nem jól válogatom meg a barátaimat (meg az ellenségeimet), de komolyan eltartott egy ideig, amíg rájöttem, hogy mit is látok. Talán gyakrabban kellene templomba járnom. Vagy az anonim alkoholisták közé, velük legalább lenne közös témánk.

Persze, tényleg nem valami szép dolog kurvázni, amíg otthon az asszony terhesen a két gyereket pesztrálja, viszont egész biztosan nem én voltam az az ember, aki szemrehányást tehetett volna neki. Valahogy az én életemből is kimaradt a pocaksimogatós gügyörészés, meg hát az egész családozás dologban sem voltam kifejezetten világbajnok. De legalább sejtettem, hogy hogy érzi magát, nekem se volt egyszerű lenyelni, amikor Eszter egyik napról a másikra közölte, hogy akkor eddig tartott, viszlát. Vagy inkább isten velem. Akkoriban valahogy hirtelen még sokkal gyakrabban bukkantam fel kocsmákban, és elég hamar el is intéztem a vagyonmegosztásból rám eső részt. Egy reggel arra ébredtem, hogy konkrétan semmim se maradt, se család, se pénz. Mindenem odalett, az is, amiért az egész családomat elhanyagoltam.

Jó, mondjuk a haverok megmaradtak.

Meg a szívességek is.

– Mennyire voltak közel egymáshoz Csirivel? – lapoztam vissza a könyvjelzőmhöz.

Elnyomta a cigijét az ablakpárkányon, és megint úgy nézett rám, mint egy nyavalyás tragika az amatőr társulatból.

– El akartam venni feleségül.

Hirtelen elhallgatott minden vészcsengőm, riasztóm. Ott álltam a néma csendben egy ötlettel, amitől az egész úgy úgy terült ki előttem, mint amikor egy reménytelenül összegubancolódtott kötelet véletlenül jó helyen húzol meg, és szinte magától kigabalyodik. Abban a pillanatban tudtam, hogy ki szúrta le Csirit, és azt is pontosan tudtam, hogy miért. Megvolt minden, indíték, lehetőség, épp csak a gyilkos fegyver hiányzott. Már csak egy kérdésem maradt, és pontosan tudtam, hogy az erre adott válaszában fog múlni, be tudom-e majd bizonyítani, amit magamban már összeraktam.

Az izgalomtól kiszáradt a szám, úgyhogy a farzsebemhez nyúltam. Kivettem a kis laposüvegemet, letekertem a kupakot, és felé nyújtottam.

– Pálinka – mondtam, amikor kérdően nézett rám.

– Szolgálatban vagyok – rázta meg a fejét.

– Ne hülyéskedjen már – erősködtem, ő meg vállat vont, és meghúzta a kis flaskát. Megborzongott. Fintorogva nyújtotta vissza.

Én is meghúztam.

Én is megborzongtam.

Ideje volt már lezárni ezt az ügyet, úgyhogy összeszedtem magam, és feltettem neki a mindent eldöntő kérdést.

– Pontosan kinek említette, hogy Bucival találkozik tegnap éjjel?

A válasza pontosan az volt, amire számítottam.

6. fejezet

– Hadnagyom, megvan az emberetek – rikkantottam a telefonba, amikor végre felvette. Eléggé fel voltam pörögve, megittam az összes pálinkámat még a határon, hogy ne fagyjak annyira össze hazafelé. A trükk bevált, de ne csinálják utánam otthon, elég meredek a vaksötétben piásan csapatni a kamionok között egy robogóval. Az adrenalinszintemet mindenesetre rendbe hozta a kaland.

– Százados, Alex, százados – mondta fáradt hangon. Éreztem, hogy a mondandóm többi része el se ért a füléig, nullával osztott és lefagyott a rendszer a hadnagynál. Gondolatban feljegyeztem, hogy erre majd jobban oda kell figyelnem.

– Bocs, százados. Szóval megvan az emberetek.

– A leszúrt lányról beszélünk? – kérdezte, én meg fáradtan sóhajtottam.

– Igen. Szerintem megtaláltam a késelőt.

Egy pillanatig hallgatott.

– Ma délben beszélünk, nem? Azt akarod mondani, hogy... mennyi is van? Tizenkét óra alatt megtaláltad a gyilkost?

Nem bírtam leküzdeni velem született szerénységemet, muszáj volt puhítanom a dolgon.

– Csak szerencsém volt, jó embereknek tettem fel a jó kérdéseket. Ők meg jó válaszokat adtak.

– Be tudsz most jönni a kapitányságra?

– Itt vagyok az épület előtt. De inkább te gyere ki két kávéval.

– Öt perc, és ott vagyok – mondta, és letette. Bíztam benne, hogy tejjel hozza a kávéét, mert anélkül ég tőle a gyomrom, az meg nem szerencsés, ha az embernek már szemmel látható a véralkoholszintje.

Valójában túlzott. Nem telt bele négy perc, és ott ült mellettem a kapitányság előtti padon. Persze tej nélkül hozta, de nagy duzzogva így is legyűrtem az első kortyokat. Végül is nem sikerülhet minden a terv szerint.

– Hallgatlak – mondta, és elfogadta a felkínált cigarettát.

– Azt hittem, leszoktál – vigyorogtam rá.

– Le is, már vagy háromszor – legyintett, és rágyújtottunk.

Mesélni kezdtem, ő meg bólogatva jegyzetelt. Csak időnként kérdezett közbe, úgy-hogy gyorsan végeztünk. Negyed óra múlva már a robogómon ültem, és negyvennel száguldottam a lakókocsi felé a földúton.

Anett már ott várt. Még a határról írtam neki egy üzenetet, hogy látogasson meg éjjel után. Szerettem volna, ha ő is tudja a részleteket. Főleg, hogy ő rángatott bele ebbe az egészbe.

A lakókocsi előtti betonkockán ült, és csendesen figyelte, ahogy hátravittem a robogót az egyik kupac ócskavas mögé. A munkaruháját viselte, és így, hogy nem voltak kisérvényesítve a szemei, és rendben volt a sminkje is, kifejezetten csinosabbnak tűnt, mint előző éjjel. Egy flitterekkel kivarrt bőrdzseki volt a vállára terítve, csípős volt már az este. Jó, mondjuk én nem sokat éreztem belőle.

– Megtaláltad? – kérdezte köszönés helyett, ahogy előreengedtem az ajtóban.

– Meg – bólintottam. – Ha minden rendben megy, egy órán belül kimennek érte, és beviszik.

– Beszéltél a rendőrökkel? – kérdezte meglepve.

– Azt hitted, hogy én fogom elkapni? – nevettem el magam. – Én csak az információt szállítom, cica. Meghagyom a piszkos munkát az egyenruhás srácoknak.

Láttam rajta, hogy csalódott. Biztos valami olyasmi volt a fejében, hogy majd én, az akcióhős kirángatom a hajánál fogva a város szélére a gyilkost, és jól fejbe lövöm a partakparton. Ki kellett ábrándítanom, bár nem szívesen tettem. Kétségkívül jó fényt vetett volna rám, ha egyszemélyes bosszúhadjáratot tudok indítani.

– Ha őrizetbe veszik, és nem cseszik el – magyaráztam –, legalább tíz évig nem kell tartanod tőle.

Elgondolkodtam.

– Neked mondjuk amúgy se kellett volna tartanod tőle, csak Csirire utazott.

Egy darabig csak nézett rám, aztán láttam, hogy leesik neki a tantusz. Az arcán lassan megkönnyebbülés terült szét.

– Azért elmondod, hogy ki az? – kérdezte kíváncsian. Örömmel láttam, hogy a rettegő, sarokban szipogó Anett már a múlté.

A pulthoz léptem, és elővettem a pálinkát. Ránéztem, ő megvonta a vállát. Neki is töltöttem egy korrekt adagot. Csendben iszogattunk egy darabig, aztán rágyújtottam. Nem direkt fokoztam a feszültséget, de nagyon hatásos volt.

– Szóval először Bucival beszéltem – kezdtem bele.

– Igen, említette – vágott közbe kuncogva. – Eléggé rendbe raktad őt is, meg a haverját.

– Remélem, majd helyreáll az önbecsülésük egyszer – folytattam –, de muszáj volt gyorsan kiszednem belőle, amit tud az üggyel. Abban akkor már majdnem biztos

voltam, hogy nem ő a hunyó. De az is kiderült, hogy csak páran tudtak róla, hogy nem lesz ott egész éjjel veletek. Ez eléggé leszűkítette a lehetőségeket.

Ittam egy kortyot, és megint rágyújtottam. Már a harmadikat szívtam bele, amikor észrevettem, hogy a pulton még ott füstölög az előző cigim. Fáradt voltam, az elmúlt napban valahogy nem sokat tudtam aludni.

– Aztán a hullaházba mentem, és ott is érdekes dolgokat tudtam meg. Kiderült, hogy egy alacsony személy lehetett a gyilkos, és még az is felmerült, hogy esetleg egy nő volt a tettes.

– De ugye nem gondoltad, hogy én...? – kérdezte ijedten, én pedig díjaztam, hogy követi a logikámat.

– Őszintén szólva eszembe jutott, de a patológus csupa olyan sérülést talált, amik biztosan nagyon véreztek. Kizárt dolog, hogy a tettesen ne maradtak volna vérnyomok, te viszont tiszta ruhában jöttél ide, úgyhogy le is húztalak a listáról.

Megkönnyebbülten sóhajtott, és ivott pár kortyot. Láttam, hogy le vagyok maradva, én is meghúztam a poharamat.

– Buci azt is említette, hogy a kiruccanásáról tudott egy határőr, szóval a kórház után kimentem a határra, hogy beszéljek vele. Na, ez már igazán érdekes volt. A csókáról kiderült, hogy fülig bele volt zúgva Csiribe. Azt is mondta, hogy el akarta venni feleségül. Őrá mondjuk eleve nem gyanakodtam, teljesen fix az alibije, este tizenegyedtől szolgálatban volt. Gondolom, eleve azért mentek akkor Buciék, mert a váltás alatt könnyebben átcsúsznak a problémás dolgok.

Megint húztam egy kicsit az időt, a feszültséget fokozandó. Bizonyára túlzásba vittem, mert láttam, hogy kezd türelmetlenné válni, de nem érdekelt. Kiittam a maradék pálinkát, és töltöttem még egy adagot. Anett pohara még nem ürült ki, ő nem kapott.

– A határőr viszont házasságban él – kezdtem az utolsó szakaszt. – Az asszony elég féltékeny lehetett, és nyilván nem ok nélkül, mint tudjuk. Szóval, miután az ura elkotytyantotta, hogy a stricivel bizniszelnek a határon, az aggódó feleség autóba ült, és meg sem állt a benzinkútig. Nem tudom, hogy azért ment-e, hogy megölje Csirit, lehet, hogy csak elfajultak a dolgok. Mindenesetre a vége ez lett, és gondolom, pánikba eshetett. Ő hívta ki a zsarukat is, hiszen akkor még más nem tudhatott a hulláról, amit te találtál meg pár perccel később. Ha a kapitányságon sikerül azonosítani a hívót, ez lehet majd az egyik legerősebb bizonyíték ellene.

Anett elgondolkodva forgatta a poharát.

– Tényleg csak azért kellett meghalnia, mert szerelmes lett? – nézett fel rám könnyes szemmel.

Ebben a pillanatban pittyent egyet a telefonom. Meg se kellett néznem a küldőt, a szövegből azonnal tudtam, hogy ki üzent.

„Őrizetes a kapitányságon. Megtaláltuk a véres ruhákat és egy piros selyemsálat. Jövkök eggyel.”

Elégedetten támaszkodtam a pultra. Anett kérdően nézett rám.

– A kékek elvarrták a szálakat – mondtam.

Megkönnyebbülten sóhajtott.

Lekapcsoltam a pult fölött a villanyt. Csak az ágy mellett égett a kis olvasólámpa.

Innentől a miénk volt az éjszaka.

Költők

– Találja meg a férjem gyilkosát! – búgta a nő a telefonba.

Búgta? A fenét búgta. Mondta, nagyon kellemes, mély hangon. Kérte. Nem szoktam én írni. Ha ez valami detektívregény lenne, abban búgta volna. Mindegy, Dani azt mondta, ne javítgassam, írjam, ahogy jön.

– Segítsen, Smárló úr, kérem!

Gyűlölöm ezt a nevet. Meg a producert a tévénél, aki ezt kitalálta. Márai Fülöpnek hívnak, de mióta bizonyos népszerűsége tettem szert a MegaCrime showműsorban, előbb Márló Fülöpként kezdtek emlegetni, a magyar Philip Marlowe, majd jött a kreatív szakember nagy, kacsintós ötlete: S. Márló Fülöp. Hogy én amellet, hogy okos és ügyes nyomozó vagyok, egy csókos legény is volnék. A tévécsatornának állítólag milliókat hozott ez az S-betű. Néha szégyellem, de nekem is.

Rengeteg kérdésem volt. Mikor halt meg a férje? Hogyan? Miért gondolja, hogy gyilkosság történt? Kivel beszélök egyáltalán?

A nő Nagy Saroltaként mutatkozott be, de nem árult el többet a telefonban. Egy belvárosi kávéházba hívott, beszéljük meg a részleteket személyesen.

– Miről fogom megismerni?

– Én leszek ott a legjobb nő – búgta.

Mondta. Mindegy.

***

Tényleg ő volt. Tíz évvel korábban még akkor is ő lett volna, ha nem kong a kávéház az ürességtől. Nem szeretnék igazságtalan lenni, valóban szép volt, egy csak alig észrevehetően túlkoros Barbie baba. Szőke haj, tűzpiros kosztüm és színben hozzá illő körmök. A démoni nő és a zseniális nyomozó, igen kedvemre volt a szereposztás.

– Whiskyt rendeltem magának, Smárló úr.

– Nem baj – feleltem, hogy ne rögtön ellenkezéssel kezdjem a kapcsolatunkat. – Majd megissza.

Nevetett, üres és őszintétlen nevetéssel, amely nem jelentette azt, hogy ellenállhatatlannak tartja a humoromat, csak annyit, hogy egyelőre még nem döntötte el, szeretni vagy gyűlölni fog-e. Nem képzeltem, hogy ismerne más lehetőségeket is.

- Hallgatom, asszonyom.
- Szólítson csak Saroltának. Ha nem bánja.
- Ellenkezőleg. Maga pedig engem Fülöpnek. Sőt, magának legyen csak Fül. Megütözve nézett rám, nem tudta, komolyan vehet-e. Találd ki, babám, nem segíték.
- Hallgatom, Sarolta.

Éreztem, hogy eljött a pillanat, amikor kersztbe fogja tenni a lábait és cigarettára gyújt. Mégis lenyűgözött mindkét mozdulat, amikor tényleg így is történt.

– Három évvel ezelőtt halt meg a férjem. Ő volt a legismertebb...

– Álljon meg! Három éve meggyilkolták a férjét, és most kezd nyomozásba? Ilyen reflexekkel ne vezessen autót!

Bizonyos természeti törvények szerint ilyenkor két dolog következhet. Az egyik, hogy a szőke démon felkapja a kistáskáját és sértetten elviharzik, én pedig újból megfogadom, hogy szőke démonokkal nem viccelődünk. A másik, hogy nagy, csillogó szemmel felnéz, majd folytatja, mintha mi sem történt volna. A nő egy harmadik utat választott. Szép, lassú kortyokban megitta a whiskymet, majd így szólt.

– A türelem erényét, Fül, érdemes gyakorolnunk mindennapjainkban is, de különösen hasznos egy új kapcsolat kezdetekor, mikor még nem tudjuk, hogy a másik mozdulatait, tetteit, szavait mennyiben értékelhetjük a jellemvonásairól szóló üzenetnek, és mennyiben a saját előítéleteink igazolásának. Beszélhetnék még hosszasan, Fül, a tapintatról, odafigyelésről, de ez magát, szakemberként, biztos untatná. És csukja be a száját, Fül, ez így nagyon előnytelen.

Vissza kellett vonjak mindent, amit a nők és a természeti törvények ismeretéről valaha is gondoltam.

– Bocsásson meg, igaza van. Hallgatom.

– Köszönöm. Három évvel ezelőtt halt meg a férjem, talán említettem már – mondta mosolyogva. Rögtön gyakoroltam is a türelem erényét, még csak annyit sem mondtam, hogy cseszd meg a férjedet. Hűvösen bólintottam ehelyett.

– Ő volt a legismertebb magyar költő akkoriban, egy igazi költőfejedelem – folytatta, majd mondott egy nevet. Tényleg nagy költő lehetett, mert még nekem is derengett a név. Otthon érte a halál, szívinfarktust állapítottak meg. Gyilkosságra nem gyanakodott senki, egészen addig, amíg egy évre rá az egyik irodalmi lapban meg nem jelent egy novella.

– Tessék, olvassa el – vett elő egy újságot a nő. – Figyelmesen, türelmesen. Addig hozok még egy italt. Tényleg nem kér?

***

Utókor

A felügyelő részvétét fejezte ki, és biztosított bennünket arról, hogy csak a legszükségesebb kérdéseket teszi fel, igyekszik rövid és szakszerű lenni, mert – mint mondta – az a fontosabb, hogy a nekrológ, amit szerkesztünk, szép legyen és méltó ahhoz, aki most itt hagyott bennünket, és akit mi, négyen, a legjobban tiszteltünk és szerettünk. Finoman és tapintatosan beszélt, mint aki maga is mélyen megrendült, és ez így is volt, tudtuk, hogy a fájdalom az egész nemzeté, vagy ahogy a beszédben mi is megfogalmaztuk, magát az anyanyelvet érte történetének egyik legnagyobb vesztesége a mester halálával. Jeleztük, hogy ha nem is szívesen, de készséggel állunk rendelkezésére, megértjük, hogy a mester gyilkosát mihamarabb utol szeretné érni. A felügyelő példamutatónak találta, hogy a beszédet ilyen kevéssel a haláleset bejelentése után már meg is írtuk, véleménye szerint ebben a költőfejedelemmel való kapcsolatunk erőssége és bensőséges volta nyilvánul meg. Ezt mi mosolyogtatónak tartottuk, de nem szóltunk. Honnan tudjuk egyébként – fordult egyikünkhöz –, hogy gyilkosság történt. Mi voltunk az elsők – felelte társunk –, akiket az özvegy értesített. Nemcsak maga a mester, hanem az egész családja barátként tekintett mindig is ránk. A haláleset órákkal a hivatalos bejelentés előtt a tudomásunkra jutott.

Tudunk-e valakiről, akinek érdekében állhatott a költő halála? Nem, nem hisszük, hogy lett volna ilyen. Többeket ismerünk ugyan, akikre jellemző lehet, sőt, akik esetében akár indokolt is lehet a szakmai féltékenység, harag, bosszúvágy. Igen, bosszúvágy, az öreg sokakat megbántott írásaiban, különösen régebben, pályája csúcán. Készülő, vagy tán már el is készült kötetéről bár nagyon keveset tudni, annyi sejthető, hogy legjobbnak tartott kortársaink közül többeket fog nevéssé tenni. Csinos és fiatal felesége is könnyen lehetett titkos drámák hősnője. Tudnánk-e neveket is mondani. Ezt a jó ízlésre és tapintatra hivatkozva először elhárítottuk, de miután a felügyelő közölte, hogy a kérdést másoknak is fel fogja tenni, valamint biztosított bennünket teljes diszkréciójáról, beláttuk, hogy kötelességünk válaszolni, és igyekeztünk adatokkal segíteni a munkáját.

Elnézést kér, és ezt tekintjük pusztán formaságnak, de meg kell kérdeznie, hol és mivel töltöttük az elmúlt éjszakát. Elmondtuk, hogy együtt dolgoztunk közös kötetünkön az egyikünk lakásán, az utolsó szerkesztői munkákat végeztük, de valami miatt nem haladtunk úgy, ahogy szerettük volna, van ilyen, így inkább átsétáltunk az Akácosba, ahol hajnali háromkor ért minket az özvegy telefonja. Azóta a gyászbeszédén dolgoztunk, szintén közösen, záróráig az Akácosban, majd itt.

Egyelőre ennyit akart tudni, majd jelentkezik még – mondta a felügyelő, és indulni készült. Azaz, ha megengedjük, egy szakmai jellegű kérdése mégiscsak volna még, bár nem szeretne feltartani bennünket, és kicsit szégyelli is szóba hozni. Bátorítottuk. Arról van szó, hogy fiatal korában ő maga is írt verseket, a mester volt a példaképe. Elnézően mosolyogtunk, ki ne írt volna? Melyikünknek ne ő lett volna? Kívülről tudta a mester korai életművét, egyes verseire még ma is emlékszik. Később aztán pályája másfelé kanyarodott, de a mester későbbi

munkásságát valamelyest követte így is, és éppen ezzel kapcsolatos a kérdése is. Tessék, hallgatjuk. Nem úgy látjuk-e, hogy az utolsó kötete, a Bálnám számára már, hogy is mondja csak, kevésbé erős, mint a korábbi munkái. Tudja, hogy nagyon elmosódott a határ bölcsesség és közhelyek, képek és képzavarok, szépség és giccs között, és – itt szemlátomást zavarban volt – nem is tudja, honnan veszi a bátorságot az ítélethez, de mintha a mester itt már sokszor a határ túlsó oldalára került volna.

Hallgattunk. Bocsássanak meg, ha tévedek – folytatta a felügyelő –, nem is hoztam volna szóba, ha nem mutat ma hajnalban az özvegy néhány lapot a készülő kötetből. Mit látott? – kaptuk fel a fejünket, a mester új kötete előttünk is titok volt, egy-két szilánkot ismertünk csak egyik társunk jóvoltából, aki közlünk a mester feleségével a legjobb kapcsolatban volt. Magam sem tudom, nem vagyok biztos benne, hogy jól gondolom, éppen ezért kértem az önök tanácsát. De mintha az, amit láttam, nem költészet lett volna. Üres stílusbravúrokat láttam, szóvicceket, homályos, érthetetlen tartalmat, lapos bölcsességet. Nyilván tévedek. Nyilván csak felületes a benyomásom, sokszor el kell majd olvasnom az új kötetet, de amit olvastam, az egy süllyedő lélek kétségbeesett kapaszkodása a szépségbe. Maga valóban költő – nevtünk.

Nehéz dolog ez – mondtuk –, és nem is állítjuk, hogy elfogulatlanul meg tudjuk ítélni a mester újabb műveit. De tény, hogy olykor mi is bizonytalanok vagyunk, és azt is tudjuk, hogy neki magának is voltak kétségei. Magával és velünk kapcsolatban is. Ezt hogy értjük? Fájó most erről beszélnünk. Nem is aludtunk az éjjel, fáradtak vagyunk.

A felügyelő nem erőltette a választ. Reggel óta motoszkál bennem egy korai verse – mondta hosszú hallgatás után –, biztos vagyok benne, hogy ismerik. Az Utókor. Természetesen ismertük. Több mint húsz éve írta – mondtuk –, és nem tartozik a jobb versei közé. A témája is közhelyes, a megformálás sem különleges. És mégis – mondta a felügyelő –, valami miatt nem megy ki a fejemből. A hangulata miatt, a szavakra már alig emlékszem. Van valami az utolsó versszakában, ami... Segítenének felidézni?

Ehhez nem volt kedvünk. Kezdtünk volna szabódni, kifogásokat keresni, amikor egyik társunk, aki a leggyorsabban értette meg, hogy ezen már nem múlik semmi, belekezdett.

S akkor már nem értem az újak verseit – mondta.

Valamelyikünk folytatta. Nem társ leszek többé, hanem a nagy öreg.

Szünet, majd elhangzott a harmadik sor is. Félre néztek, ifjak, vagy megmosolyogtok?

Én következtem, az utolsó sorral. Akkor kell, kezdtem nagy sokára, de a hangok megakadtak. Kezdtém megint. Akkor kell igazán, hogy segítsetek.

Nem pontos – mondta a felügyelő, keze a kilincsen. – Nem segítsetek, hanem szeressetek, emlékszem már. Köszönöm, mindenesetre. Költőnek neveztek az előbb, ezt most köszönöm, de ha kilépek ezen az ajtón, el fogom felejteni, önök is tegyék ezt. Hamarosan megjelenik az új kötet, meglátjuk, tényleg olyan lesz-e, mint féljük. Ha nem, isten irgalmazzon mindannyiunknak!

***

– Különös történet – mondtam, amikor befejeztem az olvasást. – Nem értek hozzá, jó novella ez?

Vállat vont.

– Ezt nem tudom kívülállóként megítélni.

– Úgy érti, mint irodalmon kívül álló, vagy mint aki maga is érintett a történetben?

– Ez két jó értelmezés.

– És mennyi igaz a sztoriból?

– Éppen ezt szeretném, ha kiderítené.

– Ki a szerző?

– Ez is része a feladványnak.

– Fog majd használható válaszokat is adni nekem?

– Attól függ, mit kérdez – felelte, majd ismét rágyújtott. – Ha azt kérdi, ki a gyilkos, nem tudom. Ha azt, ki ez a négy ember, azt elmondhatom.

Mondott négy nevet, állítólag ma is alkotó, jelentős kortárs költők. Egyikről sem hallottam, mint ahogy jelentős kortárs táncosokat vagy labdarúgókat sem tudnék sorolni.

Végigmentünk még egyszer a történeten. Szinte semmi nem felelt meg a valóságnak. Nem volt nyomozás, nem volt felügyelő, nem volt igaz a baljós utolsó kötet, sőt, a *Bálnám számara* kötet sem létezik, és nincs *Utókor* című vers sem. Nem szerkesztettek gyászbeszédet a költőtársak, a temetés szűk, családi körben zajlott.

– Csinos és fiatal felesége is könnyen lehetett titkos drámák hősnője – olvastam. – Ehhez mit szól?

– Erre nem kívánok válaszolni.

– Rendben. Kit kérdezzek meg erről?

Nem válaszolt, az italát kortyolgatta.

– Mondhatná ilyenkor, hogy szép időnk van. Vagy tudja mit, kezdjen el verset szavalni, ha olyat kérdezek, amire nem kíván válaszolni.

Nem felelt. Szép mosolyának tudatában szépen mosolygott. Nagyon könnyen el tudtam őt képzelni titkos drámák hősnőjeként ezzel a szép mosollyal. És magamat is szívesen odaképzeltem a titkos drámák hősének. Na, dolgozzunk inkább.

– Az írás gyilkosságról beszél. Nem vagyok biztos benne, hogy jól értem az indítékot. Egyrészt félnek a költők az új kötettől, amely talán őket is be fogja sározni. Másrészt viszont lehet, hogy az új kötet olyan pocsék lesz, hogy az méltatlan a mesterhez, és ők annyira szeretik az öreget, hogy inkább megölik pályája csúcjáról lefelé jövet, mint hogy megérje ezt a szégyent. Itt van ráadásul a felügyelő, aki szintén titkos költő, mindezt egy pillanat alatt átlátja, szemet huny a kegyes halál felett, és csak bízni tud benne, hogy helyesen cselekszenek. Jól értettem?

– Bravó, felügyelő, bravó! Első olvasásra nagyon jó.

– Nem felügyelő, magánhekus. Felügyelők csak a másodosztályú krimikben léteznek.

– Úgy látom, magának nem tetszett a novella.

– Nem életszerű. Az emberek nem így működnek.

– Meséljen, Fül, hogy működnek az emberek? – kérdezte mosolyogva.

– Az még rendben van, hogy dugjuk a főnökünk feleségét. Előfordul, nem tétel a mai világban – mondtam. Vártam, hogy méltatlankodni kezd, de el sem pirult. – Még csak titkos drámának sem nevezném. De hogy tiszta szeretetből megöljük? Ráadásul négyen együtt?

– Az írók különös, érzékeny emberek. A szeretet és a félelem is jelen van a történetben, ahogy azt maga is helyesen látta. Ki tudja, mit tesz egy érzékeny ember ilyen helyzetben?

– Ne vicceljen! Hogy kell ezt elképzelni? Fiúk, figyeljetek csak, szegény öreg nem olyan már, mint régen, szeretjük ugyan nagyon, de igazából kissé már ciki, magából is hülyét csinál, meg kicsit belőlünk is. Nincs valami jó ötletetek?

– Nem tudom, hogy történt. Én könnyen el tudom hinni, hogy akár úgy is lehetett, ahogy olvastuk.

– Látja, ez a leghihetelenebb az egészben. Tegyük fel egy pillanatra, hogy tényleg így történt. Akkor fogom magam, megírom és közzéteszem. Ez hihető maga szerint?

– Látszik, hogy maga nem látott még írókat közelről. Perverz magamutogatók. Bármi-ről írnak, magukról írnak. És nincs is nagyobb élvezet számukra, mint kitárni a világnak pucér lelküket. Csak én bírok versemnek hőse lenni, első s utolsó mindenik dalomban. A mindenséget vágyom versbe venni, de még tovább magamnál nem jutottam.

– Most hazudik vagy idéz? Petőfi?

– Jéghideg. Babits. Úgy képzem, hogy ha a költő gyilkol, előbb-utóbb megírja. Nem tudja nem megírni. Lehet, hogy nem ismerünk majd rá az eredeti élményre, de valahogy egyszer csak kijön belőle. Szakmai ártalom. Hihető?

– Marhaság.

– Mondja maga, a tévésztár. Amikor a kamerákba néz, az milyen érzés? Kellemes, csiklandós dolog mutogatni magát, nem igaz?

– Én ezt pénzért csinálom, nem élvezetből. És nagyon szégyellem magam miatta.

– El fog múlni, higgye el. Fogunk mi még ámulni a maga kis bűnein a tévé előtt.

Láthatóan jobban élvezte a beszélgetést, mint én.

– Az én kis bűnöm most az, hogy nem hiszek magának. Nem hiszem például, hogy megjelenik egy novella, de nem ismerjük a szerzőt. A lap szerkesztőségében tudniuk kellett, ki írta.

– Megoldható, hogy csak egyvalaki tudja. Az pedig nem fogja elárulni. Kicsi szakma ez, mindenki ismer mindenkit, mindenki tartozik egy szívességgel mindenkinek. De próbálja meg, derítse ki.

– Ha hivatalos nyomozás indul, nem maradhat titokban a szerző. De maga nem tesz feljelentést, nem akar hivatalos nyomozást. Miért nem?

Ezen kicsit elgondolkozott.

- Holtvágányra dőcögött végül a kopott vörös villamos.
- Oké, kérdezek mást. Volt-e valami visszhangja az írásnak? A kedves, kicsi szakmán belül mindenki látta, hogy kikről is van itt szó, és hogy itt valaki gyilkossággal vádol valakit.
- Igaza van. És mégsem történt semmi. Talán senki sem hitte el, hogy igaz, ami le van írva.
- Mint ahogy nem is igaz. Nem igaz a nyomozás, a vers, a kötetek, miért pont a gyilkosság lenne az? Lehet, hogy egyszerűen rossz az írás, senkit sem érdekelt.
- Igen, ez is lehet – mondta. Elnyomta a cigarettáját, és már gyújtott is a következőre. – Nem volt visszhang, és én sem tettem semmit. Én sem hittem el, hogy gyilkosság történt volna. Otthon halt meg a férjem, a második infarktusa vitte el. Aztán, pont egy évvel a novella megjelenése után, a halálának második évfordulóján megjelent egy újabb írás.
- Nocsak. A gyilkos visszatér. Talán ő is nagyobb visszhangra számított?
- Tessék. Olvassa. Jó mulatást.

***

Egy fejedelem halálára

- *Szart a mákra? Hogyhogy szart a mákra? Egy hattýúdalban? – hüledezett József Attila. József Attila igazi neve nem József Attila volt, nevezzük mégis így a költőt, hisz szép, komoly, nagy feje, dús bajsza és okosan csillogó szeme volt neki is, valamint hajlama, hogy ihletetlen óráiban dinnyével a hóna alatt a Dunához siessen.*
- *Megígértétek, hogy nem szóltok közbe – sértődött meg Petőfi Sándor. Most még jelezzük, bár talán már sejthető, neki sem ez volt a valódi neve. Ő is költő volt, lánglelkű, de költészete nem emlékeztetett a hajdanvolt Petőfire, ő szabad, rímtelen verseket írt, eljutott előbb a központozás, majd a helyesírás mellőzéséig, és még voltak terveik. – Miért kell belepofáznia? Kezdhetem előlről. A magyarok története kecskehéjban.*

Ugor sámán varázsszert főz, zsírt ken csontra, szart a mákra,
jól jöhet a vándorláskor, gondoljunk a szarmatákra.

- *Kecskerím? Egy hattýúdalban? – kapkodta a levegőt József Attila. – Sosem írt a mester korábban kecskerímet!*
- *Cöcöcö – mondta majdnem Kosztolányi Dezső cigarettája mögül. Eszébe jutott a mester egy régi verse, a Mereng a képen Sziveri kezdetű, aztán egy másik, amelyik róla, Kosztolányiról szólt. Inkább csendben maradt.*

– Tessék, abba hagytam – csapta az asztalra a lapokat Petőfi. – Nem igaz, hogy nem bírtok nyugton maradni.

– Gyerekek, ne veszekedjétek. Nem lehet így – mondta Berzsenyi Dani. Önmagában is különös, ebben a történetben kiváltképp az: öt valóban így hívták. Törékeny, finom fiatalember volt, törékeny és finom verseket szeretett volna írni, tollát egy alábástromfehér pillangó képzetétől óhajtotta vezetetni, amely ha tejszínhabra száll is le, nyomot azon nem hagy, csak az értő lelkekben. De nem ment. Iszonyodva látta, hogy keze alatt a papírt gigászi, dübörgő hatalmak rianása, ércbuzogányos roppant seregek jambikus áradása önti el. Nomen est omen, röhögték a társak. – Olvassam talán inkább én? – kérdezte szelíden.

– Nem! – kapta fel gyorsan a lapokat Petőfi Sándor. Mégiscsak ő az, akihez az özvegy eljuttatta az írást. Ez az eljuttatás nagyon fájt mindenkinek. Előző este hunyt el a mester, és Petőfi máris büszkén lobogtatja a hattýúdalt, az utolsó művet, ami a temetésen kell, hogy elhangozzék, és ami köré a gyászbeszédet szervezni is célszerűnek látszik. Meséltek persze régóta sok mindent Petőfiről és Saroltáról. A mester, a Társaság örökös elnöke, a babérmagorló költőfejedelem, kora, tekintélye és versei mellett Saroltának is köszönhette népszerűségét. Szép dolog a költészet, de egy gyönyörű asszony is szép dolog. – Mondom tovább, nyughassatok addig.

– De egy percet, Sándor! Magyarok története? Hogy jön ez ide? Kecskéhéj?

– Attilánk! Szeretném, ha vadalmafa lennél! – intette most már csendre Kosztolányi is. – Hallgatunk, Sándor. Olvassad.

– Nézzétek, én sem tudok többet. Én sem olvastam ezt még. – Ez nem volt igaz, nem is hitte el senki, talán csak Berzsenyi. – Végighallgatjátok, aztán megbeszéljük.

Kumisz környék, álljunk odébb! Törzsünk legott megvédi a
Don vize, az Ural hegye. Ni, az meg ott Levédia!

József Attila felhorkant. Szólt volna. Aki ismeri őt és szereti, ki is találhatná, mit. De Kosztolányi pillantására megadóan emelte fel kezeit. Kosztolányi Petőfinek is odavillantott a sűrű cigarettafüstön át: tovább.

Tovább fiúk, turul-kölkek, újra üt a kaland-óra,
ázsiai tűzhelyünket váltsuk modern kandallóra.

Ó, kandalló, mélézott el Kosztolányi Dezső. Vitáztak egyszer a mesterrel a rímekről a Társaság nagytermében, künn hullt a hó, benn gomolygott a pipafüst, pattogtak a szikrák a kandallóban. Nem szerette a mester az erős rímeket. Persze ez régen volt, még a Feszül az érdek, jó pajtásim előtt, hogy a legújabb kötetről ne is essék szó. Ne essék, a többiek nem is tudnak róla. Ő is csak egy-két verset látott belőle tegnap, de az elég volt arra, hogy megkérje a mestert, mutatná meg az egészet. Hátha lenne néhány apró megjegyzése, talán még hasznosak is.

Ezt nemcsak mint barát, hanem mint a Társaság titkára is mondja. Nem szólt erre semmit a mester.

Régebben, a kandallós vita idején, még lehetett beszélni az öreggel. De már sokasodtak a jelek, hogy ha szépen, a pályája csúcsán szeretne leköszönni, akkor holnap talán már késő lesz. Akkor kellett volna beszélni vele. De hoppá, a lánglelkű már versszakokkal arrébb jár.

Kalandozni indul a hős, irt besenyőt, vagdal lombot,
furfangosan hátranyilaz, úgy lő ellent, s vadgalambot.

Fehér lován büszkén virít két vezérünk, Álmos, Árpád.
Emese azt boncolgatja, mit jelent, ha álmod árpás.

Értek közbe Etelközbe, majd cél a Kárpát-medence,
vadat, halat lelt ott a hős, hajában korpát cemde.

Botrány! József Attilának az arcára volt írva a kétségbeesés: hogyhogy hajában korpát? Teljes romlás az egész. A mester nyilvánvalóan nem lehetett ép eszénél, amikor ezt írta. Régóta sejtí ő, hogy valami nincs rendben a mesterrel, és ez a sejtelem felemás érzeteket érelt meg benne. Egyrészt a kötelező tisztelet és hála, valamint a szánalom egymásnak feszülését, másrészt viszont a csiklandó gyanút, hogy a nemzet költőjének trónján üresedés várható, és ha körülnéz, nemcsak itt, a szobában, hanem a hazában, hát nemigen lát magánál alkalmasabb jelöltet, aki a művet hittel, alázattal és tehetséggel folytatni tudná. Az álszerénység a gyávák kevélysége.

Ki-kicsapnak külföldre még, jól mulatnak ott a portyán,
„Ments meg, Uram” – így a népek – „vad a hun, mint a toportyán.”

Ezt viszont szerencsés rímnek találta József Attila. Különös, hogy nem neki jutott eszébe. Petőfi sosem tudott ilyet, igaz, ő nem is akart. Kosztolányi meg mást sem tud, mint rímeket, bár nem ilyen jókat. Berzsenyi? Kit érdekel Berzsenyi, most őszintén? Az ő horáci pillangói. Igen, ezt a vonalat neki, József Attilának kell folytatnia. Már a Feszül az érdekről szóló tanulmányában is célzott a közte és a mester között kimutatható párhuzamokra, érthetetlen, hogy a mester ezen megsértődött. Mesélik, hogy le kellett fektetni az öregot, mikor a tanulmányt elolvasta, és hosszan konyakoztatták, mire megnyugodott. Érdekes lenne tudni, hogyan fogadta az új kritikát, amit tegnap adott át neki a kávéházban, de ezt már sosem tudhatjuk meg. Majd otthon megnézem, mondta az öreg. Nagyon fel volt dűlva valamitől.

Végül aztán Augsburgnál halva látni lehet Bulcsút,
a kalandos életstílnak népünk ekkor lehelt búcsút.

Ki legyen a fejedelem? Jelölteket Taksony sorolt:
Géza fiam? Mihály fiam? Vagy pedig a taknyos Sarolt?

Igyekezett jó Petőfi Sándor, hogy hangja a Saroltnál ne remegjen meg, de megremegett. Körbepillantott, észrevették-e a társak. Észrevették. Nemcsak a remegést, a körbepillantást is. Igazak tehát a mesék Sándorról és Saroltáról, gondolták. Hallani, hogy tegnap már együtt mutatkoztak a városban, a sétányon, kávéházban. Furcsa világ jön el a mester után. Türelmetlen intés Kosztolányitól, tovább.

Géza nyert, a Véres Kezű – avagy Vagány Pocak főtörzs – behódolt vagy elhunyt ekkor minden pogány, vacak törzsfő.

Csak Koppány nem, benne látott István – úgy is mint Vajk – rémet, fel is négyelte szaporán, mint egy nagy kocka vajkrémet.

Láthatjuk, sőt, lássuk be, aki ilyet ír, az nem méltó a Társaság vezetésére, gondolta Kosztolányi. És már milyen régóta nem, uramisten, milyen régóta!

Régen volt ez. Tompán látom, mintha lógna pléd a képen.
Dereng Istvánról pár eset, álljon itt egy példaképpen:

Vazul s anyja államcsínyt sző, „Törrel, mama, trón alá bújj!”
De lebuknak, mert – mint lóláb – kilóg a matróna-lábujj.

Ez József Attilának is tetszett, igen szép teljes rím, és a kép is erős, a mama kikandikáló bütykével. Kosztolányi is kénytelen volt elismerni magában, nem szállt még ki minden szellem a vén trottyból. Mármint amikor ezt írta.

– Ez jó, nem, gyerekek? – kacagott fel Berzsenyi.
József Attila és Kosztolányi lesújtó pillantást vetett rá. Óvodás.

Megkötözött kezeivel sután-bután Vazul intett:
„Nem hallok jól, ez az István fülembé tán vazelint tett?”

Berzsenyi Dani ismét felnyerített, majd elkapta a társak tekintetét, és elkomolyodott.

István kardját csókolja, s szól: „Hamar meg is állapítom,
leesik a magyar állam, ha már meg is alapítom.”

Iszonyat. Ilyeneket nem lenne szabad. Írni sem, kinyomtatni meg végképp. Javasolta Kosztolányi egyszer a mesternek, hogy erősebbre kellene vonni a kontrollt, lehetne rögzíteni az elvárt színvonalat a Társaságban, valami minimumát a minőségnek, ő szívesen el is töprengene a szabályokon. Leesik a magyar állam! Úgy csinál bohócot magából mindenki, ahogy akar, de a Társaságot ne kompromittálja. Mosolygott csak a mester. Töprengj, Dezső, abból nagy baj még sose lett. Aztán másnap reggel Sarolta telefonált, árulná el, mivel zaklatta így fel az urát. Egy percet sem aludtak az éjjel. Hajnalban egy orvos barátjukat is át kellett hívniuk, hogy az öreg szív dobogását csillapítsák.

„Változtassa e szent csókkal a fegyvert keresztté nyálam!”
Ez Adytól elcsent szókkal indult a keresztény állam.

A belső rím is kecske, fülelt fel József Attila. Nem próbálta még, nyilván ő is tudna ilyen. Különös, hogy a mester vénségére kezd el játszani a formákkal. Már a Feszül az érdeken is volt néhány vers, ami nehezen volt beilleszthető az életműbe. Elhessegetett akkor egy kellemetlen érzést, ami gyakran kerülgette újabban, ha a mesterrel beszélt: mintha a mester kinevetné őt. Mintha szelíd mosolya szomorúságot, sőt szánakozást takarna. Megvetést.

Hozzá Újév – vagy Szilveszter? – pápa küldött szent koronát,
megvédve így István többi kínhalálra szánt rokonát.

Szánakozásra és szomorúságra neki van most inkább oka, gondolta József Attila, hallván a mester utolsó versét, és minden szánalom és szomorúság mellett ennek igencsak megörült.

Lassan, ahogy számot emel köbre vagy száll körbe kobra,
ötszáz évvel lemaradva beléptünk a középkorba.

Hosszú csend.

Petőfi körülnézett, lassan aláereszkedett a szavalás emelkedettségéből, összehajtogatta a lapokat, majd leült.

Hallgattak.

Érezték, hogy aki most a csendet megtöri, az súlyos szavakat fog mondani, olyan szavakat, amelyek bekerülnek a magyar irodalom történetébe. Érezték azt is, hogy ez Kosztolányi lesz. Leginkább ő érezte ezt. Ez most történelmi pillanat, legtöbbszörünknek egy sem adatik az életben ilyen. Nem mindegy, hogy mit és mikor mond a történelem tanúja. Nem szabad el sem sietni, hadd érjen mindenkiben még a varázs. Nem szabad túl sokáig várni sem, elfáradunk a varázsban. Most.

– Angyal szállt el felettünk – mondta ekkor Berzsenyi.

– Barom – mondta ekkor Kosztolányi, majd rátért beszédének voltaképpeni tárgyára, az őket ért veszteségre. Úgy mint az irodalom, a szellemi vezetés, a Társaság ügyes-bajos dolgainak irányítása, a példaképek és emberi nagyságok, valamint a szívbeli szeretet terén elszenvedett veszteségekre. Igen szép beszédet rögtönzött.

– És most a temetésről. A vers, amit hallottunk, a magyarok története kecskehéjban, amit egyébként nagyon szépen olvastál fel, Sándor, köszönjük, méltatlan a mesterhez és a Társasághoz, természetesen nem fog elhangozni a temetésen.

– Sarolta kifejezetten kérte, hogy az utolsó versét...

– Nézd, Sándor, az özvegy nem ért az irodalomhoz. És a mester sem tudhatta, hogy ez lesz az utolsó. Hattýúdalt másmit írt volna.

– Nem kellene mégis, gyerekek, az utolsó kívánságát... – kezdte Berzsenyi is.

– Dániel – mondta Kosztolányi végtelenül szomorúan. – Dániel, ne vitázzunk most ezen. Rengeteg a dolgunk.

És ahogy sorolni kezdte, kiderült, tényleg sok még a teendő. – Először is, meg kell írni az igazi hattýúdalt, a korábbi mester stílusában, mondjuk a Gyertyamuzsika közepe tájáról lehetne hangulatot választani hozzá. Attilánk, vállalod? Köszönjük. Aztán a család mellett is ott kell álljon valaki, lelki és mindenféle támaszt nyújtani, Sándor? Aztán a legnehezebb feladat, összefogni most a vezére nélkül maradt Társaságot, képzelhető a fejtelenség. Ezt vállalom én. És van még a gyászbeszéd, Dani, rád gondoltam. Olyasmi lehet, mint amit az imént rögtönöztem, megkapod majd a jegyzeteket. Ha gondolod, felolvasom majd én, és persze átnézzük mind a négyen előtte. Próbáld meg nem időmértékesen. Menni fog?

– Igyekezni fogok, Dezső. – Berzsenyi elgondolkozott. – Talán kezdhethném azzal, hogy a költőtársak közül én láttam őt utoljára életében. Pár napja felugrottam hozzá egy vesssel ugyanis.

Mindhárman bólogtak. Ez jó gondolat, csináljuk így.

***

– Látom, jól szórakozott – mondta a nő.

– Vicces volt helyenként. És a történet is jobban tetszett, mint az előző. Lehet, hogy csak azért, mert nem is akart hihető lenni. Gondolom, ez valami paródia. Vagy tényleg ilyen az irodalmi élet? Az imént azt mondta, mindenki lekötelezettje mindenkinek. Itt meg...

– Itt meg mindenki megfojtaná a másikat. Ez a két dolog jól megfér egymás mellett.

– Kedves kis szakma. Ezek négyen ugyanazok, mint a másik írásban?

– Igen. Álnéven, de jól felismerhetően. Ahogy mondta, ez paródia. Alaposan el vannak túlozva a figurák, de aki tudja, kikről van szó, könnyen rájuk ismer.

– Petőfi, a macsó, Berzsenyi, a lecsó?

Nevetett, hálás voltam érte.

- Gondolom, most sem tudjuk, ki a szerző – mondtam.
- Jól gondolja.
- Akkor azt sem, ugyanaz írta-e, mint az elsőt. Maga szerint?
- Ez már a maga vadászterülete.
- Mégis, mit gondol?
- Biztos vagyok benne, hogy ugyanaz. Ne kérdezze, miért.

Nem kérdeztem. Azt kérdeztem inkább, hogy mennyi igaz az ő és a Petőfinek nevezett költő közötti viszonyból. Csiribiri, zabszalma, mondta erre.

Végigolvastuk együtt, még egyszer. Időnként rákérdeztem erre-arra, hol választ kaptam, hol verset. Kiderült viszont, hogy ez a történet közelebb áll a valósághoz, mint az *Utókor*. Létezik például a *Gyertyamuzsika* című kötet, bár a *Feszül az érdek* meg a *Magyarok története* nem. Az is igaz volt, hogy többször orvost kellett hívni, amikor az öregot valami felizgatta. Megtudtam, hogy valóban Kosztolányi lett később a Társaság elnöke.

– Kriminek is jobb, mint a másikk. Ezzel már én is tudok valamit kezdeni – mondtam. – Ha valóban ugyanaz írta mind a kettőt, sokat fejlődött egy év alatt. Biztos észrevette, hogy mindegyik költő, kivéve a lecsót, találkozott vagy találkozhatott volna az öreggel halála napján, ráadásul fel is dühítették valamivel. Kosztolányi az új kötetéről szeretett volna tapintatosan elbeszélgetni vele, József Attila egy valószínűleg lesújtó kritikát adott át neki, Petőfi pedig magácskával grasszált a kávéház előtt, ahol a férje épp tartózkodott. Hogy ez utóbbi igaz-e, vagy sem, ne firtassuk, jelenleg nem érdekelnek a tikkadt szöcskenyájak, sem édesanyja esete a padlással és a mosott ruhákkal. Menjünk tovább. Mindenki tudta azt is, hogy a férjének gyenge a szíve, kerülnie kellett az izgalmakat. Hogy szándékosan izgatták-e fel, nem tudhatjuk, és nincs is az a bíróság, amely ki tudná deríteni. Mégis fontosnak tartották a végén egymás előtt is letagadni, hogy látták a férjét előző nap, és ráhagyták Berzsenyire, hogy ő találkozott vele utoljára néhány nappal korábban. Vagy az is lehet, hogy csak Berzsenyi előtt tagadják, valójában összejártak.

- Fül, maga csodálatos – mondta a nő, és megfogta a kezem.
- Maga is, Sarolta.
- Ne idéetlenkedjen. Az elemzéséről beszélek. Maga nagyon figyelmes olvasó.
- Az én szakmámban muszáj figyelni a részletekre – mondtam. Nem tagadom, tényleg büszke voltam magamra.
- Mit figyelt még meg? – kérdezte.
- Például, hogy maga is milyen sokat fejlődött egy év alatt. Az első írásban még csak csinos és fiatal feleség, a másodikban már gyönyörű asszony. Alig várom a harmadik írást. Gondolom, most az következik.

Rosszul gondoltam, nem volt harmadik írás. Éppen azt várta tőlem a nő, hogy ne is legyen. Találjam meg a szerzőt, derítsem ki, tényleg gyilkosság történt-e, és akadályozzam meg, hogy most, a harmadik évfordulón ismét megjelenjen egy kegyeletstörténet novella.

– Sarolta, maga becsapott engem. Azzal hívott, hogy keressem meg a férje gyilkosát. Azt hittem, tudok egy szép véres gyilkosságot mutatni a nézőimnek. Erre most kiderül, hogy irodalomtörténészként akar alkalmazni.

– Nagyon haragszik? Gondolja, hogy így már nem is fogom érdekelni a nézőit?

– Kit érdekelnek a nézőim? De biztos vagyok benne, hogy így is tetszeni fog nekik. Nagyjából ezzel váltunk el.

***

Detektívregénybe illő mennyiségű whiskyt fogyasztott el a nő, míg együtt voltunk. Én nem ittam egy kortyot sem, mégis nekem volt rá szükségem, hogy kijózanodjam. Átgondoltam találkozásunkat, és elszégyelltem magam. A nő elvárásolt, azt csinált velem, amit akart. Rengeteg kérdés volt még, amit fel kellett volna tennem, de nem tettem fel. Hogy fogadták az írók és olvasók a második novellát? Próbálta-e már ő kideríteni, ki a szerző? Miért gondolja, hogy én ki tudnám deríteni? Gondolja-e még rajta kívül valaki, hogy gyilkosság történt? Nekem ez inkább irodalmi ügynek látszott, mint bűnügynek. Ennek ellenére érdekelt.

Kaptam egy névjegyet a nőtől. Nagy Sarolta, személyi edző, Sarolta fitnessszalon. Cím, telefonszám. Szép, erős, egészséges fiatalemberek vidám csoportja a képen. Középen ő, a legszebb és legvidámabb. Fel akartam hívni, de aztán meggondoltam magam, inkább benézek majd hozzá.

Helyette a producert hívtam fel. Öt kukkolót kértem. Ígéretes a sztori, mondtam, de egyelőre adásba ne menjen semmi. Egy-egy rejtett kamera kövesse a négy költőt. Könynyű munka, nem gyanítanak semmit. Az ötödik pedig tapadjon a nőre, de nagyon óvatosan, vele vigyázni kell. Egy stáb pedig jöjjön velem, meglátogatjuk a költőket. A producer boldogtalan volt. Ilyen bizonytalan sztorigra nem tud öt embert meg egy kocsi lekötni, mondta. Maximum egy hét, feleltem, addigra be fog érni a vetés. És ha beérik, nagy aratás lesz. A véretem szívjátok, mondta a producer, de tudtam, hogy ez nála már a beleegyezés jele.

***

A producer azt javasolta, a műsorban is a novellából ismert neveken szerepeljenek a költők. Kosztolányihoz mentünk először, a Társaság irodájába. Ha nem tudtam volna róla, hogy költő, mézárásra tippeltem volna. De szépen és megfontoltan válaszolt a kérdéseimre, látszott rajta, hogy gyakorlott nyilatkozó. Igen, emlékszik a novellákra. Rossz, de ártalmatlan írásoknak tartja őket, még csak fel sem bosszantotta magát rajtuk. Nem

gondolja, hogy a Társaság tagjai közül bárki publikálna ilyesmit. Nem tudja, ki lehet a szerző, és mi volt a célja ezekkel az írásokkal. Természetesnek tartja, hogy semmiféle hullámokat nem vertek az irodalmunkban. Nem emlékszik már rá, találkozott-e az öreggel halála napján, nem is hiszi, hogy ez három év távlatából lehetséges lenne. Gyilkosság? Kizártnak tartja. Petőfi és az özvegy kapcsolatáról nem tud.

Már kikapcsoltuk a mikrofonokat, az operatőr is pakolni kezdett, amikor utánam szólt.

- Gondolom, mind a négyünkkel el fog beszélgetni – mondta.
- Így van.
- Biztos vagyok benne, áttanulmányozta az írásaimat, mielőtt idejött.
- Nem mondhatnám. Miért?
- Különös. Én biztos megtettem volna a maga helyében.

***

Legjobban Petőfi érdekelt, talán a nő miatt. Kíváncsi voltam Sarolta egykori szeretőjére.

Kiderült, hogy már másfél éve egy amerikai egyetemen tanít. Ennek egyedül a producer örült, egy kukkolóval vékonyabb lett a műsor költségvetése.

József Attilához csak másnap jutottunk el, mert megfogadtam Kosztolányi ki nem mondott tanácsát, és elolvastam a verseit, mielőtt felkerestem. Nem találtam bennük semmit, ami a nyomozást segíthette volna.

Ugyanabban a kávéházban találkoztunk, ahová Sarolta hívott két nappal korábban. Bajusz, csillogó szemek, pontosan olyan volt, mint ahogy a novella ábrázolta. Ideges volt, egyik cigarettáról a másikra gyújtott. Sokat ivott is beszélgetésünk alatt, de kérte, hogy ezt ne vegyük filmre.

Neki is ugyanazokat a kérdéseket tettem fel, mint előző nap Kosztolányinak. Hogyan, emlékszik az írásokra, a másodikra különösen a frappáns, mókás vers miatt, egy tehetséges amatőr munkája lehet, de nem tud tippelni, ki írhatta. Az öreg halálának napján vidéken volt, örökre belevésődött emlékezetébe a tiszabecsi művelődési ház képe, ahol a telefont kapta a halálhírrrel. Kosztolányi viszont biztos, hogy találkozott az öreggel aznap, ezt egy későbbi beszélgetésükben említette. A gyilkosságot sosem hitte ő sem. Sarolta és Petőfi kapcsolata? Ez közismert, mint ahogy a Kosztolányival való korábbi viszonya is. Sarolta jelentős tényező volt egykor az irodalmi életben.

***

Lehet, hogy ez már az öregség, de éjszakánként verseket olvasgatok mostanában. Előző este Berzsenyit olvastam, a régit és az újat is, kettőjük életműve összesen nem töltene meg egy rendesebb szakácskönyvet. A mi Berzsenyink sorai közt találtam egy ismerős kifejezést.

*Fáradt tolvajai vagyunk már egymásnak,
Lopott perceinkbe elcsent szavak hullnak.*

Hogy is volt a novellában?

*„Változtassa e szent csókkal a fegyvert keresztté nyálam!”
Ez Adytól elcsent szókkal indult a keresztény állam.*

Elcsent szavak. Lehet ez véletlen egybeesés? El ne felejtsek rákérdezni.

Berzsenyit a Tisza-tavi horgásztanyáján értem utol másnap. Egyedül mentem, mert megtiltotta, hogy filmesek zavarják a pihenését.

A falu utolsó háza volt az övé, alig látszott ki a nádasból. Csengő nem volt. Kiáltózsomra nem jött elő senki. A kertkapu nyitva állt, beléptem. A ház ajtaja is nyitva. Kopogtam, semmi válasz. Belestem a félhomályba. Berzsenyi az ágyon feküdt, atlétában, feje furcsán hátrabicsaklott, mellén vörös folt. Tessék, a hulla, amire mindig vágytál. Basszameg, kiáltottam.

Berzsenyi felhorkantott, lassan kinyitotta a szemét és felült. Látszott rajta, hogy egyikünkéről sem tudja, hogy kicsoda, és hogy került ide. Aztán lassan magára talált.

– A hekus Pestről? – kérdezte.

Végignézett magán.

– Vörösbőr. Kicsit sok volt. Jól megijesztettük egymást. Reggelizett már? Melegíték pörköltöt. Bort iszik?

Tetszett ez az ember. Hatalmas, szőke medve, ártatlan, kék szemekkel. Ettől még akármilyen gazember is lehet, láttam már szőke, kékszemű gyilkost, férfit is, nőt is. Evés közben előadtam a kérdéseimet.

– Csacsi kis írások voltak, jól emlékszem. Én különösen nevetségesen festek bennük. A történetük persze butaság, de gyilkosság nélkül nem értek volna ennyit sem. Nem csoda, hogy lecsapott rájuk a bulvársajtó.

Ez új volt.

– Dezsőék nem mondták? Érthetetlen – mondta. – Megtiltotta Dezső, hogy nyilatkozzunk róla, még ő is meg tudta állni szereplés nélkül. Aztán pár hét alatt elhalt mindkét ügy. Töltsön még, ha ízlik.

Ízlett, töltöttem. Kérdeztem a kecskerímes versről.

– Mindenki próbálkozik ilyesmivel, ki tizenkét évesen, ki meg vénségére. Komoly költők ezt tagadják, de ha megpiszkálnánk Dezső vagy Attila fiókját, hát az érdekes lehetne. Az enyémben is akadnak furcsaságok, nem tagadom.

Eszembe jutottak az elcsent szavak.

– Nocsak, nyomozó úr, milyen felkészült. Csak nem maga a titkos költő az *Utó-korból*?

– Nem, ez nálam új keletű érdeklődés. Néhány napja foglalkozom csak kortárs irodalommal. Azon belül is csak négyük működése a szakterületem.

– Akkor szakértő úr biztos ismeri Sándor tanulmányát is a honfoglaló magyarok meséiről.

Nem ismertem. Csúnya hiba volt, csak verseket olvastam, pedig, most már emlékszem, Kosztolányi írásokról beszélt.

– Bonyolult kis ügy, nem? – kuncogott Berzsenyi. – Sándor témája, tőlem elcsent szavakkal megírva. Én írtam volna, öntudatlanul felidézve egy régi szóképeket? Vagy valaki más, aki éppen ezzel akarja rám terelni a gyanút? Vagy mégis inkább én, gondolván, hogy éppen ettől fogok gyanún felül állni, hisz nem lehetek ennyire béna, hogy ilyen könnyen lebuktatom magam. És így tovább. Ember legyen a talpán, aki itt eligazodik.

Biztos voltam benne, hogy tudja, ki a szerző.

– Van egy tippem – mondta. – Amit megtartok magamnak.

Egy darabig némán ettünk, ittunk. Kellemes, hűvös félhomály, csend, pörkölt kovászos uborkával, bor. Szinte szégyelltem folytatni.

– Hülye kérdés, de mit csinált aznap, mikor az öreg meghalt?

– Viccel? Azt sem tudom, tegnap mit csináltam.

Igazából nem is vártam mást. Kérdeztem még a nőről.

– Ó, Sarolta. Ismeri?

Bólintottam.

– Akkor mit tudnék még mondani? Mindent látott. Ismeri a szellemes mondást a zsiráfról? Dezső gyakran emlegeti, szerintem azt hiszi, ő találta ki, valójában népköltészet. Olyan, mint a zsiráf, szép-szép, de otthonra nem kéne. Így voltam én mindig Saroltával. Mások máshogy voltak vele.

Kicsit beszélgettünk még irodalomról, pörköltekről, Saroltáról, aztán szelíden kirúgott, dolgozni akart.

Rossz volt a paródia. Ez az ember nem lecsó, őt láttam a legkeményebbnek hármójuk közül. Mellbevágott a hőség, mikor kiléptem a házból. Úgy kellene dolgozni, mint Berzsenyi, szép csendben, hűvösben, kovászos uborkával.

***

Elmentem Sarolta szalonjába. Vendégek nem voltak, Sarolta sem volt benn.

– Mit szól ehhez a forrásághoz? – kérdeztem a pultnál unatkozó bombanőt, de kérdezhettem volna bármit.

Elmondta, hogy alig tud aludni éjszakánként a hőségtől, még jó, hogy itt a szalonban van klíma, mert ha nincs vendég, és a főnökasszony sincs benn, tud picit szundítani. Előfordul gyakran, hogy nincs senki, most különösen rossz nyaruk van, nem is érti,

hiszen az előző években a nyár volt a csúcs, mindig tele voltak. Most viszont semmi, a törzsvendégek is elmaradnak, mennek máshová, vannak most új, divatos helyek. Ki kellene találnia valamit a főnökasszonynak, a Royal Muscle-ben élőzenére gyúrnak, a Scampi&T ingyen adja a pizzát, ő ajánlotta, hogy dolgozik szívesen toplessben, de a főnökasszony ehhez túl konzervatív. Én mit szólnék, jó ötletnek tartom?

– Számíthatna rám. Mondja meg a főnöknek, hogy kerestem.

***

Letelt a hét, amit a producer engedélyezett. Nem történt semmi. Sem a költők, sem a nő nem tett olyat, amit érdemes lett volna filmre venni. Kosztolányi és József Attila dolgozott, társaságba járt, rendezvényeken jelent meg. Berzsenyi pecázott. Ha Sarolta nem a szalonjában tartózkodott, akkor ismert figurákkal foglalkozott a város jelentősebb kávéházaiban, csodálatosan változatos ruhákban. A producer dühöngött.

– Vége van, Smárló! Nincs több pénzünk arra, hogy lesből filmezzük a kultúrát meg a nádat a Tiszán. Ez nem a Discovery Channel. Húzzál bele, de egyedül, a stábot leállítottam. Két hét múlva lesz adásban, ha addig semmi, majd felolvasol a verseidből.

Igaza volt. Nyomtam egy barackot a fejére, és hazamentem.

Rákaptam a versekre újabban. Elolvastam többször is a négyek életművét. A prózai műveket, kritikákat, tanulmányokat is átnéztem. Semmi. És olvastam másoktól is, verseket, novellákat. Furcsa szégyenérzet fogott el időnként, amiért ilyesmivel töltöm a drága időt. Egyszer Berzsenyivel is beszéltem telefonon. Azt mondta, nincs ezen mit szégyellni, de igyak vörösbort ilyenkor, hátha segít.

Egyik este Saroltát is felhívtam. Azt hiszem, rájöttem, ki a gyilkos, mondtam. Ha van kedve most átjönni hozzám, megbeszélhetnénk.

Volt kedve. Amíg vártam rá, József Attilát olvastam, az eredetét. Ritkán teszek ilyet, de az egyik versében ceruzával megjelöltem egy sort.

***

Még szebb volt, mint ahogy emlékeztem.

– Iszik vörösbort? – kérdeztem.

– Merlot?

– Ugye elnézi nekem, ha nem nevetek?

– Bocsásson meg. Mindig szellemes leszek, ha ideges vagyok.

– Mitől fél?

– Azt mondta, tudja, ki a gyilkos.

– Hazudtam. Ahogy maga is hazudott nekem. Emlékszik? Találja meg a férjem gyilkosát, így kezdte a telefonba. Nem tudom, ki a gyilkos. Nem tudom, volt-e gyilkosság. Annyit sejtek csak, ki írta a novellákat. Iszik bort?

– Ha whiskyje nincs.

– Kocsival jött.

– Nem vagyunk olyan viszonyban, hogy aggódjon értem.

– Ahogy akarja.

Töltöttem. Neki whiskyt, magamnak bort. Egymásra emeltük poharunkat, és ittunk.

– A detektívregények utolsó fejezete – mondtam. – Amikor a felügyelő lerántja a leplet mindarról, ami addig is látható volt, de az ő igazlító szeme kell ahhoz, hogy a dolgok belső igazsága feltáruljon. Ez elég giccsesre sikerült, bocsásson meg. De szeretném, ha megadná nekem ezt a kis jutalomjátékot. Hallgasson meg, és csak akkor szóljon, ha kérdezem. Ha kérdése van, jelezze.

Bólintott. Egyik kezét felemelte.

– Rágyújthatok?

– Tessék. És a továbbiakban is, kérdés nélkül. És tölthet is magának.

Én is ittam egy kortyot.

– Szokásom a kezdetén kezdeni. Ismeri? Szerb Antal, Byron nyomán.

Türelmetlenül intett.

– Megbízást kapok, derítsek fényt egy három évvel ezelőtti gyilkosságra. Máris egy csomó kérdés. Miért pont most? Miféle gyilkosság? Miért pont én? Elbűvölő megbízóm két írást mutat, az egyik egyértelműen gyilkosságról beszél, a másik csak céloz rá. Más nincs is a kezünkben. A gyanúsítottak körét is a két írásból ismerjük. Négy költő, az áldozat négy tanítványa, barátja. Az egyik írás egységes, összetartó csoportnak mutatja a költőket, a másokban viszont ki nem állhatják egymást. Meglátogatom őket, a tapasztalat inkább a második írást igazolja. Sőt, mintha szép finoman próbálnák is gyanúba keverni egymást. Kosztolányi csendben megjegyzi, hogy meg kellene vizsgálni a többiek írásait. És tényleg, Berzsenyi és Petőfi is gyanúba jönnek mint szerzők. József Attila határozottan emlékszik, hogy Kosztolányi találkozott az elhunytal halála napján. Azt is állítja, hogy önnek Kosztolányival is viszonya volt. Bár konkrétumot nem mond, Berzsenyiről lerí, hogy utálja Kosztolányit. Szerencsére Petőfit már meg sem tudtam kérdezni.

Tartottam egy kis szünetet. Töltöttem, ittunk.

– Nézzük az indítékokat. Miért gyilkolnak a költők? Az első írás szerint szeretetből és félelemből. Ezt már egyszer megbeszéltük, azóta sem tartom meggyőzőnek. A második már hihetőbb okokat sorol. Kosztolányinak a Társaság bársonyszéke kell, József Attilának a babérkoszorú, Petőfinek meg a gyönyörű asszony. Csak a szegény kicsi Berzsenyinek nem marad semmi, de hát ő úgylis olyan szerencsétlen, meg sem érdemelné. Ettől Berzsenyi rögtön gyanús lehet, hátha ő a gyilkos és szerző, mindenki mást gyanúba

kever, ő meg csak bambán vigyorog. De aki ismeri, tudja, hogy nem ilyen elveszett alak ő. Lehet, hogy éppen erre akar rámutatni az írással valaki más. Kusza história.

Erre is ittunk.

– Nézzük a novellákat. A költők szerint csekély az irodalmi értékük. Ravaszak, csavarosak, szórakoztatóak, valami mégis hiányzik belőlük. Tudja, olvasgatok mostanában, és azt hiszem, rájöttem, mi hiányzik. A lélek. Szeretet. Ilyeneket írnék magam is, ha írnék. Bravúros, de sekély történeteket. Higgyük el a költőknek, hogy a mi szerzőnk egy lelkes amatőr volt. A bátorsága viszont imponáló. Ahogy a tűzzel játszik. Tudja, hogy könnyen megégetheti magát, de nem fél. Amatőr, de nem mindennapi ember.

Újra töltöttem. Koccintottunk.

– Túl sokat beszélek. Lassan a végére érek az előadásomnak, és a lepel még mindig nem hullott le. Valamit elrontottam. Megadom a szót magának is, segítsen eligazodni, ha tud. Szép kis felügyelő. Nem bírja az italt, már a nyelve is összegabalyodik. Belezavarodik a történetbe. Félig részeg...

– Vagy tán egészen az – tette hozzá a nő.

Felnevettem.

– Ahogy azt a *Fejedelem* szerzője is mondaná. Ha átsétál az íróasztalomhoz, talál egy verseskötetet. Megjelöltem egy sort magának.

Kinyitotta a könyvet, belepillantott.

– Bravó, felügyelő.

Visszaült a fotelbe. Ivott egy kortyot. Elnyomta a cigarettáját.

– Barbár dolog belefirkálni könyvekbe – mondta. – Régóta tudja, hogy én írtam?

– Régóta sejtem. Az indítékait viszont sokáig nem értettem. Most sem vagyok biztos benne, hogy mindent jól értek.

– Hallgatom.

– Három dologra gondolok. Ambíciók, bosszú, marketing. Amit az első kettőről gondolok, az csak feltételezés. Rendkívül érdekel, mennyi igaz belőle. A harmadikban biztos vagyok. Szóval, adott egy szép és okos nő. Mindig is írók és költők között mozgott, ismeri őket erényeikkel és emberi gyarlóságaikkal együtt. Látja szikrázó tehetségüket, de kicsinyes csatáikat is. Ilyen jó én is vagyok, mint ezek, gondolja. Titokban írogat, félve megmutatja néha egy-egy művét valakinek, de az ő szerepe csak a szép és okos nő szerepe marad. Jobb napokon a múzsáé. Íróként nem veszik komolyan. Legfájóbb, hogy férje, a költőfejedelem sem segíti. Férje halála után álnéven közöl egy novellát, kihasználva, hogy az újság szerkesztője tartozik egy szívességgel valamelyiküknek. A hatás felemás. A szakma hallgat, viszont a bulvársajtó ráharap. Tudja, hogy erről elfelejtkezett beszámolni nekem a kávéházban? Szerencsére volt, aki emlékezett. Hetekig cikkeztek a lapok. Ki ölte meg a költőóriást? A szép özvegy bánata. A titkos szerző bosszúja. Csodás képeket találtam itt-ott magáról. Nem várt, de szerencsés mellékhatás, hogy tódul a nép a szép özvegy tornatermébe. Más hasonló helyeken a nyár uborkaszazon, az izmok és barnulni

vágyó bőrök tavasszal bújnak elő, mint a hóvirág, nyárra már mindenki megunja a súlyokat, szoláriumot, szaunát, inkább nyaral. A Sarolta fitneszszalon viszont vígan volt az elmúlt két nyáron. Ehhez persze kellett a tavalyi emlékeztető kúra is, a második írás. Itt már egyértelműen a marketing a legfontosabb szempont. Mint láttuk, sokat fejlődött a szerző. Hatásosabb, érdekesebb művet írt. Olyat, amelyik nagyobbat szól a sajtóban. Itt már konkrét személyek szerepelnek, álnéven, de felismerhetően. Illetve egyikük esetében torz a kép. Az egyetlen férfi, akit a szép özvegy nem tudott a lába elé fektetni. A szerző kicsinyes bosszúja, hogy Berzsenyit szájalmas, szerencsétlen alaknak ábrázolja. Ugye tudja, hogy ő az egyetlen, aki igazán szeretni tudta volna magát?

Kiszáradt a szám, nem szoktam ennyit beszélni. Egy pohár bor segített.

– De ne térjünk el a történettől. Az írás ismét hatásosnak bizonyul. Jönnek a cikkek, jönnek a sportemberek is tornázni. Kosztolányi hírzárlatot rendel el, hivatalos reakció nincs. Lassan elcsitul a botrány, de a szalon ismét jó évet zár. Aztán új év, új remények. Lehet, hogy lejárt a hitele a szerkesztőnél, vagy írói válságba került, vagy csak még nagyobb felhajtást akart csapni, de idén a szép özvegy tervet változtat. A tévét akarja meghódítani. Innen már ismerjük a történetet. Felkeresi a népszerű, sármos magándetektívet, hogy majd az ő műsorából tudják meg milliók, mik meg nem esnek a szép irodalmi özvegygel és fitneszguruval. Sejtí, hogy filmezik, egy hete mindenféle hírességekkel korzózik, jól jöhet még a műsorban. Lenyűgöző gondolat. Ha akarom, akár még működhet is.

Kis szünet. Felállt a fotelből. Könnyű ruhája valami varázslat nyomán aláhullott, és ott állt előttem bugyiban, melltartóban. Gyönyörű volt. És szájalmas.

– Ölelj át. Szorosan – mondta.

Felálltam és átöleltem. Szorosan.

– Csábító, amit ajánl, és örömmel élnék is vele, ha nekem szólna. Kár, hogy nem nekem szól, hanem Smárlónak. Kár, hogy Smárló nem létezik. Nem lesz több műsor, kiszálltam.

Szabadulni próbált, de nagyon erősen tartottam.

– De ha létezne is Smárló, a tévének ennél több kell – suttogtam a fülébe. – Két novella, vicces versikék, halovány gyanúsítgatások? Vér kell, Sarolta. Előbb-utóbb tényleg meg kell ölnie valakit.

– Vadállat! Engedjen el!

Sokkal erősebb voltam nála. Fél kézzel is meg tudtam tartani, a másikkal befogtam a száját.

– A gyönyörű özvegy, akit minden férfi imád, de egyik sem szeret. Az alkoholista, nikotinfüggő fitneszguru. A kékharsnya. Micsoda ember maga? És minek néz engem? Hogy lehet egy ilyen okos nő ennyire buta? Hogy képzelte, hogy ez sikerülhet? Az is része volt a tervnek, hogy ma este a legizgalmasabb bugyiját vegye fel? Miután elengedem és pofonvágott, két dolog közül választhat. Ha van egy gyönyrháznyelű kis revolver a táskájában, akkor agyonlő, ez tiszta dolog. Ha nincs, akkor felkapja a ruháját és elviharzik.

Elengedtem. Nem vágott pofon, és a második lehetőséget választotta.

Azt hiszem, úgy viselkedtem, ahogy az igazi Marlowe tette volna ebben a helyzetben. Mégsem büszkeséget éreztem, hanem nagy szomorúságot. Elpakoltam az italokat, elmosogattam. Aztán lementem a garázsba, és elindultam Saroltához, hogy bocsánatot kérjek tőle. Hogy megkérjem, hagyjuk abba a detektívtörténetet, és kezdjünk el úgy viselkedni, mint értelmes, felnőtt emberek.

Nem szoktam részegen vezetni, nagyon lassan, óvatosan haladtam. Reméltem, hogy ő is vigyázott, sokkal többet ivott, mint én. Megszidott nemrég, amikor aggódtam érte.

Amikor megláttam a felborult kocsiját és a mentősöket, eszembe jutott egy mondat, amit száz éve mondtam neki. Ilyen reflexekkel ne vezessen autót.

Az összetört kocsin látszott, hogy a mentősökre már nem volt szükség. Később rendőrök is jöttek, tették a dolgukat. Ültem a kocsimban, nem emlékszem, hogy bármire is gondoltam volna. Figyeltem a rendőröket, a kezem remegését. Órákkal később ürült csak ki az utca, mikor már a roncsot is elszállította egy daruskocsi.

Hazamentem, megíttam a bor maradékát. Aztán a whiskyt is.

Három napig nagyon beteg voltam. Aztán felhívtam a producert, megmondtam, hogy ne számítson rám többet. Nem fakadt sírva. Nem kérdezett semmit, pedig biztos érdekelt volna a sztori, amelyben a detektív addig keresi a nem létező gyilkost, míg a végén maga lesz azzá.

Elmentem Berzsenyihez. Berúgtunk együtt, talán még sírtunk is. Ő tanácsolta, hogy írjam meg ezt a történetet. Sarolta helyett. Az ő harmadik novellája helyett. Vezeklésül.

Saroltának. Szeretettel.

Aztán tegyem be a fiókba, és ne gondoljak rá többet.

Kövesi Péter

Leonard, az időjáró

Kövesi Péter

Tisztelt Uram!

Sajnálattal közöljük, hogy beküldött esetleírása nem felel meg a lapunkban való közlés kritériumainak. A bűnöző, akiről ír, nyilvánvalóan akut szkizofréniában szenved, és hallucinációit mesélte el önnek. Víziói, amelyekben megtörtént múltbéli események résztvevőjének érezte magát, egyértelműen olvasmány- vagy filmélményeiből táplálkoznak. Azok a képtelenségek pedig, hogy tárgyakat hozott volna át a múltból, kizárólag kényszeres konfabulációja termékei lehetnek. Nyomozóként Önnek nem kellene ilyen vallomásoknak hitelt adnia.

Tisztelettel:

Acta Psychiatria szerkesztősége, Stockholm

Kedves Barátunk!

Köszönjük érdekes levelét! A transzperszonális pszichológia álláspontja szerint valóban lehetséges, hogy egy szenzitív személy módosult tudatállapotokban, kvázi jelenlétüként, hitelesen számoljon be régmúlt eseményekről. Azonban mindez csak a tudatában játszódik le, és nem tudunk olyan esetről, hogy az ilyen utazásokról bárki is tárgyi emlékekkel tért volna vissza. Javasoljuk, hogy a paranormális jelenségek valamely kutatóintézetével vegye fel a kapcsolatot!

Üdvözlettel:

(dátum, aláírás)

Esalen Institut, Big Sur, California

Kedves Lélektársunk!

Lenyűgözően érdekes történetében a pszichokinézis rendkívül ritkán megfigyelhető eseteit írja le. Véleményünk szerint a médium nem a fizikai testében, hanem asztrálesteti kivetülésben járt a múltbéli helyszíneken, ahonnan tárgyi rekvizitumokat is képes volt teleportálni az elkövetett lopások során.

Nagyon sajnáljuk, hogy a médium már az anyagon túli világokba távozott, és hogy további kísérletekre és megfigyelésekre nem kerülhet sor.

Írását, amennyiben ezzel egyetért, az alábbi, némileg szerkesztett formában, lapunk következő számában, The Timewalker (Az időjáró) címmel közöljük.

Baráti üdvözléssel:

(dátum, aláírás)

Society for Psychical Research, London

Bennünket, nyomozótiszteket szigorú szabályok kötnek, milyen bűnesetekről és milyen részletességgel adhatunk hírt a nagyközönségnek. Mivel viszont a közelmúltban nyugálományba vonultam, az ügy nyilvánosságra hozatala pedig sem állami, sem magánérdeket nem sért, továbbá a szóban forgó személy sem él már, nem látom akadályát annak, hogy beszámoljak erről a különös emberről, és számomra is érthetetlen történetéről.

Leonard – így szerette nevezni magát, valódi neve úgysem mondaná senkinek semmit – látszatra egyike volt a pesti, kétes elemeiről híres nyolcadik kerület munkakerülő, kocsmatöltelék vagányainak. Tudom, évtizedeken keresztül nyomoztam az ügyeiket, többnyire verekedéseket, kiséleéseket, kisebb-nagyobb lopásokat, betöréseket, rablásokat, kurvákat és stricijeiket. Ismétlem, a nevezett személy csak a felületes szemlélő számára volt ezekhez hasonló. Szakmámból eredően nem lehetek hiszékeny, megszoktam, hogy a rosszfiúknak ne higgyek, de a jóknak is csak módjával. De amikor ott ült velem szemben, a kihallgatósobában, megbilincselve, ahogy behozták, zsaruoesztönöm azt sügta, nem valami közönséges bűnözőt gyűjtöttek be. Egy kócos kamaszfiú ártatlan, valószínűtlenül kék szemei néztek vissza egy harmincas, jó megjelenésű szőke férfi arcából. Állíthatom, a legkülönösebb figura volt, akit valaha láttam.

Volt egy csoportunk, tapasztalt nyomozók, akikkel az illegális műtárgykereskedelemre álltunk rá. Külsőként régészek, művészettörténészek, restaurátorok is dolgoztak nekünk. Európa nagyvárosainak hasonló csoportjaival tartottuk a kapcsolatot, hiszen ha Budapesten eltűnt valami, másnap már meglehet, hogy Berlin vagy Kijev orgazdáinál volt. Természetesen a feketepiacon is voltak beépített embereink. Egyszer aztán feltűnt, hogy meglepően jó állapotú tárgyak jelennek meg a piacon, miközben sem a múzeumokból, sem a jegyzett gyűjtőktől nem jeleztek rablást. Alapvetően kisméretű tárgyak voltak, olyan állapotban, mintha nemrégén kerültek volna ki készítőik műhelyéből. Ékszerek, pénzermék, fegyverek az antik világból, Egyiptomból, Bizáncból, Mezopotámiából, Görögországból, Rómából. Képzeljék el, használatlan babiloni pecséthengerek, frissen égetett agyagtáblák vagy bronzfegyverek, amelyekkel szemlátomást egyetlen csatát sem vívtak! Érthetően az egész műtárgypiac felbolydult. Aztán különböző tárgyak Európa minden korából és országából. Nem túlságosan sok, de pont elég ahhoz, hogy az Interpol is felfigyeljen rájuk. Sokáig semmi nyomunk nem volt. Mintha egy fantomot kergettünk volna: a tárgyak a semmiből tűntek fel és tűntek el a feketepiac útvesztőiben.

A főnök éppen egy pitiáner rablási ügyet vágott hozzám, amiben a szálak a Fekete Tulipán nevű csehó törzsvendégeihez vezettek. Jól ismerem őket, és azt hittem, pár nap, és bilincsben a tettes. Ami így is történt, miközben ez a Leonard is képbe került. Lecszúzott filozfként ismerték, aki kisebb műtárgyakkal kereskedett. Pontosabban, csak eladta őket, de venni senki sem látta. Nem kutakodott zsidvásárokbán, nem licitált árveréseken, nem tartott fenn kapcsolatot régiségtolvajokkal vagy hamisítókkal. Egyszerűen csak mindig volt egy-egy ókori, középkori tárgy a birtokában, amit megfelelő helyeken eladott. Ebből élt. És ivott, nem keveset, a megszokott asztaltársak között. Ott is volt pár érdekes figura, akiről írni lehetne, de róluk talán majd később. A zárórát viszont sohasem várta meg. Mint-ha tudta volna, mennyi fér belé, és amint elérte a megfelelő alkoholszintet, lelépett. Valahol a közelben lakott egy padlástéri lakásban, egyedül. Verekedései és más balhéi nem voltak.

Mindig kicsi tárgyakat szerzett, amik elférnek a zsebben vagy a kabát alatt, és mindig vadonatújnak látszókat vagy alig használtakat, amelyeken nem látszott az idő, az eltelt századok nyoma. Vevői természetesen hamisításra gyanakodtak, hogy ő, vagy valaki más, netán egy erre szakosodott műhely zseniálisan képes bármilyen anyagból bármit megcsinálni, tökéletesen ismeri a stílusokat, a korok és mesterek munkamódszereit és technikáit, de a szakértők némi fejcsóválás után mindet eredetinek találták, még utólagos restaurálás nyomait sem tudták felfedezni. A kérdésekre, hogy honnan jutott a kincsekhez, csak annyit válaszolt, hogy onnan, ahol voltak, sokféle szokott mászkálni a világban. Egyébként pedig annyi műszaki érzéke sem volt, hogy egy csöpögő csapot megjavítson.

Egy este rutinellenőrzést tartottunk a kocsmában. Igazoltatás után felszólítottuk a jelenlévőket, hogy mindenki maradjon a helyén, és mindent pakoljanak ki a zsebükből. A szőke férfi belső zsebéből rongyba csavart, hosszúkás csomag került elő.

– Bontsa ki, legyen szíves!

Megtette. Egy újnak tűnő, díszes tőr feküdt előttünk. Fényes pengével, a markolatán drágakő berakásokkal.

– Mi lenne ez? – tettem fel a nem túl eredeti kérdést.

– Ha nem látná, nyomozó úr, egy tőr. Valószínűleg Itáliában készült, a tizenötödik század körül. Szép darab, nemde? – hangzott a válasz, és nem tudtam eldönteni, valami naiv őszinteséget, vagy alig leplezett cinikus nagyképűséget kellene éreznem benne.

– Látom, ért hozzá. És hogy került magához?

– Találtam, egy lomos pincében. És mivel nincs gazdája, elhoztam. Úgy gondolom, ez nem tilos. Vagy keresi valaki?

– Szóval egy pincében.

– Egy bontásra ítélt, elhagyott ház pincéjében. Sokat bóklászok ilyen helyeken. Nem a földből ástam ki, tudom, hogy akkor az államot illetné.

– Le kellett volna adnia a rendőrségen.

– Erre nincs törvény. Tehát az enyém, azt csinálhatok vele, amit akarok. Például eladhatom. Vagy bizonyítsa rám, hogy loptam.

– Lehet, hogy erre is sor kerül, főleg, ha valaki bejelenti, hogy eltűnt. Vagy ha egy szakértő bebizonyítja, hogy hamisítvány, amit eredetiként akar eladni.

– Ezt nem fogják keresni.

– Honnan tudja?

– Tudom, és kész. Jogom van ahhoz, hogy egy ilyen tárgy legyen a birtokomban?

– Joga van hozzá – mondtam megadóan. – Amíg ki nem derül, hogy törvénytelen úton szerezte. – Meg kellett állapítanom, hogy a fickó eszes és szemtelen, de valahogy mégsem éreztem tolvajnak.

Mindazonáltal rajta maradtam. Tudják, a jó zsarú olyan, mint a vadászkutya: ha szimatot fog, addig űzi a vadat, amíg el nem kapja. És bármit is súgtak az ösztöneim, a józan ész azt mondta, ő az, akit az Interpollal együtt keresünk. Aztán más tárgyakkal is elkaptam, de egyikről sem tudtam bebizonyítani, hogy nem csak úgy találta őket, ahogy állította. Végül is orgazdaság, illetve orgazdaságban való részvétel miatt tudtam bevitetni. A „talált” tárgyakat ugyanis az eredetiséget bizonyító szakvélemények ellenére sem merete sem gyűjtő, sem múzeum megvenni. Leonard így külföldre csempészte azokat, és nemzetközileg is ismert alvilági figurákkal kezdett üzletelni, így bukott le. Két évet sóztak rá. Azért csak ennyit, mivel nem túl jelentős értékekről volt szó.

Szabadulása után nálam kellett minden hónap első szerdáján jelentkeznie, hogy ellenőrizsem, jó útra tért-e, és nem jelent továbbra veszélyt a társadalomra. Ez többnyire nagyon unalmas munka, de az ő esetében kifejezetten élveztem a találkozásokat. Dolgozott, és bár múltja miatt tanári munkát egyelőre nem kaphatott, magánórákat adott irodalomból és művészettörténetből – eredeti szakjai is ezek voltak –, valamint novellákat írt irodalmi lapoknak, amelyeket a kritika meglehetősen elismeréssel fogadott.

Első találkozásaink érthető módon elég hideg és hivatalos stílusban zajlottak. A bent töltött évek szinte nem is látszottak rajta, derűsnek és kiegyensúlyozottnak tűnt.

– Ugye tudja, hogy igazságtalan volt az ítélet? – kezdte.

– Nem rajtam állt, Leonard. Én csak elkaptam magát.

– De nem voltam orgazda. Azt adtam el, ami az enyém. A csempészetről meg ennyit, hogy ha csak hivatalosan behozott tárgyak lennének a múzeumokban, akkor üres termekből állnának.

– A tárgyakat pedig csak lopta valahonnan. Most már elmondhatja, hogy csinálta.

– Elhoztam valahonnan, ahol könnyen nélkülözni tudták. De ugye, senki nem tett feljelentést miattuk? A börtönben pedig el sem tudja képzelni, mennyit tanultam. Voltaképp hálásnak kellene lennem érte magának.

– Tanult? Erről nem írt a nevelőtisztje.

– Nagyon érdekes helyeken jártam.

– A cellájában?

– Nem, éjjelenként a nagyvilágban.

– Az álmairól beszél? Sokan álmukban élik meg a szabadságot odabent.

– Én tényleg szabad voltam.

– Ha így gondolja... De tényleg szeretném, ha elmondaná, hogy csinálta. Honnan szerzett vadonatúj régi tárgyakat?

– Talán elmondom egyszer. Amikor úgy érzem. Úgyis abbahagytam már.

A dolog nem hagyott nyugton, hogy megtudjam ennek nem mindennapi figurának a titkát. A hangulat oldása és a közeledés végett egy idő után javasoltam, hogy ne a kapitányságon, hanem valami kellemes helyen találkozzunk. Ez ugyanis nem volt tilos. A témához illően az egyik múzeumot javasoltam, amelyet örömmel vett. Azt hiszem, ez volt az a pont, ahol a bizalmába fogadott. Sétálgattunk a termekben, miközben ő, érdeklődésemet látva, úgy mesélt korokról és uralkodói udvarokról, mintha maga is megfordult volna bennük.

– Honnan tudja ezt ilyen pontosan? – kérdeztem nemegyszer.

– Ott voltam, láttam – volt a válasz mindig.

Én pedig nem tudtam, hogy örült-e, vagy olyan szinten ismeri a történelmet, ahogyan talán rajta kívül senki. Szemmel láthatóan látta és élvezte a zavaromat, hogy nem tudom hová tenni. Közben a kapcsolatunk – bár ezt a szolgálati szabályzat tiltotta volna – egyre távolodott a bűnöző–bűnüldöző megszokott mintájától, és egy tanár–diák vagy egy tapasztalt barát és kíváncsi hallgatója kapcsolatává vált. Magánemberként találkoztunk, több-kevesebb rendszerességgel. Egyszer aztán meglepetésszerűen így szólt:

– Szeretnék megmutatni neked valamit, Gábrriel! – Ekkor már túl voltunk a kötelezően előírt, jelentésírással végződő találkozásokon, és tegeződtünk. Gábor a nevem, de ő ragaszkodott ahhoz, hogy Gábrrielnek szólítson. Egy, a várhoz közeli kis budai utca egyik házáat jelölte meg találkozási helyként. A ház éppen felújítás alatt állt, senki sem lakta.

– Gyere utánam – mondta, és levezetett a pincébe. Menet közben egy ott heverő, jókora kalapácsot vett magához. A pince hátsó falához ment, és egy ponton határozott mozdulatokkal verni kezdte. A fal csakhamar beomlott, és egy alagútban találtuk magunkat. Lámpát gyújtott, mutatta az utat. Annyit tudtam, hogy a Várhegy alatt alagutak vannak, amelyeket a háborúk alatt rejtekként használtak, és most az egyik ilyenben vagyunk. Hosszú séta után egy kör alakú helyiségbe értünk, amely török ízléssel volt berendezve. A falakon szőnyegek, mintha csak egy vezéri sátorban lettünk volna a középkorban.

– A budai pasa rejtekhelyén vagyunk. Itt próbált meg elbújni 1686-ban, mielőtt a mieink kiverték a törököket. – Meggyújtotta a falakon lévő tartókba helyezett fáklyákat. – A Gellérthegy van fölöttünk. Ne aggódj, a füst a szikla repedésein át a szabadba megy – találta ki a gondolatomat egy esetleges füstmérgezésről.

– Honnan ismered ezt a helyet? Sehol sem hallottam még róla.

– Itt voltam ő fényes tekintetű méltósága mellett. És el is hoztam egy türkiz berakású handzsárt emlékül – tette hozzá kaján mosollyal. – De foglalj helyet! Ne ott, az a szék már nem bírna el, inkább azon a párnán. Itt az ideje, hogy elmondjam, én időjáró vagyok.

– Micsoda vagy?

– Időjáró. Aki képes más történelmi időkbe átmenni. A tárgyakat, melyek eredete iránt olyan kedvesen érdeklődtél a lecsukásom előtt, így szereztem. Megtaláltam a múltban, és elhoztam őket.

– Túl sok sci-fit néztél.

– Én is azt hittem volna valaha, amíg ki nem derült, hogy képes vagyok rá. Időjáró vagyok, annak születtem. Nem tudom, hogy történik, nem én csinálom. Először még srác koromban éltem át. Egy buliban voltam, jól berúgtam – nem először és nem utoljára –, úgyhogy alig bírtam hazamenni. Ruhástól az ágyra zuhantam, és már aludtam is. Azt álmodtam, hogy egy kocsmai verekedésben vagyok, egy faluban, valamikor a tizenkilencedik század körül. Éppen megragadtam valakinek a mellényét, hogy jól behúzzak neki, amikor hirtelen vége lett az álomnak, és felébredtem. Igen ám, de a kezemben ott volt annak a legénynek a mellénygombja, egy fényes rézgomb. Biztos voltam benne, hogy az esti társaságban senki sem viselt ilyet, és nem is szólalkoztam össze senkivel. Elmentem a néprajzi múzeumba, és megláttam a gombot egy tizenkilencedik századi matyó parasztviseletben. Ott jártam tehát, valóban! És ez azóta is így működik, csak jól ki kell ütnöm magam hozzá.

– Ezért kocsmáztál.

– Sajnos rászoktam, de nem a pia örömeért. Meg aztán sohasem volt kedvem napi iksz órát lehúzni egy munkahelyen, még értelmiségiként vagy tanárként sem. Azok a figurák meg a Fekete Tulipánban hasonló cipőben jártak, legalábbis a munka tekintetében, és szórakoztatónak is találtam őket. Végül rájöttem, hogy ez a képességem megélhetési forrás is lehet.

– És elkezdted ellopni ezt-azt.

– Ahogy mondtam, magamhoz vettem őket.

– Ez akkor is lopás. Pitiáner tolvajlás.

– Ne légy már ennyire zсарu, Gábrriel! Na jó, tolvaj voltam, de nem pitiáner. Vagy mutass valakit, aki XIV. Lajos asztaláról el tud hozni egy aranykanalat!

– Pedig megjártad a sítet ezek miatt.

– Jogos lett volna, ha mondjuk egy múzeum egyiptomi kiállításáról loptam volna el valamit. De hogy Kleopátra hajtűjét hoztam el, egyenesen tőle? Ráadásul ez volt a legnagyobb élményem. Elhinnéd, hogy Antonius bőrében én szeretkeztem vele?

– Na, ne etess!

– Oké, tényleg nem dugtam meg Egyiptom fáraónőjét. Egy rabszolganő képében találtam magam. De én fürdettem, kentem be illatos olajakkal a testét. Egyébként meg nem volt olyan jó nő, mint ahogy a képeken látni. Az utókor sokat szépített rajta. De a hajtűt tényleg elhoztam emlékbe. Legalább száz volt neki, szebbnél szebbek, aligha kereste ezt az egyet.

– Ha még sok ilyet mesélsz, el is hiszem.

– Be tudom bizonyítani neked. Mit parancsolsz, mit hozzak el, és honnan? Bár, ahogy már jeleztem, megfogadtam a börtönben – ahonnan szintén el tudtam szökni éjjelenként egy bizonyos erős altató segítségével, amit álmatlanságra panaszkodva kaptam –, hogy többé nem lopni megyek a múltba, de a kedvedért még egyszer megteszem.

– Akkor hozzál nekem valamit a Napkirály udvarából!

– Rendben van, gyere el holnap este a lakásomra.

Másnap este Leonard egy kisebbfajta ezüst gyertyatartót nyomott a markomba. A viaszgyertya csonkja is benne volt, az illatán érzett, hogy nemrégen még égett is.

– Mondd el, hogy csinálod!

– Eleinte, éveken át, sohasem tudtam, hová fogok kerülni. A legkülönbözőbb helyeken és tájakon találtam magam, de mindig csak néhány percre. Aztán lassan megtanultam, hogyan irányítsam az utazásaimat. Nem szabad túlságosan bepiálnom, és elalvás előtt valami történelmi témájú könyvet kell olvasnom vagy filmet megnézni, és erősen beleképzelni magamat. Elég pár oldal vagy néhány perc. Elalszom, és ott vagyok, valamelyik szereplő bőrében. Aztán reggelre megint az ágyamban találok magam. Áthozni viszont csak olyan tárgyakat tudok, amelyeket a kezemben tartok.

– Bizonyára voltak kínos helyzeteid.

– Bár igyekszem elkerülni a veszélyes szituációkat, volt már úgy, hogy egy csatamezőn találtam magam, és alig bírtam az irhámot megmenteni. Az is megesett, hogy a várúr érkezett haza, talpig páncélban, miközben a feleségével voltam félreérthetetlen helyzetben, de ezt is megúsztam. Ilyenkor nagyon erősen a szobámra, az ágyamra kell gondolnom, és pár perc múlva itthon vagyok. Mellesleg az ilyen kalandoknál mindig rá kellett vennem a hölgyeket, hogy vegyenek egy fürdőt a kedvemért, mert bizony meglehet, hogy hetek óta alsóruhát sem váltottak, hogy másról ne is beszéljek. Persze ehhez az kell, hogy férfiként jelenjek meg. Ezt viszont még nem tudom szabályozni, ahogyan Kleopátránál is női testben találtam magam. Eleinte kicsit furcsa volt, hogy időnként nő vagyok, de megszoktam. Legfeljebb férfiak közeledését nem fogadom, amit ők persze sérelmezni szoktak.

– Azt mondd meg, ha ilyesmire képes vagy, miért nem használod valami hasznosabb célra? Például híres történész lehetnél.

– Ezzel is próbálkoztam. A hírnév nem érdekel, de írtam néhány cikket, hogy bizonyos események nem úgy voltak, ahogyan ma tudják. Érveket is hoztam – persze nem írhattam meg, hogy valamit a saját szemmel láttam. Tudod, mi volt az eredmény? Kékesmény elutasítás, és még annyi fáradságot se vettek maguknak, hogy az általam felhozott tények valóságának utánanézzenek. Persze a történészek között is vannak időjárók, nekik minden szavuk igaz. Nem eggyel találkoztam már a múltban valahol.

– Ezek szerint mások is képesek erre?

– Igen, elég sokan vagyunk, és mindig felismerjük egymást, bármilyen formában vagyunk is, akár egy szemvillanásról. És tudjuk is, ki honnan érkezett.

– És csak a múltba lehet menni, vagy a jövőbe is?

– Én csak a múltba tudok. Van olyan, aki a jövőbe, de senkivel sem találkoztam még, aki mindkettőre képes lett volna. Nem képzelnéd, hány feltaláló, tudós volt időjáró! Találkoztam például Edissonnal. Nemrégén, Budapesten. Na jó, őt sokan felismerhették volna. Egy villanykörtét tett éppen zsebre valahol. Megnézte a legújabb LED-es lámpákat is, aztán megcsóválta a fejét. Nyilván látta, hogy ez túl nagy falat lenne az ő korában, és a hagyományos izzólámpát vitte haza. De láttam az alkimista Böttgert is egy porcelángyárban, amint az égetést szemrevételezi. Sőt, egy alkalommal a középkorban egy hun kocsikészítővel akadtam össze, aki az első évszázadokból jött, és éppen egy lovaskocsi forgószámolyos alvázat tanulmányozta, sőt rajzot is készített róla. És, mint tudjuk, a világ a jól irányítható szekér szerkezetét a hunoktól tanulta meg. Hát így születnek a találmányok, felfedezések, barátom! Szinte mindet egy-egy időjárónak köszönhetjük – akik persze mélyen titkolták, hogy tulajdonképpen csak ellesték a dolgokat utazásaik során.

– Ezek szerint körülöttünk is lehetnek időjárók, akár a múltból, akár a jövőből.

– Ahogyan vannak is. Sőt az is előfordul, hogy ha a múltban eltűnik valami – ahogyan az én szerény személyem közreműködésével is előfordult néha –, ami nagyon hiányzik a gazdájának, aki véletlenül szinten időjáró, érte megy, és visszaviszi. Szerencsémre hozzám eddig senki nem jött, hogy megdorgálgjon valamiért.

Nem akarom az olvasók türelmét Leonard barátom valamennyi múltbeli kalandjának olyan részletes leírásával igénybe venni, ahogyan ő azokat elmesélte, hiszen továbbra is járta az elmúlt évszázadokat, sőt arra is rájött, hogy alkohol vagy bódítószer nélkül, pusztán a gondolatai erejével is képes erre. Azt a fogadalmát is megtartotta, hogy legfeljebb jelentéktelen apróságokat hoz magával emlékül, de senkitől nem lop el semmit. Nem győzte hangsúlyozni, hogy a megjavulását voltaképp nekem köszönheti, ha akkor nem tartóztatom le, talán azóta valahol rajtakapták volna, és felkötik, mielőtt hazatérhetett volna. És mesélt, mesélt, én pedig csak hallgattam a történeteit. Már eszembe se jutott, hogy bármi is hazugság vagy kitaláció lett volna.

Bizonyos idő múltán egyszer meglepő ötlettel állt elő:

– Szeretném hasznossá tenni magam a történelemben, nem csak úgy szemlélődni. Néha úgy érzem magam, mintha egy kukkoló lennék, aki mások titkait akarja kilesni.

– Mire gondolsz?

– Hátha meg tudnék akadályozni rossz dolgokat, hogy ne történjenek meg.

– Csak nem valami időzsaru vagy terminátor akarsz lenni? Megakadályoznál egy háborút, vagy megfordítanád egy csata kimenetelét? Tudod, ennek milyen kiszámíthatatlan következményei lennének?

– Nem hiszem, hogy ilyesmire képes lennék. Sokkal kisebb dolgokra gondolok.

– Például?

– Mondjuk, kezdetnek kibékíteném a Capulet és Montague családokat, még mielőtt Rómeó és Júlia meghalna.

- Ember, de hiszen az egy színdarab, Shakespeare elméjében fogant meg az egész!
- Korántsem, barátom! Az öreg Will is időjáró volt, találkoztam vele. Kétszáz évet ment vissza az időben, a saját szemével látta Rómeó és Júlia tragédiáját Veronában, ahogyan én is. Neki csak ki kellett színeznie egy kicsit a történetet.
- És honnan tudjuk meg, hogy tényleg kibékültek?
- Azt nem tudom, de elmesélem holnap este, ha meglátogatsz. És lehet, hogy hozok egy flaska ötszáz éves toszkánai bort is!

Természetesen ott voltam a megbeszélte időben. Hiába csengettem, senki nem jött ajtót nyitni. Megpróbáltam, nem is volt kulcsra zárva. Az agglégényesen rendetlen szobában minden a helyén volt. Leonard az ágyon feküdt, véráztatta reneszánsz bársonyruhában. A szívéből egy tör állt ki, a markolatán drágakő berakásokkal. Az a tör, amelyet az első alkalommal láttam nála.

Imre Eszter

056

Először a La Vanguardia hozta le, hosszas némaság után: *El Paraíso es robado del Prado!* Majdnem három hét telt el, mire a múzeum vezetősége megtörte a csendet, onnantól kezdve viszont már csak pillanatok kérdése volt, amíg az egész világsajtó átvette a hírt. Másnap estére már semmi egyébről nem volt szólt, csak a szenzációról, hogy a Pradóból elrabolták a Gyönyörök kertje bal oldali tábláját. Furcsa érzés volt, nem így képzeltem a pillanatot, amikor kitudódik. Tulajdonképpen nem képzeltem sehogy, de az mégis meglepett, hogy a hír hallatán semmi nem mozdult bennem. Nem rémültem meg, nem kezdtem el kapkodni. Olyan volt, mintha meg sem történt volna. Sem az, hogy kitudódik, sem pedig, amit tettünk. Lehet, hogy azért, mert akkorra már nagyon messze voltunk mindentől. A Pradótól, a triptichon termétől, a sikeresen hatástalanított biztonsági berendezéstől és a halott őrtől.

Eleinte még gondoltam rá, hogy talán velünk van a baj, amiért nem érzünk bűntudatot. Miért nem érzünk? A rablásért talán azért nem, mert egyikünk sem érzékelte rablásnak. Akkor már évek óta egyik voltunk a bal táblával, annyit néztük, csodáltuk, hogy teljesen elvesztünk benne, és a sajátunknak éreztük. Nem, nem raboltunk, nem követtünk el bűnt. Ezt a hatóságoknak és a közvéleménynek ugyan nem mondhattuk, de elég volt, ha mi tudtuk: tiszták vagyunk, akár a Paradicsom kristályvizű tava. De a gyilkolásért miért nem éreztünk bűntudatot? Átléptünk a halott ör fölött, úgy vittük ki a képet. Békés volt, álmában talán kék bércek fölött pihent a tekintete. Nem tűnt úgy, hogy sajnálatra szorulna, és később ezt támasztották alá a hírek is: a 056-os terem őrének testén a boncmesterek nem találtak külső erőszakra utaló nyomokat. Megmérgezték, és távozása minden bizonnyal nyugodt és békés volt, miközben Szent Antal és a triptichon megannyi másvilági lénye kísérte tekintetével. Nem, nem bántuk. Mi csak azt vettük el, ami a joginál sokkal mélyebb törvény szerint megillet minket. Az ör pedig békésen aludt, békésebben, mint amilyen az ébrenléte lehetett, nap nap után a paradicsom és a pokol közé, a 15. századba száműzve. Minden valóságosválné vált, mintha semmi sem történt volna meg, mi pedig nagyon messze voltunk már mindentől, pedig csak három hét telt el. De messzebb nem is lehattunk volna.

Különben miért beszélek többes számban? Ő akkor már nem volt velem, és mégis, akaratom ellenére is úgy mesélek, mintha nem tűnt volna el. Pedig amikor megpillantottam a La Vanguardia főcímét, már legalább két hete egyedül jártam ki a partra, és úszás után egyedül ültem a kép előtt. Egészen más volt így, mint a 056-os teremben. Már attól más lett, hogy nem volt mellette a *Gyönyörök kertje* és a *Pokol*, csak egymagában állt a falnak döntve, magányos világteremtés a tarragonai tanyán. Ugyanúgy elvesztem benne, mint azelőtt bármikor, csak most már tudtam, hogy az enyém. Reggelenként felkeltem, kiültem a kávémmal a tornácra, és nem néztem sehová, nem néztem semmire, csak hagytam a tekintetem a láthatáron függni, mint frissen mosott ruhát a szárítókötélen. Ez a megfoghatatlan, folyton meg-meghátráló vonal, a tenger és az ég találkozási pontja volt az otthonunk. Nem a tanya, nem a kis hálószoba, ahová a képet rejtettük, és nem is a tenger. Mindig csak a tarragonai kék ég, a láthatár, ott éltünk. Kávé után pedig lementem a vízhez, és úsztam. Ilyenkor nem gondoltam semmire, még rá sem. A képre sem. Úsztam, a láthatár pedig egyre csak hátrált. Aztán lassan vissza a partra, ahol hagytam a bokám a reggeli hűvös homokba süppedni, és nagyon szerettem, amikor a lábszáram köré fehér tajték fonódott. Álltam ott egy ideig, élveztem a szelet, és hagytam vizet, homokot leperegni a bőrömről.

Azokban a napokban néha kissé nyomasztott, hogy nincs ott, de nem gondolkodtam azon, hol lehet, és vajon miért hagyott magamra. Minden olyan természetes volt. Most már persze értem, hogy miért, és már nem is számít, hogy akkor mi volt. De mesélek, mert mesélnem kell... ugyan mi mást tehetnék? Sokáig fogok még itt ülni, mindenkit csak hallgatni, de senkivel sem beszélni. Kétlem, hogy bárki hallja, amit mondok. Ő sem. Csak néz, ki tudja, hova, ki tudja, mit, egy pillanatra sem eresztve a zsákmányát, én pedig ülök itt, és mesélek. Magamnak, a víznek, az égnek, és talán valakinek, akinek füle van a hallásra. Ennyi maradt mostanra. De akkor sem volt különb. Akkor is minden reggel csak az ég volt meg a víz. A partról aztán mindig visszatértem a kunyhóba. Tökéletesen választottunk, ehhez kétség nem fér. Napközben menedék volt a meleg elől, esténként pedig hús rejtkehely, sangriától bódult rablóparadicsom. Ráérősen megreggeliztem, majd bementem a hálóba, és leültem a kép elé. Ezekben az utolsó napokban már nemigen volt különbség a kinti táj és a kép között. Amikor beléptem a szobába, magammal vittem a partot is. A bőrömről ott volt a tenger, a homok és a reggeli szél, a szememben ott volt még a tarragonai kora reggel, és ahogy leültem a kép elé, elvegyült El Bosco látomásával. A tenger találkozott a tóval, helyenként azúrirtizta, másutt mélykék vizével, a paradicsom zöld pázsitján egyszeriben arany homok pergett, és az örökké hátráló láthatár kékje eggyé vált a bal táblán lüktető nyugtalan bércekkel.

Megbabonázva ültem a kép előtt, és tudtam, bármeddig ülök itt, bármennyi reggelt töltök előtte, sosem fogok betelni vele. A legtöbb reggelen nem is foglalkoztam Ádámmal, Évával és Istennel. A vizet néztem, az emitt élő, amott gépszerű hegyeket, a különféle állatokat és lényeket, a füvet, az égen átívelő madársereget és a kutat. Mindig a kutat.

A szememmel, de a számmal is ittam belőle, és ittam volna addig, míg az utolsó csepp is az ajkaimba issza magát, amíg már kiszárad, és fáradtam elomlik az élet vizének mályvaszín kútja. Emlékszem, mindig mondta, hogy ne csak a kutat figyeljem, mert annál jóval hatalmasabb ez a kép, hogy ne fedezzem fel minden apró mozzanatát, és igaza volt, de mégis, mégis a kút volt a mindenem. Az ívei, a finomsága és érzékisége, még a legfenyegetőbb részleteiben is. Amikor sokáig néztem, néha szinte éreztem, hogy sérti, karcolja a bőröm, szúr, közben pedig simogat. Jó volt ilyenkor, reggelenként. Napszíta bőrrel, egyedül, de mégsem magányosan. Egyszer vagy kétszer előfordult, hogy azt hittem, a bal sarok macskaszzerű lénye hunyorog. Ilyenkor tudtam, hogy régóta ülök már a kép előtt, és fárad a szemem. Azon a reggelen is így volt, és miután megdörzsöltem a szemem, magamra parancsoltam, hogy ideje felállni, és kezdeni valamit az előttem álló nappal.

Átfutottam a híreket, még mindig mindenhol ugyanaz. A világ teljesen megőrült, még a Notre-Dame-ot sem övezte ekkora figyelem, amikor néhány évvel korábban több millió ember szeme láttára omlott be a huszártorony a lángok alatt. Nem tudtam megállni, elmosolyodtam. Millió eurós jutalmat ígértek annak, aki nyomra vezet a hatóságokat, bármilyen hasznos információval. A világ műkereskedői, mecénásai, magángyűjtői, galériatulajdonosai és – gondolom, a megcsonkított Caravaggio esetéből okulva – az olasz maffia álltak a figyelem középpontjában. Valamiért még az ukrán maffia is szóba jött. Nevettem. Senkinek nem jutott volna eszébe elképzelni egy huszonnyolc éves, végtelenül szerelmes, magányos, napszíta nőt, amint a Pradótól mindössze 540 kilométerre, egy gondozatlan tarragonai tanyán, az ideiglenes hálózobájában ül az elrabolt festmény előtt. A milliárd eurókra gyanakodtak, amit a tolvaj, ha ügyes, megkereshet az ügyleten. Vagy akár a műgyűjtői fanatizmusra, egy galériatulajdonosra, aki nem akarja a galériájába kiakasztani a lopott Bosch-t, dehogy, hanem az otthona alatt az évek hosszú munkájával, hatalmas vagyon árán kialakított apokalipszis-bunkerben csodálja, és talán még szakszerűbben viseli gondját, mint a Prado szakemberei. Talán valaki a fejébe vette, hogy nem is eredeti Bosch, és ezt akarja bebizonyítani: átvilágítani, szétszedni, majd újra összerakni. Megvizsgálni a tölgyfakereket, és a világ szeme elé tárni a csalást: hamisítvány! Számptalan indok elképzelhető volt, de azt senki nem gondolta volna komolyan, hogy egy még a harmincas éveiben sem járó, különösebben nem is képzett nő és a bűntény után rejtélyes körülmények közt eltűnt szerelme a tettesek. Hiszen mi okuk lett volna rá? Igen, tény, hogy a Prado kamerái rögzítették őket, és bárkinek, aki komolyabban átnézi a biztonsági felvételeket – amit most minden biztonnyal meg fognak tenni –, fel fog tűnni, hogy ez a pár szokatlan gyakorisággal látogatott el a múzeumba, és mindig csak a 056-os terembe, mindig csak a Bosch-triptichon elé. De itt még nem tartottak. Egyelőre a maffiák, galériások, mecénások. Ugyan mi oka lehetett volna bárki másnak erre a szörnyűségre? Mi okunk lehetett volna nekünk, és tulajdonképpen, tényleg... mi okunk volt rá? Két évig tervezni, majd véghezvinni, megrongálni azt, amit a világon mindennél jobban szeretünk, barbár módon kiszedni a bal oldali táblát, csonkán

otthagyni a középsőt és a jobb oldalit, és mindemellett megölni egy embert? Ugyan mi okunk volt rá? Ahogy az ötlet első felbukkanásakor, úgy később sem gondolkodtunk az indokainkon, amikor már Tarragona felé tartottunk. Tizenegy óra a vonaton, a hónunk alatt a festménnyel! Képtelenség nem nevetni, még most is. De akkor, a híreket olvasva egy adott pillanatban már hangosan nevettem. Nem, valóban nem gondolkodtunk az indokainkon. Én még akkor sem, amikor reggelente már egyedül néztem a képet. Akkor gondolkodtam el rajta először, amikor elkezdtek özönlenni a hírek, és a feltételezett elkövetők feltételezett indokaitól volt hangos a világsajtó.

Az ok persze egyértelmű volt, csak korábban nem tudatosítottam magamban, de szembesültem vele minden reggel, amikor leültem a *Paradicsom* elé. Hogy mostantól ez az enyém. Birtoklom. Nem elég nézni, sosem volt elég. És ahogy ő is mondta: ez minket megillet. Legalább annyira szerelmesek voltunk a festménybe, mint egymásba, és ez felülír mindenféle jogot és törvénykezést. Morálisan minket illet a festmény. Ha pedig ezért gyilkolni kell, akkor azt kell. Gyávaság lett volna mindkettőnk részéről meghátrálni. A *Paradicsom*ot kötelesek voltunk megszerezni. Büszke voltam magunkra, amikor a híreket olvastam. Nemcsak, hogy értjük és érezzük Bosch zsenijét és erejét, hanem bátrak is vagyunk, és ezáltal méltók hozzá. Napfény és büszkeség, paradicsom Tarragonában. Aznap már nem olvastam több hírt, de a képet sem néztem. Büszke voltam és boldog, de nagyon fáradt. Az volt az első nap, amikor nagyon kezdett hiányozni, és kissé felzaklatott az eltűnése. Tudjátok, az az érzés, ami legelőször a gyomorban keletkezik, és onnan húzza össze az egész testet, majd hozzá szűkül a tudat is. Amikor már mindegy, hogy az ember hol van, nem számít az arany homok, és semmit nem ér a folyton meghátráló láthatár, mert csak a félelem van. Ilyen az, amikor az ember rájön, hogy elhagyták. Noha tudtam, hogy sosem tenne ilyet, akkor délelőtt mégis elsodort a rettegés, hiszen eltűnt, ez volt az igazság.

Emlékszem, ólmosan vonszolta magát a délután, ki sem mozdultam a szobából. De a képet valamiért nem akartam látni, először azóta, hogy elhoztuk. Rádobtam egy lepedőt, és a lemeztelenített ágyra feküdtem. Vártam, hogy teljen a nap, és csak reméltem, hogy másnap reggelre elmúlik ez a szorongató érzés. Este nagyon nehezen aludtam el, és többször felriadtam. Égve hagytam a villanyt, mert egyre nyugtalanabbá váltam, és féltem a sötétben, holott ez már gyermekkorom óta nem fordult elő. Aztán valahogy mégis sikerült elaludni. Álomtalan órák következtek. De a felriadás nem került el. Ösztönösen nyúltam volna a villanykapcsolóhoz, de a lámpa még mindig égett, és a fényében egyből észrevettem. Ott ült az ablakpárkányon, a festmény és a lecsúszott lepedő fölött, és csak nézett. Egy pillanatra sem törte meg a szemkontaktust, de a tekintete nem volt ijesztő. Inkább kitartásról és elszántságról árulkodott. És türelemről. Mintha csak azt mondta volna, hogy „nyugodtan, amennyi időre szükséged van, én megvárlak. De jönnöd kell.” A szőre a lámpa valószerűtlen fényénél narancsba hajlott, ám amikor a légzése ritmusára a teste mozdult, akkor láttam, hogy inkább rozsdabarna. Rendíthetetlenül

állta a tekintetem, és nem tágitott, a szemével folyamatosan csak annyit mondott: mennünk kell. Ostobaság – gondoltam, kikezdte az elmémet a festmény körüli zűr, a hírek és a magány, és most egy lidérces, álmatlan éjszakán rozsdanarancs macskát képzelek az ablakpárkányra. A képre pillantottam, és bosszantott, hogy lecsúszott róla a lepedő, viszont nem volt kedvem felállni az ágyból, és bármennyire is szégyelltem magamnak bevallani, félttem az odaképzelt macskától, félttem, hogy mit fog tenni, ha elindulok az irányába. Úgy döntöttem, hogy megpróbálok többet nem arra nézni, sem rá, sem pedig a festményre vagy a lepedőre, de azért a villanyt nem kapcsoltam le, és hátat fordítani sem mertem. Becsuktam a szemem, és imádkoztam, hogy ismét rám találjon az álom.

Így történt, tisztán emlékszem. Álomtalan álom következett, némaság. Aztán újabb dermedt rémület, felriadás. Egyből az ablakpárkányra néztem, de nem volt ott. A lepedő még mindig a földön, de ahogy körbenéztem a szobában, a macska sehol. És amint épp visszafeküdtem volna, egyszeriben ismét ott volt. Rettenetes, visszataszító, maga a téboly: egy ökölnyi féreg a párnán. A színe akár a nyers húsé, melyet rozsdabarna páncél borított. Mozdulatlan volt, mintha belenőtt volna a párnába. Hideg veritékként ütött ki rajtam a rettenet. Ez már nem pusztán az eltűnése felett érzett szorongás volt, és nem is a hírek miatti rejtett, a bőröm alá fészkelő nyugtalanság. Ez maga volt a rettenet, és sosem kívántam még annyira, hogy ne legyek egyedül, mint ott és akkor, a szeretőtől és lepedőtől megfosztott ágyon, a mozdulatlan férget nézve. Ostobaság, ostobaság, szedd össze magad! – mondtam magamnak, és arra próbáltam gondolni, hogy a férget csak odaképeztem, ami nem is csoda, miután évekig néztem Bosch festményeinek csúszómászó, féregszerű lényeit. Becsuktam a szemem, nagyon erősen szorítottam, mintha azt reméltem volna, hogy a sötétség elkergeti a rosszat, majd amikor újra kinyitottam, a féreg nem volt sehol. Az ablakpárkányra néztem, a macska sem volt ott. Sóhajtottam, és reméltem, hogy ezzel véget ér az éjszaka, és ha újra elalszom, reggelig már nem ébredek fel. Most is olyan, mintha minden pillanatra emlékeznék, pedig tudom, hogy ez lehetetlen. Visszaaludtam. A következő felriadás már nem volt olyan rémületes. Természetesen jött, és azt hiszem, legbelül már vártam is. A villanyt most sem kellett felkapcsolni, a fényben ismét megcsillan a rozsdanarancs bunda. Most sem szólt semmit, de a szemei ugyanazt mondták, én pedig nem ellenkeztem. Az égen vörösen dagadt a Hold, talán ő küldte a macskát, hogy szót értsen helyette az emberekkel, gondoltam. Érdekes, ekkor már egyáltalán nem voltam nyugtalan. Az állat szemébe néztem, bólintottam, majd leszálltam az ágyról, és elindultam felé. Egy ideig nézett, aztán egy mozdulattal leugrott az ablakpárkányról. A lepedő a földön hevert, és a vörös Hold úgy világította meg a bal táblát, ahogy addig még sosem láttam. A macska domborított, majd jelzett, hogy kövessem.

Sosem jártam még ilyen tájakon, és nem is tudtam mihez hasonlítani. A látvány és a színek, minden másvilági volt. A macska mindvégig előttem ment, egyszer sem nézett hátra, pontosan tudta, hogy a nyomában vagyok. És az is látszott, hogy a tájnak minden apró részletét ismeri, nem akkor járt ott először. Én is ismertem, láttam már valahol, egy

álomban talán. Ismerős volt a valószerűtlensége, és úgy haladtam a víz felé, mintha hazatérni készültem volna. Most már kissé furcsállom, hogy olyan soká ismertem csak fel, hol vagyunk. De azt hiszem, eleinte a különös látványt volt a legnehezebb megszokni. Nem sokkal azután, hogy a macska nyomába szegődtem, a lámpa és a vörös Hold fénye egyszeriben megváltozott, és minden nagyon világos lett, világosabb, mint a tarragonai partok napvilágnál, és valamennyi szín hirtelen felélénkült.

Az elején nem is láttam a tájat, csupán részleteket. Az első részlet, ami rabul ejtette a tekintetem, a mályvaszín inda volt, majd az ugyanolyan mályvaszín pikkelyes test, amiből felfelé kanyarodott. Talán érthető, miként lehet, hogy nem ismertem fel egyből a kutat. Feltartóztathatatlanul közeledtem felé, valamiféle vak ösztöntől hajtva. A mozgásom is különös volt, mintha nem lett volna súlya és tere. Mintha a levegő vitt volna magával. A szemem előtt különös lények cikáztak, olykor pedig vakító fény, ami utána mindig eltompult, és lágy, szürke-kék ködöt vont a táj fölé. Ekkor, az ég felé nézve jutott eszembe, hogy ilyen lehet a repülés. És amikor újra lepillantottam, rájöttem, hogy valóban repülök. Alattam végtelen zöld terület el, és kristályvizű tó. Megcsillant rajta a láthatatlan Nap fénye, és ezernyi különös lény sejlett a mélyén. Kicsit messzebb különös állatok ittak belőle, és tekintetük alatt elsötétedett a víz. Visszanéztem oda, ahol kristálylott. Mályvaszín kút emelkedett ki belőle, az élet kútja. Teste itt-ott pikkelyes volt, máshol sima, mint az álom. Az indáin madarak pihentek, és oda kíváncsoztam én is. Repültem, és amikor leereszkedtem az egyik indára, egy pillanatra észrevettem magam a tó vizében. Méregzöld testem úgy ívelt, akár a többi madaré. Idősebb vagyok náluk, gondoltam. Vajon mennyi ideig voltam úton? Még egyszer körülnéztem, és akkor megpillantottam őt is. Rozsda-macska a kép bal sarkában, patkány a szájában. Isten köntöse mályvaszínű, és ragyog, akár az élet kútja, amin pihenek. Éva teste puha, akár az álom, Ádám kíváncsi. Emlékszem, legszívesebben felsóhajtottam volna, amikor eszembe jutott, hogy mivel az élet kútján ülök, az Istennek háttal, már nem kell soha a szemébe nézmem. Rettenetes, fekete gombszemébe, amit mindig kerültem, akárhányszor csak a képet néztem. De most már boldogan ülök az Isten háta mögött az élet kútján. Jól jártunk, azt hiszem. Ha ő a macska, hadd legyek én a madár. Kerülhettünk volna valamelyik torzszülött testébe is, és megrémülök a gondolatra, hogy milyen testbe kerülhettünk volna, hogyha a középső vagy a jobb táblát lopjuk el.

Hamar megszoktam az új életünket, hogy soha többé nem fogunk tudni egymásra nézni, mert tekinteteink örökre ellenkező irányokba szegeződnek, de legalább mindkettőnké másfelé Istenétől. Megszoktam a csendet, és a mozdulatlanságot is. Különös volt, amikor hallottam, hogy nagy erővel feltörik, majd feldúlják a lakást, és kissé nyugtalanító, amikor betértek a hálóba, és megpillantották a képet. Tanakodtak, mozdulni sem mertek, nehogy véletlenül kárt tegyenek benne. Bizonyítékokat kerestek, hogy tényleg mi élünk ott – a pár a felvételekről, amiket ezerszer végignéztünk velük, mielőtt elküldték őket a tarragonai címre. Aztán arról beszéltek, hogy ki melyik oldalról, hogyan

fogja meg a képet. Végül becsomagolták, és amikor megemelték, megint azt a mozgást éreztem, amit azelőtt soha. A tó vize mintha lágy hullámot vetett volna, meg nem is. A hangok egyre nehezebben voltak kivehetőek, de még hallottam, hogy elhagyjuk a házat, utána csend.

Amikor legközelebb újra emberi hang ütötte meg a fülem, Miguel Falomir beszélt. A múzeum igazgatója időt követelt, pár napot legalább, teljes médiacsendet, amíg kiderül, hogy valóban az eredeti bal oldali tábla került-e vissza a múzeumhoz, és nem egy hamisítvánnyal szúrják ki a feszült várakozásban élő világ szemét. A pár naptól végül ismét majdnem három hét lett, ami alatt legtöbbször úgy éreztem magam, mint gyermekkoromban, amikor eltörtem a kulcsontomat, és az orvosok betuszkoltak a különös röntgengépbe, hogy pontos képet kapjanak a törésről. Átvilágították a teljes *Paradicsom*ot, megvizsgálták a tölgyfa keretet, és mindent pontosan visszahelyeztek, mielőtt a La Vanguardia végre lehozta a hírt: *El Paraíso está de vuelta en el Prado!* Falomir az újságot lobogtatta, és úgy olvasta az örömhír-főcímet a 056-os terem hivatalos újranitásakor. A *Paradicsom* visszakerült a Pradóba. Mi voltunk a paradicsom, szerelmesek és tiszták, Isten tekintetétől távol.

Most mesélek, és magam sem tudom, mióta, és meddig még. Egy női hang újra meg újra kihallik a tömeg zsongásából. Fiatal, de igen elszántnak tűnik. Úgy tűnik, gyakran visszajár. Valakihez intézi a szavait, de a választ – ha egyáltalán érkezik – sosem hallom. A nő hangja is távolinak tűnik, mintha nem a *Paradicsom*, de nem is a középső tábla előtt állna. Félek, és néha, amikor az utolsó látogató is elment, és a terem bezár, hatalmába kerít a nyugtalanság, később pedig a rettenet. A nő hangja azért tűnik távolinak, mert valóban nem a bal oldali, de nem is a középső tábla előtt áll. Minden alkalommal a jobb oldali tábla, a *Pokol* előtt időzik.

A gyűjtő

Susan Gallimore többnyire sejtelmesen mosolygott, amikor az időskorúakra oly jellemző alvászavarokról beszéltek a társaságában. A maga nyolcvanhárom évével ő lett volna az eleven cáfolata az elméletnek. Susan azonban sosem vitatkozott, csak udvariasan végighallgatta a többiek véleményét. A sajátját pedig megtartotta magának. Pedig sokat tudott volna mesélni az igazak álmáról.

Miért is aggódott volna? A férje után tekintélyes vagyont örökölt, így anyagi gondjai nem akadtak. A házat talán nem a legmodernebb, de kellően hatékony biztonsági rendszerrel szereltette fel. Nemigen kellett tartania a betörőktől. Azonkívül új hobbit talált öregkorára, amely tökéletesen kielégítette, és újra értelmet adott az életének.

Az igazat megvallva mindig is gyűjtött valamit: kisgyerekként színes szalvétákat, préselt virágokat, később bélyeget, aztán fiatal lányként udvarlókat. Utóbbi szenvedélyével természetesen kénytelen volt felhagyni, miután Fred elvette. Kárpótlásul átváltott ékszerekre és bundákra. Ám legbelül folyton azt érezte, gyűjteményei csupán múltó örömet okoznak, és valójában nem túl értelmes elfoglaltság tárgyakat halmozni. Fred halála döbentette rá, mi az, ami igazán fontos az életben.

Férje egy rablótámadás során vesztette életét. Susan egy évig gyászolta, ahogy illik, majd megszervezte magának az új életét. Kitalálta, mit fog ezentúl gyűjteni, és már a kollekción első darabjainál világosan tudta, hogy ez a szenvedély most egészen más lesz, mint a korábbiak. Sokkal értelmesebb, sokkal hasznosabb.

***

– Micsoda öntelt pojáca! – fakadt ki Buck Rubinek. Sörösdobozát lecsapta a dohányzóasztalra. Azzal sem törődött, hogy az ital a távirányítóra fröccsen. – Ezt nézd meg, Larry!

Larry Dunston kidugta fejét a konyhából, és vetett egy pillantást a képernyőre.

– Csak nem a régi haverodat sztárolják megint? – Élvetegen felröhögött. Akkora rés volt a két középső metszőfoga között, hogy simán elfért benne egy nyalóka szára. – Még mindig haragszol rá?

– Ha téged is ő varrt volna be, másképp beszélne! – fortogott Buck. – Régen is egy beképzelt pöcs volt, de amióta kinevezték rendőrfőnöknek, még nagyobb lett az arca.

– Én azt mondom, ne foglalkozz vele! Örülj, hogy végre kiengedtek. Ünnepeljük meg!

– Legszívesebben beverném azt a pökhendi képét.

– Nyugodj meg, haver! Rögtön kész a báránysült. Utána jobb színben fogod látni a világot.

Larry megtörölte a kezét, majd a törülőruhát a konyhapultra hajította. Bontott magának egy sört, és lehuppant cimborája mellé a kanapéra.

A tévében épp egy vörös hajú, szeplős képű, jovialis férfi látszott, amint egy talk show vendégeként magabiztos mosollyal felelget a műsorvezető kérdéseire.

– *Mr. Shackleton, amióta ön áll a Tunbridge Wells-i rendőrség élén, szinte megszűnt a városban a bűnözés. Minek tulajdonítja a jelenséget?*

– *Köszönöm, hogy összekapcsolja a két dolgot! Jól látja, valóban azóta nevezhetjük Tunbridge Wellst egy kis túlzással a biztonság szigetének, amióta én vettem kezembe az ügyeket. Örömmel számolhatok be róla, hogy manapság már csak egy-egy biciklilopás jelenti a legnagyobb kihágást a városban.*

– Nagyképű barom! – hördült fel Buck. Hegyes orrával és fülével egy manóra hasonlított. Beesett arcában nagy szemek ültek, amelyek még jobban kidülledtek, amikor a fickó feldühödött. – Csak mázlija volt.

– *Árulja el, hogyan fékezte meg a bűnözést?*

– *Nem titok. Esténként lasztexruhát öltök magamra, és úgy ugrálok háztetőről háztetőre.*

Larry felnevetett, aztán látva Buck rosszalló tekintetét, próbálta komolyra rendezni a vonásait.

Azt mondják, a magas homlok az intelligencia jele. Nos, Larryé egészen a fejbúbjáig húzódott, ám ezt inkább a kopaszodás, mintsem a kiemelkedő szellemi képesség számlájára írhatta. Tarkóján viszont sűrű, göndör barna haj burjánzott.

– *Azt hiszem, a kedves nézőink egyetértenek azzal – vigyorgott a riporter a kamerába –, óriási szerencsénk van, hogy ilyen ember állt a bűnüldözés élére.*

– Miért nem nyalod ki mindjárt a seggét? – dühöngött Buck, és egy húzásra kiitta a maradék sörét.

– *Félretéve a tréfát* – folytatta a rendőrfőnök –, *én leginkább a hatékony megelőzésben látom a megoldást. Amikor kineveztek, azt mondtam a fiúknak a kapitányságon: ugyananyyi munka a már megtörtént bűncselekmények után nyomozni, mintha előre próbálnánk kiszűrni a potenciális elkövetőket. Jelszavam: hatékony prevenció!*

– *Ez mit jelent a gyakorlatban?*

– *Rendszeresen felkeressük a priusszal rendelkező polgártársainkat, mintegy éreztetve, hogy szemmel tartjuk őket. Úgy gondolom, ez komoly visszatartó erővel bír.*

– *És mi a helyzet azokkal, akik még nem rendelkeznek bűnözői múlttal?*

– *Nagyon örülök, hogy feltette a kérdést! Ez ugyanis a megelőző módszerem másik alappillére.*

– *Parasztvakítás!* – morogta Buck, és bontott egy újabb sört. – *Lefogadom, előre megbeszélték a kérdéseket, hogy ez a majom fel tudjon rá készülni.*

– *A fiataloknak rendszeresen tartunk előadásokat a helyes életvitelről. A szülők és a tanárok bevonásával személyesen dolgoztam ki egy programot, hogy a srácok minél értelmesebb elfoglaltságokat találjanak maguknak. Így aztán esténként nem csatangolnak bandákba verődve az utcán. Szinte nullára csökkent az unalomból, balhévágyból elkövetett esetek száma.*

– *Esküszöm, már látom a glóriát a fején* – csapta össze a kezét Buck. *Indulatosan megnyomta a távirányító piros gombját. – Tudod, mit mondom neked, Larry? Ideje, hogy Shackleton csillaga leáldozzon. Tunbridge Wells pedig visszaváltozzon normális várossá.*

– *Hát én nem is tudom... Azért van abban igazság, amit mondott.*

– *Mi van? Te is benyelted ezt a süket dumát?*

– *Nem! De az biztos nem véletlen, hogy még Jeff Rankin bandája is kerüli a helyet. Féléve be se tették ide a lábukat.*

– *Persze, hogy nem véletlen. Egyezséget kötöttek a zsarukkal. Én mondom neked, ez a Shackleton is nyakig benne lehet a buliban.*

– *Gondolod?*

– *Mi más oka lehet? Tényleg elhiszed ezt a maszlagot, hogy azért alacsony itt bűnözés, mert a srácok barkácsszakkörbe járnak? Nevetséges!*

– *Most, hogy mondd, valóban fura.*

– *Hamarosan kiderül. Ez a terep a miénk lesz. A polgárok óvatlanná váltak, nekünk pedig nincs konkurenciánk. Kívánni se lehet jobbat. Már van is egy ötletem, hogyan lássunk hozzá.*

***

– Na végre! Már azt hittem, sose fog lefeküdni a nyanya – suttogta Buck, amikor Mrs. Gallimore hálószobájában elaludt a lámpa. – Indulhatunk!

Az út túloldalán, a bokrok takarásából leselkedtek. Fekete ruha segítette a rejtőzködésüket. Arcukon símaszokot, kezükön vékony, de strapabíró kesztyűt viseltek.

A háromemeletes házhoz S alakú kocsifelhajtó vezetett a gondozott kerten át, amelyben szebbnél szebb virágok pompáztak. Csupán a virágok árából simán kihúzta volna egy évig egy átlagos angol család.

Odaosontak a kerítéshez, és Larry teketóriázás nélkül felmászott a kapura. Egyik lábát már átvette a tetején, amikor meghallotta Buck suttogását.

– Psszt, Larry!

– Mi van?

– Próbáltad a kilincset?

– Nem.

Buck benyitott, és a kapu – a tetején ücsörgő Larryvel – egyszerűen kitérült.

– Mondd csak, te mindig ilyen hülye voltál?

– Ki a fene gondolta, hogy az öreglány elfelejti bezárni?

– Ha majd te leszel nyolcvan felett, a sliccedet se tudod felhúzni, nemhogy ilyesmire figyelj.

Buck besétált az udvarra, behajtotta maga mögött a kaput, és megvárta, amíg Larry lekászálódik róla.

– Mondtam neked, hogy könnyű préda. Nincs kutya, nincs szomszéd. A nyanya tök egyedül lakik, és dúsgazdag. Mi pedig nem ma kezdtük a szakmát. Bár neked még van hova fejlődnöd. Az a pár kamera mindenesetre nem jelenthet gondot. Megfigyeltem a mozgásukat, és ha megfelelő tempóban haladunk, a holttereket használva észrevétlenül eljutunk a bejáratig.

– Oké, Buck! Menj előre, én majd követlek.

Óvatosan lépkedtek, időnként megálltak annyi időre, míg a kamera átsiklott a kényes pontokon. Hamarosan elérték a ház ajtaját. Larry, tanulva az előző esetből, rögtön megpróbált benyitni.

– És most? – kérdezte, miután a kísérlete eredménytelen maradt.

Buck megvizsgálta az ajtót az elemlámpa fényében.

– Ez speckó zár, nem fog működni az álkulcs. Ilyenkor következik a jól bevált régi módszer.

– Aha! – vigyorgott Larry.

– Add a pajszeret!

– A pajszeret?

– Mondd, valami baj van a hallásoddal?

– Nem hinném.

– Akkor mi a gond? Add már!

Larry a vállai közé húzta a nyakát.

- A garázsban maradt.
- Mi van?!
- Nem mondtad, hogy hozzam, én meg nem gondoltam...
- Te idióta!

Larry a kezeit tördelte.

- Most akkor feladjuk?
- Egy frászt! Irány a hátsókert!

Megkerülték a házat, és kiderült, hogy Buck felvetése helytálló. Fent az erkélyen megláttak egy másik ajtót. Miután felmásztak és megvizsgálták, csalódottan vették tudomásul, hogy kívülről nincsen rajta zár.

Larry ismét a visszavonulást javasolta, de Buck megmakacsolta magát. Ha már eddig eljutottak, nem fogja ilyen könnyen feladni. Bár a pajszer nélkülözniük kellett, és ezúttal a kulcsoknak se vették hasznát, Bucknak támadt egy ötlete.

- Ez az ajtó műanyagból készült.
- Valóban – hagyta rá Larry. Fogalma sem volt, mire céloz a társa.
- A műanyagról köztudott, hogy könnyen olvad.
- Aham.

A frissen szabadult betörő elővette az öngyújtóját.

- Már csak valami fémre lesz szükségünk. Van nálad kés?
- Nem – hökkent meg Larry. – Nem gyilkos vagyok...
- Csak egy hülye ír – fejezte be a mondatot Buck. – Valamilyen fém biztosan van nálad!

Larry végigtapogatta a zsebeit, majd bocsánatkérően Buckra vigyorgott.

A manóképű elfojtott egy szitkot.

- Szóval semmi? És mi van azzal a bazi nagy keresztel a nyakadban?
- Ja? Arról megfeledkeztem. – Larry előhúzta ruhája alól a vastag láncot, melynek a végén ott fityegett az említett medál. – Ugye, milyen szép?
- Most nincs erre idő. Add ide!
- Mit akarsz vele? Ezt még a mamámtól kaptam.
- Nyugi, nem örökbe kell!

Larry habozva nyújtotta Buck felé a keresztet, ő azonban gyorsan elkapta, és a következő pillanatban az apró láng fölé tartotta.

A forró fém könnyedén olvasztotta meg a műanyagot, de aztán hamar kihűlt. Buck még csak félig lyukasztotta ki az ajtót, amikor az öngyújtóból kifogyott a gáz. A peches betörő suttogva káromkodott.

- Lépjünk le! – mondta Larry. – Nem akar ez összejönni.
- Kussolj már! Ezért tartasz itt! Mert túl könnyen feladod.

Bucknak lassan az idegeire ment Larry hozzáállása. A nagydarab íren általában kétféle hangulat uralkodott. Vagy folyamatosan vigyorgott, még ha nem is volt rá semmi oka, vagy olyankor is aggodalmaskodott, amikor még nem veszett el minden.

– És most?

– Irány a pince!

Nem kellett sokáig keresgélniük. Ajtó ugyan nem vezetett az udvarról a pincébe, de találtak néhány onnan nyíló ablakot.

– Add ide a kabátodat! – mondta Buck.

Larry értetlenül bámult a haverjára.

– Fázol?

– Barom!

A kabát jelentősen csökkentette a bezúzott üveg csörömpölését. A biztonság kedvéért vártak pár percig, de amikor semmi nem történt, gyorsan bemásztak, és az elemlámpa fényében körülnéztek.

– Ezt figyelj, apám! – mondta Larry. Szinte áhítattal simogatta a hatalmas számszörös pánccélajtót. – Egy banknak is a becsületére válna. Vajon mit őrizhet mögötte a nyanya?

– Ugye megmondtam, hogy ez a tuti buli – vigyorgott Buck. – Biztos lehetsz benne, hogy nem a krumpliját félti ennyire az öreglány. Ott lesz bent a szajré, majd meglátod!

– Na de, ha ilyen komoly az ajtó, hogy akarsz bejutni?

– Bízj csak rám! Amúgy se bírom a régimódi feszítővasas módszereket. Az nem elegáns. A számszár viszont a szakterületem. Na, hagyd abba a tapizást, és állj félre!

Buck rátapasztotta fülét a pánccélajtóra. Közben a másik kezével tekergetni kezdte a számokkal ellátott tárcsákat. Larry a háttérből feszülten figyelte társa minden mozdulatát. Mire észbekapott, már kattant is a zár. Buck mosolyánál csak a kitaruló ajtó volt szélesebb.

Amikor beléptek a belső helyiségbe, az elégedettség átadta helyét a csodálkozásnak. Patyolattisztaság uralkodott odabent, akár egy vadi új kórházban. A falakat fehér csempe borította a mennyezetig, csak egy mosdó és néhány fogas törte meg a felület egyhangúságát. A plafonon egyszelliges méretű szellőzőlyukak tátongtak, a padló közepén meg egy lefolyó.

Első pillantásra nem láttak se pénzt, se aranyat, sőt, semmiféle értékesnek tűnő tárgyat. Mindössze egy rozsdamentes acélból készült asztal, egy ismeretlen rendeltetésű gép és egy tucatnyi hatalmas fehér szekrény alkotta a szoba berendezését.

– Mi a fene! – ámult Buck. – Te láttál már ilyet, haver?

Larry megállt a masina előtt.

– Igen. Ez egy vákuumfóliázó gép.

– Micsoda?

– Tudod, amivel csomagolni szoktak. Én már dolgoztam ilyennel.

– Mi a francnak kell a nyanyának?

– Gőzöm sincs. De egyre kevésbé tetszik ez nekem, Buck. Tűnjünk el, amíg lehet! Látod, nincs itt semmi szajré.

– Előbb nézzük meg a szekrényeket!

Larry tétován bólintott, majd kinyitotta a legközelebb eső ajtót. Megbabonázva állt egy darabig, és csak annyit bírt kinyögni:

– Jeff! Jeff Rankin! – Aztán öklendezni kezdett.

– Mit pofázol? Megelőzött volna az a rohadék?

Larry képtelen volt felelni.

– Menj odébb! – lökte félre Buck. – Most nézd meg! Lerókáztad a cipőmet, te állat!

Amikor azonban bepillantott a fagyasztóba, rögtön megértette Larry rosszsullétének okát. A polcokon szakszerűen becsomagolt fejek sorakoztak. A legfelsőn, szemmagasságban mindjárt a vetélytárs banda vezérének halálba dermedt arcába nézhetett. Buck nyelt egy nagyot.

– Hát, Jeff pajti, most aztán tényleg hűvösre kerültél.

Sorban benyitott az összes fagyasztóba, és több tucat lemetszett, vákuumfóliázott fejet talált. Csupán az utolsóban volt még néhány üres polc.

– Húzzunk már el a francba, Buck! Rémes ez a hely.

Buck Rubinek sápadtan bólintott.

Ám ekkor a páncélsajtó automatikusan becsukódott.

A két betörő megkésve rohant oda. Hiábavalóan döngették belülről a vastag lemezt. Esélyük sem volt a menekülésre. Larry combján szétterjedt egy sötét folt, de észre sem vette a hisztérikus sikoltozás közben. Buck valamivel hamarabb eszmélt. Gyorsan körbejárta a helyiséget, hátha talál egy másik kijáratot. Fáradozását azonban nem koronázta siker. Innen még ablak sem nyílt, mint a külső helyiségből.

– Hé, Buck! – sírdogált halkán Larry. – Mi lesz most velünk?

– Nyugi, haver! Rögtön kitalálunk valamit. Akárki művelte ezt a szörnyűséget, minket nem fog olyan könnyen lemészárolni.

A frissen szabadult betörő nem először került szorult helyzetbe, ám ez idáig minden alkalommal sikerült kivágnia magát. Leszámítva persze azt az esetet, amikor Shackleton elkapta. Soha nem adta fel egykönnyen, ha valamit eltervezett, és úgy döntött, ezúttal sem lesz másképp.

– Buck!

– Mi van már megint? – Bosszankodott, amiért Larry megzavarta a töprengésben.

– Te is érzed?

Buck szimatolni kezdett, és hamarosan rájött, hogy bármilyen elszántan fenyegetőzött, már nem lesz módja beváltani. A mennyezeten levő lyukakból gáz ömlött a helyiségbe. Még látta, amint Larry összecsuklik az ajtónál, miközben a fickó lába vadul rángatózik, majd a torkához kapott, és elsötétült előtte a világ.

***

Amikor Susan Gallimore felébredt az éjszaka közepén, egy cseppet sem ijedt meg. Tudta, hogy nincs mitől félnie. Felemelte az éjjeliszekrényről a távirányítót, és bekapcsolta a szemközti falra szerelt hatalmas képernyőt. A tévéadásról átváltott a biztonsági kamerákra, néhány gombnyomással végignézte az általuk mutatott képet. Végül megállapodott a pincénél, és nyugtázta, hogy minden a lehető legnagyobb rendben van. Egy percig még elnézegette a gyűjteménye legfrissebb darabjait, majd kikapcsolta a készüléket, oldalára fordult, és pár pillanat múlva elégedett mosollyal az arcán álomba szenderült.

Rend és nyugalom

Későn végzett az orvosnál, hiába ment korán, többen időpontra érkeztek és megelőzték. Felíratta a receptjeit, és ragaszkodott hozzá, hogy a doktornő megvizsgálja, aki vérnyomásmérés után meghallgatta a szívét, a tüdejét, és rápillantott a torkára. Úgy látszott, minden a legnagyobb rendben. Piroska mosolyra húzta a száját, felöltözött, és elvette az asszisztentstól a vényeket.

Ugyan mit várhat az ember, ha közeledik a hetvenhez? Pontosan ezt a kérdést tette fel pár évvel ezelőtt, amikor a barátnője, Ildi, aki étrend-kiegészítőkből utazott, rábeszélte néhány fontos változtatásra. Azóta kevesebb húst és több zöldséget evett, a tejet sosem szerette, és a kávéról is leszokott, amióta nyugdíjba ment. A férje, Gábor cukorbetegsége miatt ritkán ettek édességet. Amióta Ildi kiköltözött a lányaihoz Ausztriába, nem tartották a kapcsolatot, de a vitaminokról nem feledkezett el.

Vigyázott magára. Az első otthon töltött napon harmincöt ledolgozott év után komolyan elgondolkodott a hogyan továbbról. Gábor már nem élt, egyébként is nyomasztó lett volna együtt öregedni a sírig. Ahogy a fiuk, Jenő kirepült, ráadásul jó messzire – először Londonba, onnan Dublinba, majd újabb két év múlva Melbourne-be –, mind jobban eltávolodtak egymástól, addig csak és kizárólag a gyerek miatt maradtak együtt. Jenő nem minden évben látogatott haza, így Piroska – akarta, vagy sem, az már más kérdés – magáról gondoskodott. Amellett, hogy eljárt a háziorvoshoz, beszerzett egy vérnyomásmérőt és jobb híján egy szobabiciklit, mert addig halogatta a futógép megvásárlását, amíg késő lett. Minden nap sétált, rendszeresen mérte a testsúlyát, és ha felszedett egy keveset, visszafogta az evést.

Hazafelé bement a kedvenc kisköztérjébe. Elsétált a roskadásig megtöltött polcok mellett, és keserűen gondolt arra, hogy néhány hónap múlva ezt is lebontják, mert a helyén irodaházat építenek. Eltűnnek az otthonosság utolsó képviselői, a mosolygós, szép

arcú pénztárosnők, a csemegepultból elküldik az előzékeny, kedves fiatalembert, majd járhat egy másik, nagyobb helyre, ahol fél perc alatt beblokkolják a megvásárolt árut, és ugyanennyi idő alatt nemcsak be kell tenni a kocsijába, de ki is kell, hogy fizesse.

– Beváltja a pontokat?

Piroska visszatért a valóságba, és bár motyogott egy automatikus igent, először nem tudta, mire céloz a pénztáros.

– Ó, igen, köszönöm – mondta, és az iránymutatásnak megfelelően pár lépést visszament, hogy a kassza közelében elhelyezett mobilpolcra elvegye a kést. Nagyszerűen nézett ki a vadonatúj penge és az óriási markolat, amelyre rávésték Jamie Oliver nevét. Fantasztikus ajánlatnak tűnt, hogy a szorgalmas és kitartó pontgyűjtéssel hozzájuthatott. Fizetett, és miután bepakolt a húzós kocsiba, a szerzeményt a csomag tetejére helyezte.

Eleinte nem szerette ezt a gurulós alkalmatosságot, ami végül társa lett a hétköznapiakban. Ha villamosra szállt vele, a végébe húzódott, és maga mellé állította. Gyűlölte, ha valaki felkínálta neki a helyét. Azt szerette volna, ha nem egy haszontalan idős embernek tartják vagy látják, hanem annak, aki volt. Munkában megőszült, tisztességes állampolgárnak.

Nem nézett tévét, mert agyimosásnak tartotta. Sok hasonló korú a házból belepenészedett a kanapéjába. Felkeltek, bekapcsolták, és amikor este elaludtak, a készülék még ment. Piroska sokkal jobban szeretett rádiót hallgatni, még a mobiltelefonján is. Jenő hívta fel a figyelmét erre a nagyszerű találmányra. A közösségi kertet is ő ajánlotta figyelmébe, ahol lett egy saját parcellája. Tavasztól őszig olyan jól elfoglalta magát vele. Délelőtt kisétált, foglalkozott a palántákkal, majd megebédelt a közeli plázában. Három óra után visszament, megöntözte a paradicsomot, paprikát, és ami megérett, leszedte.

A telet ki kellett bírni. A sétákról ekkor sem mondott le, napközben pedig bedolgozott egy régi osztálytársa vállalkozásába. Dorottya főzőtanfolyamot tartott idős embereknek, akik egyedül maradtak, vagy szívesen bíbelődtek konyhai dolgokkal. Hogyan használjuk fel a maradékot meg készítünk olcsón ebédet, ilyesmi. Piroska írta a hírleveleket, a recepteket, a saját pultján tesztelte a hozzávalók arányát, és ezzel is bezsebelt egy kis dicsőséget.

Mindezek mellett nem tudott eltekinteni a benne egyre növekvő reménytelenségtől. Egy ideje megint letargiába esett. Hajlamos volt a depresszióra, a szülés után is elkapta a betegség, egy ismerős ismerősétől szerzett rá nyugtatót, hogy a rossz gondolatokat valahogy eltüntesse a fejből. A nyomott lelkiállapot gyakori jelenségnek számított a gyesen lévő nők körében, amit úgy oldottak meg, ahogy tudtak. Legálisan itallal, illegálisan pirulákkal. Ezért sem mert többet szülni, nem mintha Gábort ez annyira érdekelte volna. Mindketten jobban jártak egy korán önállóságra nevelt gyerekkel, aki mellett gyorsan visszanyerték a szuverenitásukat.

Januárban minden nap egy tyúklépéssel közelebb hozta a hosszabb nappalokat, addig is valahogy el kellett viselni, hogy korán kormosodik az ég alja. Mire Piroska hazaért

a közértből, besötétedett, az orvos három órától rendelt, így számíthatott rá, hogy az utcai lámpák fényénél sétál haza. Nagyokat sóhajtott útközben, hallgatta, ahogy a húzós kocsi kereke nyikorog. A levegő lehűlt, az előrejelzések órákon belül havazást jósoltak. Talán este bekapcsolja a tévét, engedélyez magának egy filmet. Őszintén megvallva eléggé unta már az olvasást, szeptember óta több tucat könyvet kölcsönzött, amelyekkel eltöltötte az estéit.

– Menj arrébb – mondta a fiúnak, aki a házuk előtt, a lépcső tetején ült. De az nem mozdult, csak bámult rá kifejezéstelen tekintettel. Részeg lehetett, vagy talán rosszabb. Piroska fellépkedett a kaputelefonhoz, de a fiú is odament, és rátenyerelt a nyomógombokra.

– Adjon nekem pénzt – mondta. A leheletében nem érződött alkohol, a hanglejtéséből viszont kitűnt, hogy nem viccel. Piroska az esélyeit latolgatta. Az utcában kevesen jártak, hiába sorakozott egymás mellett tíz lépcsőház. Az emberek célirányosan jöttek és mentek, és ha léptek közeledtek, biztosra lehetett venni, hogy csak egy újabb idegen az a gondolataiba merülve, aki szándékosan nem nézett rájuk. Ha segítségét kiált, az is kétesélyes. Ha a fiú megjíed ettől és lelöki, hatlépcsőnyi magasságból lezuhan, és kitöri a nyakát. A szemben lakó szomszédasszonyát egyszer megtámadták ugyanitt, egy mozdulattal letépték a nyaklancát. Pár másodperc volt, és a rabló már futott is tovább. Ha a fiú csak feldühödik, mivel magasabb volt nála, lökdösés nélkül is pár ütéssel elláthatja a baját.

Piroska összeszorította a száját, és lassan lehajolt, hogy kinyissa a bevásárlótáskát.

A fiú felkiáltott, ahogy a kés áthatolt a kabátján. Piroska teljes erőből beledöfte a pengét, majd alig bírta kihúzni. Nem számított ekkora erőre, és ahogy megrettent pillantásából ítélte, a fiú sem. Valójában az utolsó pillanatig habozott, csakhogy valami azt akarta benne, hogy tegye meg.

Megragadta az eséstől elnehezült testet, lecipelte a lépcsőn a járda mellett parkoló autók mellé. Körülnézett, mert eszébe jutottak az errefelé sétáltatott kutyák. Már mindegy volt, és miután eldöntötte, hogy vállalja a kockázatot, távolabb vonszolta a fiút, hogy a játszótér bejáratánál hagyja.

Piroska a sírás határára kerülve zihált, keze remegett a kesztyűben. Visszasietett a kapuhoz, és a kést – ahogy kihúzta a testből, leejtette a bejárat ajtó előtti rácsra – kalapáló szívvel visszagyömöszölte a csomagolásba. Hátranézett, az utcát kémlelte, és az előbbinél is hisztérikusabb állapotban arra gondolt, hogy a fiúnak hamarosan átázik a vértől a kabátja. Talán még időben megtalálja valaki és segítséget hív, mert ő igazán nem mehetett vissza hozzá.

Egy óra múlva megindult a havazás. Síri csend lett, a környék kiürült. Piroska bezárkózott, vacsorát készített és bevitte a szobába, ahol bekapcsolta a tévét. Lassan rágott, amivel nyugalmat erőltetett magára, míg az esze egyre az előző eseményeken járt. Mégis, mit képzelt magáról az a suhanc? Idejön a házukhoz bedrogozva, és megtámad egy védtelen asszonyt. Az idősek egyébként sem képviselnek értéket a társadalomban,

hiába nem nézett tévét, minden második rádióműsor ezzel a témával foglalkozott. Ma már nincs idősek tanácsa, mint régen, az ókorban, amikor a korosabbakból kerültek ki egy város vezetői, meg részt vehettek a napi politikai életben. Senki nem mondta rájuk, hogy vén trotty, rohadt öregasszony meg szenilis vénember. Ez egy szemét világ, összegezte magában a történeteket, így amit tett, azokért is csinálta, akik hozzá hasonlóan nem tudják magukat megvédeni. Amikor a *Columbo* epizódjának vége lett – a hadnagy egy testvérgyilkosság ügyében nyomozott –, bekapcsolva hagyta a tévét, lefeküdt, a falnak fordult, és a falon villódzó fényeket nézte. Egy egészen kicsi lelkiismeret-furdalást érzett, ami egy idő után dacos szomorúságba fordult, és reggel, ébredés után különös, nyugtalanító erővé vált, amelyet az igazságosztók érezhetnek. Olyan emberek – főleg férfiak –, akiknek minden vágya, hogy megtisztítsák a világot a rossz emberektől. Ez a lényeg, hogy rend és nyugalom legyen.

A következő napon nem mozdult ki a lakásából. Az ablakon keresztül, öt emelet védelmében időnként kilesett az utcára, óvatosan elhúzta a függönyt, és tekintetével megkereste a helyet, ahol, úgy sejtette, a fiút hagyta. Kora délután a szokott időben felült a szobabiciklire, előtte bekapcsolta a tévét. Gonosz kíváncsiság ébredt benne, hogy a hírekben bemondják-e a gyilkosságot. Lehet, hogy amit tett, csak emberölésnek számított, hiszen nem volt benne szándékosság. Piroska indulatosan pedálozott, és csak arra tudott gondolni, hogy semmi rosszat nem követett el. Egyszerűen megvédte magát. Ugyan kire számíthatott volna, az évek óta halott férjére vagy a kontinensekkel arrébb élő fiára? Mire végzett a kijelölt edzésadaggal, büszkeséget érzett. Attól a naptól kezdve nem tekinthetett magára úgy, mint egy nyámnyila öregasszonyra. Milyen ember vált volna abból a fiúból? Ugyan már, aki kamaszkorában drogot fogyaszt, az akár el is áshatja magát.

Egy héttel később a hír elsikkadt a többi száz meg ezer gyilkosság mögött, ami naponta megtörtént a világban.

Márciusban még kétszer havazott, a második után napokig esőzött. A hófoltokat szét-áztatta a csapadék. A házak mellett elterülő fűvön megállt a víz. Egy csütörtöki napon Piroska elhatározta, hogy elintézi a bevásárlást, pénteken megfőz, és akkor egész szombaton pihenhet. Ildi váratlanul hazajött Ausztriából, és megbeszélték, hogy találkoznak.

Elhúzta az időt a receptírással, eljött a hat óra, de így is maradt elég ideje kilencig, amíg a bolt nyitva állt, hogy megpakolja a húzós kocsit. Valami arra készítette, hogy a Jamie-féle kést konyharuhába csavarja és magával vigye. A készletést nem tudta legyőzni. Sóhajtott, és eltette a táskába. Felhúzta a vízlepergetős bakancsát, belebújt Kechua-kabátjába.

Ahogy bezárta az ajtót, a lépcsőházban veszekedés hangja ütötte meg a fülét. A harmadikról jött, az a rendkívül antipatikus férfi ordibált, aki ott lakott a feleségével, egy kedves arcú, madárcsontú nővel. Ősz vége óta tartott közöttük a haragszomrád, rendszeresen előfordult, hogy a nő kizárta a részeg férfit a lakásból, aki kénytelen volt a lépcsőházban meghúzni magát. Hol a nyolcadikra ment fel, hol meg az ötödik emelet előtti lépcsőfordulóban feküdt a földre, Piroska többször látta, ahogy ott jőzanodott.

Valami felhorgadt benne, a télen történtek óta először. Az, hogy néha magával vitte a kést, más tészta volt. Ráadásul nem szomorúságot érzett, mint előzőleg, amiért nem sietett senki a segítségére, hanem egyenesen gyűlöletet. Hogy merészeli ez az állat felemelni a hangját, és miért nem szól rá senki? Mindkettőt egyformán felháborítónak találta. Régen a lakók helyben intézték a dolgokat, nem hívtak rendőrt, hanem megfogták és kivitték levegőzni a jóembert, amíg magához nem tért. Ha kellett, kiosztottak neki pár pofont. Piroska megvárta, amíg a férfi elindult lefelé – és belátta, hiába fülel, a szomszédok ajtaja nem nyílt ki –, majd hívta a liftet.

Ahogy számított rá, a hátsó kijáratnál utolérte a férfit. Szörnyű alkoholszagot húzott maga után. Először a fűvön botorkált, cipője cuppogott a sárban. Elesett, nagy nehezen talpra állt, majd magában beszélve kitántorgott a betonútra. Az utcán mindenki elsietett mellettük anélkül, hogy akár csak rájuk pillantottak volna. Csoda, hogy kitalált a házból, gondolta Piroska, és követte a férfit.

Megkerülték a házat, a mellékutcákhoz értek. Piroska visszaidézte magában az elmúlt hónapok veszekedéseit az alkoholista férfi és a felesége között – úgy tűnt, nincs gyerekük, mert csak ketten éltek a lakásban –, és újra fellobbant benne a gyűlölet. Micsoda egy mocskos disznó lett ebből, pedig őt is anya szülte. Piroska konokul ment a szomszédja után, és a saját apja jutott eszébe, azt se tudta senki megállítani. Verte őket az anyjával és a húgával együtt, hiába fogtak össze, nem bírtak el azzal a trógerrel. Túrni kellett, és amikor józan volt, úgy tenni, mintha szeretnék. Drága apuka, édes apuka, jól tetszik lenni, ízlik az ebéd, megmasszírozzuk a vállát vagy a lábát, hozhatunk valamit, ami szebbé teszi a napját? Persze, hogy hozhattak, egy üveg bort a kocsmából. Szerencsére a rohadék elintézte magát, negyvenéves korában alábiciklizett egy autónak. A sofőr úgy átment rajta, mint a sicc. Megtudták a hírt, és ahogy a rendőr után bezárták az ajtót, hisztérikus nevetésben törtek ki, Piroska és a húga a földre vetették magukat, az anyjuk térdre borult, és hálája jeléül az ég felé rázta az öklét, vagy félórán keresztül nem bírták abbahagyni, akkora kő gördült le a szívükről.

Ezúttal kétszer szúrta, biztosra akart menni, és abban is bizonyos lehetett, hogy a mellékutkákat ebben az időben nem sűrűn látogatják. Az itt élők csendesen eltöltötték az időt a házaikban, ahogy emberhez méltó, lehúzott redőnyök mögött beszélgettek, vacsorát főztek. Piroska maga elé tartotta a kést, nézte, ahogy az eső lemossa a pengét. Visszatekerte a konyharuhába, és a táska mélyére süllyesztette.

Mintha valami nagy munkát végzett volna, gondolta hazafelé a bevásárlásból, fontos dolgot, amelytől sokan ódzkodnak. Inkább túrnek, és elviselik, hogy mihaszna söpredék uralkodjon az életük felett. Ha ez minden világok legjobbika – ahogy Voltaire a nemrég újraolvasott *Candide*-ban írta –, milyen lehet a rossz? A nő a harmadikról majd hálás lesz, amiért megszabadította a megnyomorítójától. Szegény csak árnyéka volt önmagának, látta, ha összetalálkoztak a földszinten vagy együtt utaztak a lifttel. A szeme alatt ütésnyomok kékültek. Fel akarta neki ajánlani, hogy menjen fel hozzá, ő szívesen védelmet nyújt neki, de ki tudja, lehet, hogy ez a barom szétverte volna az ajtaját.

Jobb, hogy így történt. Piroska ennek tudatában töltötte a pénzteket, és a diadal-
mámor még szombaton is tartott, amikor elindult a plázába, hogy találkozzon Ildivel.
Többször átgondolta, végül úgy döntött, nincs szükség arra, hogy magával vigye a kést.
Jól kicsípte magát, az arcát is kifestette, mert elnézte az időt, és a tervezettnél korábban
kezdett öltözködni. Mint egy harcos, gondolta a tükör előtt a végeredményt látva. Leg-
alább tíz évvel fiatalabbnak látszott a koránál.

Nagyon örültek egymásnak Ildivel, aki megdicsérte, milyen jól tartja magát. A ba-
rátnője később suttogva elmondta, hogy hallott a környéken történt gyilkosságokról.
Piroska vállat vont. Persze, hogy a részeges szomszéd is bekerült a hírekbe. A rendőrség
azt hiszi, fiatalokból álló banda nyereségvágyból követte el a gyilkosságot.

– Ugyan, drágám, tudod, hogy nem nézek tévét. – Piroska finoman a mozi irányá-
ba lökdöste barátnőjét. – Vegyük meg a jegyeket, és a kezdésig megiszunk egy habos ká-
vét. Egyébként pedig nekem elhíheted, hogy ez egy nagyon jó környék. Itt az égvilágon
semmitől nem kell félnünk.

Rablótámadás

„Csak arra tessék adni valamit, hogy ne remegjen a lábam”, suttogta többször is, gyorsan, mint egy bolond, akit nem akarnak megérteni. Az ápoló behúzta a mentő ajtaját, és a jármű megindult a fekvő Marika alatt. A mentőorvos mellé ült, és megsimogatta az arcát. „A rendőrtől úgy tudom, nem érte testi sérülés. Így van?” „Igen”, suttogta azon a furcsa, idegen, fakó hangon, amin az utóbbi fél órában beszélt. „Csak a kést fogta rám.” „Jót tenne, ha most aludna egy kicsit. Adok egy nyugtató injekciót”. „Akkor elmúlik ez a remegés?” „Igen. Ez arra is jó.”

Nagyobb, nedves foltot érzett a szája a kemény, fehér vásznon. Mi ez? Kifolyt egy kicsit a nyála. Miért ilyen kemény a párna? Persze, a kórház... megnyugodva hunyta le a szemét. A következő pillanatban egy mozdulattal felült. *Ide beraksz minden pénzt a szatyorba, de ha meglátom, hogy valami gombot megnyomsz, elvágom a torkod! Nincs semmi gomb, csak kérlek, ne bántsál! Rakjad, ne pofázz! Siess! Máshol nincs pénz?! Esküszöm, nincs! Csak itt! És most szépen felfelé tartod a kezed... ne bántsál, könyörgök... leveszed azt a pezs-gősüveget a fejed felől! És most ezzel szépen fejbeváglak, hogy ne köpjél! Ne csináld... nem beszélék, az úristenre esküszöm... nem mondok semmit! Nem dumálsz? Nem, csak könyörgök, ne bántsál... két kisgyerekem van... de ha beszélsz, megkereslek, véged! Nem beszélék! Vigyél el bármit! Én csak dolgozok itt... nagyon szépen kérlek, ne bántsál... nem bántlak, te is szegény vagy. De, add ide az üveget! Jaj, ne... könyörgök... Nem láttál! Soha! Ha dumálsz, kinyírlak!*

„Fel tetszett ébredni?” A fiatal ápolónő lehajolt, és átfogta a vállát. „Ne tessék sírni. Megjött a férje.”

Tulajdonképpen mindenki megértette, hogy nem bír bemenni a boltba. Csütörtökön történt az egész; este már hazaengedték a kórházból, és ő megkérte a fiúkat, hadd ne kelljen aznap semmit mondania. Éjfél felé azonban, amikor már megfürdött (a fiúk két-percenként, sápadtan benéztek hozzá a fürdőszobába: „nem kell valami, anyu...?” „ne segítsünk?”), és szótlánul evett néhány falatot a férjével (az ő tekintetéből is sütött az aggodalom, de csak kétszer merte megkérdezni: „...jól vagy?”), rájött, hogy nem tud

így ágyba bújni, kettesben a ma délelőtt történetek tudatában. A férje is ébren volt még, néha későig újságot olvasott az ágyban, de most szinte tapintható hullámokban áradt belőle a féltés: Laci nem akar előtte elaludni, meg akar győződni róla, hogy ő szépen, egyenletesen lélegzik... megfogta a kezét. „Éreztem, hogy valamire készül. Valahogy tudtam, hogy nem egy sima vevő jön be. Még át is futott bennem, hogy hova tettem le a mobilt, hogy segítséget kérjek. Csak olyan gyorsan történt minden.” „Most már nem lesz semmi baj”, mondta Laci tehetetlenül. „Olyan okosan csináltál mindent.” Ő váratlanul, szinte meglepetésszerűen elsírta el magát: „Nem én...” „Beszéltem én is azzal a Réti hadnaggyal”, suttozta Laci, ahogy átölelte, „azt mondta, pont azt csináltad, amit kell, nem ellenkeztél. Azt mondta, ez volt a legjobb, amit tehetél.” „Én csak félttem.”

Kínézett a naps, januári délelőttbe. Hétfő van, és amitől tartott, amit sejtett, bekövetkezett: ma sem tudott bemenni a boltba. Sőt, a kétely hatalmas, dagadó felhője nőtt benne egyre, mintha soha többé nem tudna már oda bemenni. Egy órája felhívta a férje, aggódó-gyengéden, hogy minden rendben van-e, és ő dicséretesen nyugodtan képes volt azt mondani: „Persze.” Már elmosogatott, és most télen feszültséggel állt az ablaknál, mert még nem vette át, milyen háztartási teendők jönnek. Szerencsére akadt dolga bőven, amire a munka miatt évek óta nem jutott ideje; a fiúk ruhásszekrénye a legsürges-több, de azok a régi ágyneműk is a felső polcon... az egészet legjobb lenne kiszuperálni, megtartani belőlük pár használhatót, a többi megy felmosónak meg cipőt pucolni, és a felső polcon nyerne egy kis helyet. Rendet kéne tenni. Mennyi ideig teheti meg, hogy a sokkra hivatkozva nem megy be? Az Ancsa nem fogja sokáig túrni. „Engem hívtál először? Miért nem a rendőröket?!” A telefonon át is látja a csontos csuklón arany X-szé koccanó karpereceket, a hamu ideges röptét a cigiről, miközben ő bagadozva, kapkodva hadar. Most mindent látott az ablakon az olvadástól szabálytalanul futó víznyomok között: már reszketve siető kézzel magára csukta a bolt ajtaját, ráfordította a kulcsot, az ujjai nem engedelmeskedtek, ezért a bal kezével meg kellett fogni a jobbat, és az ajtó melletti elemes fémpolcot markolva tárcsázta el az Ancsa számát.

Nem, előbb még nem ez volt. Nem ugrott oda azonnal az ajtóhoz. Szeretett volna, tudta, hogy ezt kellene tennie – de volt az a kis szünet, a vállaiban az öntöttvas csuklópánt engedett, karja lehanyatlott. A pult. A kihúzott kasszafiók második rekeszében a kétforintosok vakítva ragyogtak a beeső fényben. A tenyere a pultra hullott. A kékes-zöldes folt, amit réges régen látott kiugrani és eltűnni a bejáratnál, összeállt. Elment. Akkor kezdte érezni, hogy be kell zárnia az ajtót. Mi volt korábban az életében, amitől így megkönnyebbült, annyira, hogy ütemesen reszketett a lába, és lassú, vékony sugárban bepisilt? Amikor megszülte Tomit. Nem, akkor sem könnyebbült meg *ennyire*.

Felnyitotta a mosógépet, két kézzel szedte ki a ruhát. Amikor odaállt az ablakhoz, hogy megnézzen valamit odakint, az utcán – mit is? Vagy csak a hőmérőt...? – valamiért

megnézte az órát. 9.48 volt. Most újra az órára nézett, 9.59. Tizenegy perc eltelt, amivel nem tudott elszámolni. Az öblítő illata, a radiátoron kiterített zoknik és gatyák látványa jó érzés volt. Bezárta az ajtót? Ez hülyeség, ezt nem kezdjük el. Ideje sincs rá, hogy kinyomozza, ki ő, és hol lakik. Bujkálnia kell, nemhogy még kutakodjon! Csak meg akarta ijeszteni. És ő különben sem hívta a rendőröket. De az Ancsa, az igen, és így végül személyleírást is adott... de hát mit várt, majd szó nélkül túri, hogy kirabolják a boltját? Vagy harmincezer volt a kasszában, ez még egy ezresért is... rohadt, fukar kurvája. „Még majd bajba kever” – mondta félhangosan, a kezében lógó vizes hálóingnek. Valahonnan megtudhatja, hogy körözést adtak ki ellene, az ilyen kisebb bűntényekről beszélnek a Kék Fényben, onnan az is kiderül, hogy van róla személyleírás.

Kint szikrázott a téli Nap, mintha csupa kemény felületről verődne vissza.

A telefon ismerős kis nótája megint valahonnan messziről hozta vissza. Érte nyúlt, Lacira számított, és most rémülten látta a kijelzőn: ANCSA. Habozott, fölvegye-e, de aztán majd újra és újra csörgeti, kétpercenként. Ha közben kikapcsolja, gyanús. Valahogy másképp kéne beírni a nevét, hogy ne ő legyen a legelső a névsorban: még anyu is utána jön. „Tessék.” „Na, te vagy az, Mari?” „Igen.” „Figyeljél, hívott reggel a Laci, hogy nem jössz be. Itt állok eladó nélkül. Azt tened is meg kell érteni, hogy ez így nem megy. Most is én vagyok a pult mögött, a Péter csak délután tud leváltani. Hát ez így nem fog menni! Figyeljél, azt el kell dönteni, hogy akarsz-e dolgozni, vagy nem. Mert akkor felveszek valakit. Mi nem érünk rá erre. Meg az a másik, neked is jobb, ha nem húzod el, utána csak annál rosszabb. Elhíheted. Túl kell tenni magad rajta, szerencséd volt. Halló! Itt vagy?” „Igen.” „Hát mert nem mondasz semmit. Szóval gondold át, és majd hívjál vissza, mert nekünk tervezni kell.” „Igen.” „Mit igen? Visszahívsz?” „Visszahívlak.”

Kicsit szorongatta még a kezében a telefont. A bolt... az örökös seprés ellenére valahonnan mindig szivárgó, szökdöső liszt és a rizs szaga, az étolajé, a mosóporoké. Az egyforma, lukacsos fémpolcok szerkezete: mintha Tomi építőjátékát valaki felnagyította volna. Az állandó hideg: még a legnagyobb nyárban is őrzött valamit ez a néhai raktár a hűvösségéből. Egy alkalommal, amikor még hordta az előírásos köpenyt, a nylonanyag megpörköldött, mert ha Ancsa elment, gyorsan feltekerte a fűtést, és ráült a konvektorra. Mindig attól félt, hogy vesebaja lesz. Vitt könyvet, de aztán valahogy nem lehetett olvasni: mindig olyankor jöttek be többen, amikor kezdett belemerülni. Meg a félhomály... alig látta a sorokat. Egyszer felkapcsolta nappal a villanyt, mert azon a kis WC-ablakon alig szűrődött be valami világosság, de az Ancsa nagyon kiakadt, úgyhogy hagyta: a konvektorig még el tudott ugrani, ha látta megállni az autóját a bejáratnál, a központi lámpa kapcsolója viszont túl messze, a bejáratnál volt. Meg a fény kívülről is látszik.

Néha Péter, az Ancsa férje egyedül jött, elvitte a bevételt, vagy megbeszéltek, mi fog nagyon, mit hozzon. Ilyenkor mindig főzött kávé a rezsón az apró emberke; őt is

megkínálta, kavargatták a cukrot a két hokedlin ülve. „Hogy van, Marikám?” „Mi újság a leventékkal?” A kockás zokésapkát, az autósdzsekit ilyenkor sem vette le. Tulajdonképpen békés percek voltak ezek, Péter jelenlétében sosem érezte, hogy azonnal fel kell sepernie, vagy hogy ne üldögélhetne tétlenül, csak azt nem szerette, hogy a férfi időnként elvitt ezt-azt: pár csomag mazsolát, rágógumikat, és ő nem tudta, mennyit: nehogy aztán majd Ancsa rajta keresse.

Istenem, visszamenni... de hát hogy fognak ezután megélni? Annyira kell az a rongyos kilencvener, a fiúk többet esznek, mint az apjuk. És minden évben két cipőt szétfociznak.

Négy teljes éve dolgozott a boltban. A napok mindig elviselhetetlenül hosszúak voltak, de a négy év, így egyben, egy villanásnak tűnt: nem történt semmi. Miután megszűnt a Keravill, sehová sem akarták felvenni, az Ancsa apróhirdetése a teljes kilátástalanság idején érkezett. A forró olaj erejének most sercege engedő, fagyasztott zöldbabszemeken keresztül látta a több száz lámpa mesterséges, vakító fényében szállongó kartonfoszlányokat, ahogy kicsomagolták az új hűtőket, bojlereket; hallotta a kacagást, a vastag, vörös Irma néni hahotázását, Gizi kuncogását, ahogy nőtt a papírhalom, na kislányok, ennyi kartonon már bármit lehet, rugózott fülig érő szájjal a mitugrász Elek a papírkupac tetején, míg mindőjük titkos szerelme, a hallgatag, magas Józsi lángoló arccal, szóltanul ölelte magához a lefejtett nylonborítások puha, átlátszó óriásgömbjét. Innen van a zöld gyöngycsillár, az első tárgy a lakásukban, ami nem öröklött vagy használt. Már amikor kibontotta a papírból, akkor eljegyződött vele. Annyira kislány volt még, odafutott a főnökhöz: „Főnök úr, én megvenném ezt a csillárt, nem baj?” „Már miért volna, Marika? Eladóknak sem tilos a vásárlás”, somolygott a főnök úr rendezett bajusza alatt. Aztán a tekintete valahogy elhomályosult, átvonult rajta valami, és visszaigazított szájjal, komolyan szólalt meg. „És legyen szabad megjegyeznem, hogy remek automata, forgódobos mosógépeink és extra nagy képernyős színes TV-ink érkeztek...” Innen, a konyhából is jól látta a nyitott ajtón át a zöld csillárt a karosszék barnájának egy szeletével. Azóta is ez a lakás legelegánsabb szeglete. „Érdekes”, mondta Laci meglepődve, amikor előhúzta a rézszálla fűzött mohazöld üveggyöngyöket. De aztán, ahogy teltek az évek, Laci többször megsimogatta a hátát: „Szép ez a lámpa.” Még álmodott is az éjszakai, zárt Keravill fényes, kéklő-ezüst kockájával az utca sötétjében. Egyszer valamiért ő zárt be, ráfordította a csillogó üvegajtóra az arany kulcsokat, és felpattant Laci mögé a robogóra; lassan, suhanva szelték át a várost az albérletig.

A Keravill azóta bezárt, és valamit mondania kellett Ancsának. Annyira szépen süt a Nap. Talán kimehetne: egyszerűen csak sétálna az utcán a gyémánt verőfényben. A zöldbab egyenletesen rotyogott a tűzön; lassú, tétova mozdulattal elzárta. Belebújt a csizmájába és a kabátjába, látta két emelettel lejjebb tárulni az utcafronti ajtót, látta magát

kilépni rajta, érezte a pár lépés után a hátába nyomódó revolvercsövet. „Arról volt szó, nem dumálsz, te szuka!” Megállt az ajtó előtt, zakatoló szívvel fogta a kulccsomót: még nem fordította el. A konyhafiókhoz lépett, a hátsó rekeszből kivette Laci rugós vadásztőrét. Néhányszor kipróbálta, milyen gyorsan tudja kinyitni a szegecs felpattintásával, aztán mégis nyitva tette be a táskájába. Körülkémlelt a kihalt lépcsőházban, az ajtót háttal a zárnak becsukta, aztán a fal mellett, gyors, határozott léptekkel lement a lépcsőn.

„Szuper a bab, anyu.” Peti hátradől – csecsemőkora óta simogat a nézése. „Jönnek 6-ra gitározni” – Tomi a kérdés közben óvatosan masszírozgatja a hátát. „Ezt talán megbeszélhetted volna velünk.” „De apu, szerdán koncert, az egész Csokonai ott lesz, meg még más sulikból is jönnek. Csak az unplugged verziót nyomjuk a Nonstop Kámaszút-rából, csendesek leszünk.” Tomi örökösen kicsit leszeggett feje, mintha mindig épp nekifutna valaminek, arcán a könnyörgés és a dac ismerős kevercsével, makacs szája mintha mindjárt sírna. Laci nézésében az állandó fény, ahogy *gyönyörködik* a gyerekeiben, ahogy meg fog engedni majdnem mindent. Ezért a nézésért ment hozzá. „Úgyis beszélni akartam veled”, intett Lacinak, „négy szemkőzt”. „Milyen zenét játszatok ti ezzel a pornográf névvel”, engedett nevetve a férfi. „Nyugi, apu”, Peti nyújtózza föláll, most látszik, micsoda óriás, a combja Marika derekánál van, „ez csak a marketing.”

Régen csak a fiúk alvásidejében tudtak egymással zavartalanul szót váltani, de most itt vannak a barátok. Megvárta, hogy befejeződjön a ki-be rohangelés a pengetőkért és a coláért, és amikor felhangzottak az első, sikolyszerű, elnyújtott akkordok, belépett a hálószoba csendesebb terébe. Itt csak a TV szólt, Laci szokás szerint nem vette le a hangot, pedig csak a képűságot olvasta. „Mit szólnál, ha nem mennék vissza a boltba?” Laci zoknis lába mozdul meg elsőként az ágyon, aztán ránéz, a távkapcsolóért nyúl. Leveszi a hangot, az arca kicsit olyan, mintha Marika ezt mondta volna: elme gyünk nyaralni? Felhúzza a szemöldökét. Kint már sötét van, csak az utcai lámpák és a képernyő piros-sárga betűsorai fénylenek. Marika kis mosolyfélét érez az arcán, most Laciéra is valami hasonló ül ki, meggyújtja az olvasólámpát, kikapcsolja a TV-t. Nézi a feleségét az ágy túlsó szélén, egyenes tartását, szemét, ölébe fektetett kezét. „Úgysem szeretted soha.” Marika csendesen ingatja a fejét. „Egyikőnk sem szerette, hogy ott vagy. Biztosan találunk neked valami mást.”

Olyan jó kis kedd volt. Laci elkísérte délután a végelszámolásra, nem vitatkoztak azon, hogy a pénteki napot Anca már nem fizette ki. Idegenül nézett végig a fémpolcok tornyai: borzongató és érthetetlen volt a négy év. Amint beültek az autóba, Marika elkuncogta magát, Laci cinkosan ránézett. „Nem mert ordítani, pedig majd megette a fene.” „Nem hát, előttem adta az úriasszonyt.” A fiúk még nem voltak otthon,

amikor megérkeztek, Marika, valami féktelen örömtől vezetve, egyszerűen csak az előszobai kisasztalra dobta a kabátját, Laci pedig a mozdulata folytatásaként átölelte, és a csók közben bontogatta ki a sálból, kardigánból. Aztán – ó, hány éve már – könnyedén a dereka alá nyúlt, megemelte, és vitte a háló felé. A karjában ringatózva felöltött benne egy pillanatra, hogy a fiúk bármikor megjöhetnek, és Tomi gyakran elfelejt kopogni. De túl jó volt minden, már tegnap, Anca esti telefonja után eldöntötte, hogy még nem kezd állást keresni: ez az új nap még az övé.

Háromnegyed hat után – a nappalit már betöltötte a fiúk nyerítő-évődő zenéje, ő a mosogató felett állva még a hálósobai pillanatokat élet újra – megszólalt a telefonja. Nem akarta felvenni az ismeretlen számnak. Végül sóhajtva kezét törölte, és mégis fölvetete: „Tessék.” „Bognárné Fiala Máriát keresem.” „Én vagyok.” „Réti hadnagy a rendőrségtől, jó napot kívánok. Asszonyom, most igazán tudna segíteni nekünk.”

Miért kellett ennek a napnak így elromlani a végén? Az erő elszállt, az egyetlen dolog, amire most büszke lehetett, hogy mert gondolkodási időt kért a rendőrtől. Holnapig fontolgathatja, odaáll-e a sötét üveg mögé, hogy megszemlélje a gyanúsítottakat, és rábökjön az egyikre: „Ő az.” Laci nem értette. „Ebben nincs semmi kockázat. Ők nem látnak téged.” „De bárhonnán megtudhatja, ki tett vallomást aznap. Hallottam, hogy van ez az iratismertetés, és a vádlott is kikérhet minden jegyzőkönyvet.” „Ma már megoldják a tanúvédelmet. Szerintem ezt kérjed a Réti hadnagytól jó előre. Akarod, hogy én beszéljek veled?” Marika megrázta a fejét. „Félnél, kicsim? Vagy nem lennél biztos benne, attól tartasz? De hát azt is mondhatod nekik, hogy bizonytalan vagy. Nem akarsz segíteni nekik? Most rács mögé kerülhetne az a szemét.” Boldogtalanul nézte a férjét. Laci érvei logikusak. A férje most megsimogatta az arcát. „Túl nagy megrázkódtatás lenne?” Marika ösztönösen megrázta a fejét, de hagyta, hogy a férje végigsimítsa az arcán. Túl furcsának tartotta, amit gondolt, nem mondta ki hangosan. *„Megesküdtem neki az életemre, hogy nem árulom el.”*

Csak élesztő kell, minden más van a fánkhoz, meg a hirdetési újság. Az éles szélben eszébe jutott, hogy már nincs messze a tavasz, és újból állít majd szalagos tojásokkal tűzdelt nyúlfát a vázába, telerakja primulával az ablakokat. Vad öröm járta át. Ezt a Rétit pedig nem hívja vissza: ez már nem az ő ügye, oldják meg. Semmi köze hozzájuk.

A reggeli roham után már kihalt, békés Coopban leemelte az állványról a Praktika magazint, és belelapozott. Csak nézelődni akart, de amikor meglátta a címlap sarkán: HÍMZÉSI KÜLÖNSZÁM!, aztán belül a csodás színeket, mintákat, sóhajtvá döntött. Ennyit még elvisel a családi kassza. Nem bírta magával, már ott állva nézegetni kezdte. *Hímezzünk aranyszállal a függönyre!*, és *A lakás tavaszi ruhája*, elmosolyodott és itta,

itta a gyönyörű kelmék látványát. Talán percek, talán csak másodpercek múlva zavarta meg a sejtés, hogy valaki nézi. A férfi azonnal elkapta róla a tekintetét, és a polcra meredt, ő a másodperc törtrészéig valami büszkeségfélét érzett, aztán szörnyű érzés járta át. Újra rá kellett néznie: de ez alacsonyabb, meg a haja is valahogy... de hát sapkában nem lehet megítélni. Nem, ez idősebb, meg szelídebb is... megismerné még vajon? Az emlék hol élesnek tűnt, hol elmosódott, csak az alsó fogai látszottak beszéd közben, ezt Marika mindig furcsának látta az embereken, a haja hosszabb, zsíros, de az arca? A férfi fizetett, most feltűnés nélkül alaposan megnézhetette. Tétova mozdulatok, önkéntelen udvariasság, ahogy a pénzt átadja. Legalább ötvenéves. Teljesen megnyugodott, de az a futó kis jó érzés már nem tért vissza. A kasszánál jött rá, hogy a hirdetési újságot elfelejtette, visszalépett hát érte.

A Bingo! supermarket-hálózatnál volt felvétel; míg kelt a fánk, két állást is bekarikázott. A pénztárkezelőihez le kéne tenni egy vizsgát, viszont árufeltöltőként azonnal beléphetne. Azért meg csak hetvenötöt fizetnek. De legalább járkálhat, mozoghat. Megborzongott a gondolatától, hogy hat órát egyfolytában a kasszánál üljön. Laci mostanában legfeljebb százharmincat hoz haza a szervízből, abban már a borraivaló is benne van. Nem tudna eladni valamit? A régi ruháiért filléreket kapna, ha beveszik egyáltalán: már a turkálókban is csupa újakat árulnak. Az ékszereire gondolt. Alig van valamije, és mind-egyikhez emlékek fűzik, amihez nem, azt már eladta, a mikor Tomi gimibe ment, meg amikor a nagyit kellett temetni. Meg hát főleg ezüst az a pár dolog is: a Lacitól kapott napsugaras fülbevaló, a hozzá való lánc. Csak a jeggyűrűje arany, és a születésekor kapott rövid láncocská.

Megszólalt a telefon, már a kijelzőn lévő számról tudta, hogy Réti hadnagy az. Nem. Nem veszi fel. Máris? Ennyi időt kapott? Még csak dél van, az istenit neki! A telefon közben abbahagyta. Talán feladja, nem hívja többet. A fánkot mindjárt ki kell szúrni, hogy túl ne keljen. És ha odamenne, és nem árulná el, ha köztük van? Senki nem jönne rá. Sokk, kész, nem emlékszik. Csakhogy nem akar odamenni. Hiszen *eldöntötte*, hogy nemet mond.

Tominak szerdán rövid napja volt az iskolában – Marika most az ajtóból nézte, ahogy eszik. A fánkot gúla alakban föltornyozta a nagy, nefelejcses tálon, és Tomi ezt a gúlát bontogatta jó étvággal. „Jól vagy már, anyu? Már nem félsz?” „Jól vagyok”, felelte mosolyogva, „csak jó lenne valami munkát találni”. Tomi a farmerjébe törölte a kezét, felállt, lassan, tétován odament hozzá, és átölelte. „Pedig olyan jó, hogy itthon vagy. Mindig van kaja, meg minden.”

Többen is vártak a Bingo! irodahelyiségének előterében, és még ehhez képest is rettentő lassan ment az interjú, az előző például már negyven perce benn volt. De mindezt Marika csak szélről rögzítette, egy érzelemmentes pillantással a faliórára. Tegnap

óta a Praktika bővületében élt, most is azt lapozgatta, és fejben már varrt. Ujjai a lágy selymeket, matt, meleg gyapjúszálakat tapintották, a magazinban látott mintákat a fejében továbbfejlesztette, szétbontotta, megfűzte gyöngyből, rápróbálta a meglévő ruháira. A huszonnegyedik oldalon egyszer csak olyat látott, amitől képtelen volt szabadulni. *Patchwork – versenyünk nyertesei*. Rokonszenves mosolyú, rövid hajú nő nézett szembe vele: *I. helyezett: dr. Majtényi Ilona „Fény-játék” c. alkotása*. Mellette kicsit nagyobb képen volt az. Marika hol közelebb, hol távolabb tartotta a szemétől a képet, de a káprázat megmaradt. Vörösek és narancssárgák sávjai futottak egymásba, kicsit sréhen, forgószerűen, nem is volt túl bonyolult az egész. És mégis, minden szögből látható volt, honnan süt a Nap, és hol van árnyék. A vörösek törzsén megtört, akadályba ütközött: látható volt, hogy ezek magasabbak, a sárgák lapályán viszont akadálytalanul ömölhetett szét a fény, még valahogy fel is dúsult, mígnem egy újabb piros karcsúbb vagy vaskosabb törzsébe ütközött. Forgatta már egy ideje az újságot a szeme előtt, mindenféle szögben, amikor ráébredt, hogy bolondnak tűnhet. Most egy illedelmesebb szögben tartva meredt a képre: innen inkább a hajnalban beszűrődő napsugarak tánca egy paplan lassan mozduló mintáin, de ha kiegyenesíti a derekát, és felülről tekint rá, megint a kora tavaszi fények havon futása váltakozott a hosszú árnyékokkal. *Pedig csak papír*. Felállt, sétálgatni kezdett. A 2. helyezett is szép volt. Minek hívnak ide mindenkit nyolcra, ha a fele úgymint csak tizenegy után megy be? Már rég varrhatna. Ez a halas-tengeres kék is jó ötlet: hogy a kis hal meg a buborékok tulajdonképpen a nagy halak szemei, azok meg a még nagyobb halon a pikkelyek... ez a magában álló liliom pedig, ebből elég egyetlen egy egyszínű ruha elejére, hogy estélyivé varázsolja. Ezzel kezdi. A fekete horgolt pulcsija önmagában nem nagy szám, de majd ezzel az arany liliommal az elején... Visszalapozott. Doktornő, hát persze. Azoknak van idejük ilyesmikre. Nincs itt a címe?

Felriadt a neve hallatán. Bent fiatal, öltönyös fickó vizsgáztatta – amíg a számítógépbe pötyögött, Marika óvatosan körbenézett az jórészt üres irodában. Talán ha a szalagfüggöny helyén egy valódi kelme lenne... nem, az se segítene. Ahogy haladtak az interjúban, kezdett az az érzése lenni, hogy megfelel. Megijedt. Tényleg itt fog dolgozni, ebben a vascsarnokban, és napról napra, egyre inkább megismeri ezt az idegent, apró dolgokat fog megtudni róla, és a most még szintén teljesen ismeretlen többiekkel együtt szép lassan megutálja, esetleg megkedveli? Feltölti a polcokat, és ha más is dolgozik azon a soron, és annak olyan kedve lesz, nevetgélnek majd mindenfélén?

„Rendben van, az eddigiek alapján akár be is tölthetné az állást”, fordult felé a fickó, „most tájékoztatom cégünk feltételeiről. A fizetés összegét tudja, azt hiszem, egyetértünk abban, hogy ez, nyolcórás munkaidőre vetítve, igen jónak számít a piaci kínálatban. Viszont ezért megkövetelünk bizonyos fegyelmet. Cégünk nagy hangsúlyt fektet a rendre és a munkaidő-kihasználásra. Az ebédidő ennek megfelelően tizenöt perc, ez helyben megoldható, hamarosan elmondom, hogyan. A kijelölt munkahelyet elhagyni a munkaidő alatt szigorúan tilos, két ilyen eset után jogunkban áll azonnal felmondani. Kivételt

képez a raktárányag behordása, ennek azonban kötött rendje van, amelyről mindjárt tájékoztatom. Egészségügyi szükségleteket a munka időtartama alatt kétszer, egyenként ötperces időtartamban lehet intézni. A munka kezdeténél és befejezésénél szükséges átöltözés nem képezi a...”

Foszlányokban még hallotta a szólongatást, kiabálást, egyszer a nevét is. De most, ugyanolyan lassú léptekkel, ahogy az ajtón kiment, már az utcán járt. Álmatagon bújít a kabátjába, esett a hó. Táskájába nyúlva tapogatózott, s megnyugodtatta, hogy összetekerve ott a Praktika magazin.

A busz még ringatta, és csak bámulta a vékony hólepeltől lassan fehéredő városszéli földeket; a villamoson lett nyugtalan. Kezét a táskájában lévő késen tartva, a ragadozó madarak élénkségével látott mindenkit; apró titkok nyíltak föl, önmaguktól, hogy szinte szédült, újabb és újabb embert vett szemügyre.

A Simonyi Óbesternél gyakran szálltak fel cigányok, de most rögtön tudta, hogy ezek zsebesek. Lenyűgözte a technika, pedig nem először látta: a férfi és a nő már eleve hangosan vitatkozva szálltak föl, eleinte nyugodtan beszélgettek a peronon, a férfi még nevetett is valamin, a fiatalabb nő nagyot, utolsót szívott a cigiből, majd eldobta. A buszon mindenki ösztönösen a veszekedők felé fordult. Marika háttal ült nekik, és így is maradt: sejtette, hogy akit ő vár, az szemből fog érkezni. Közben a veszekedés foszlányait hallgatta. Egyedül az egész kibontakozása, a hajlékonyság, ahogy haladt előre, az lehetett volna gyanús – nélkülözte a valódi harag sűrűsödését, megbántott csendjeit. Marikával szemben, a másik ajtónál most feltűnt az idősebbik cigányasszony. Egykorúak lehettek, pici, nehezen megnevezhető jelekből erre gondolt, csak annak az arcán annyival több volt már. Marika figyelte a hosszú, őszülő, barna fürtökbe tűzött csontfésűt, az ősi macskalépteket takaró, bokáig érő, kötött szoknyát, a műszörmés-kapucnis kabátot. Most még csak oldalról látta a villámgyors karvalytekintetet: a közvetlen közelében nem volt jó alany, ritkásan is ültek az emberek. Nem adta föl, befelé indult, a sűrűjébe. Marikán hihetetlen izgalom lett úrrá. Tudta, hogy egy pillanat múlva találkozik a tekintetük. Itt az ő embere. Teljes testével szembefordult vele, a táskáját közben feltűnő módon az ölébe vonta, és mindkét karjával magához ölelte. Ebbe próbálj belenyúlni. Összevillant a szemük, és Marika most végigpásztázta, utánafordult, kicsit fel is emelkedett az ülésről, mint aki mindjárt feláll. „Látlak. Tudom, mit akarsz. Meg ne próbáld.” Ráragadt, nem engedte: az még egy pillanatilag közel simult egy testes, háttal álló, nemtörődöm férfihoz, de látván Marika lassan elnyíló száját, felemelkedő testét, szikrázó szemét, odébbállt. Marika gondolkodás nélkül utánament, reszketett, és tudta, hogy az első gyanús mozdulatra kiáltani fog. Nagyon félt saját hangerejétől. Az asszony most elérte a veszekedőket, valami csitításfélét – vagy figyelmeztetést – dörmögött. A busz lassított, és a következő megállónál mindhárman leszálltak.

Győzött. A mánostól képtelen volt ismét leülni. Két megálló után neki is le kellett szállni, egy gepárd puha fölénnyel lépkedett az aszfalton, keze könnyedén a késen. Ha most jönne szembe vele, nem úszná meg ép bőrrel a fickó. De a késhez erő kell, ha úgy csap, ahogy érzi, még meghalna: ezt azért nem akarja. Elég, ha a földön csúszva könyörög az életéért. Kéne egy pisztoly. Könnyedén, a kabátja alól fogná rá: „Tudom, ki vagy. Ne moccanj.” A másik kezével tárcsázná a rendőrséget. Réti számát beteszi a memóriába, hogy csak rá kelljen kattintani. Vagy odakiált valakinek az utcán, hogy hívja a rendőröket. A rabló betoijva néz, és engedelmeskedik, hopp, most valami átvillant, megugrik, menekülni kezd. Ő azonnal a lábába lő, az fájdalmas üvöltéssel összecuklik, ő hideg fejjel eldönti, szétlője-e a másik térdét is, vagy már sem tud elfutni. Azt hitted, haver, hogy nem merem meghúzni a ravaszt, de nagyon tévedtél.

Nem lehet túl nehéz megtanulni célba löni. De hova dugja majd a fegyvert a fiúk elől? A francba, még egy kulcsra zárható fiókja sincs, ha pedig egyszer megtalálják, az tuti, hogy játszani meg hősködni kezdenek vele. Külön kell tartani a löszert, ez mondjuk egy megoldás.

Annyira belefeledkezett az aranyliliom hímezésébe, hogy észre sem vette Laci érkezését, megriadt, amikor a férje halkán beszólt a nappaliba: „Na, hogy ment?” „Te, egész megijesztettél”, sóhajtott föl nevetve Marika. „A Bingo? Már betöltötték a helyet.”

Két nappal később hívta föl Réti hadnagyot. A rendőr nagyon megörült, hogy megváltoztatta az elhatározását, szinte kisgyermekesen lelkes volt a telefonban. Öt nappal későbbi időpontban maradtak: még meg is kellett szervezni a szembesítést.

A következő napokban vett hirdetési újságot, de sehová sem ment el; tisztában volt vele, hogy ezt nem csinálhatja sokáig. Most már néha a delet sem várta meg: amint a fiúk kitették a lábukat reggel, elővette a hímezését. Az arany liliommal elkészült: egy órán át nézegette magát az újjá varázsolt fekete pulcsiban, és alkalmakat talált ki, ahol ezt, Laci oldalán, viselhetné. Most egy bárányos takarón dolgozott, finom, vastag gyapjúsállal: még az anyaghoz hozzáérni is jólesett.

A szembesítés napja igazi előtavas volt: a levegőben a fény ígérete, a hó elolvadt, és Marika könnyű, biztos léptekkel kerülgette az aszfalton és a salakon mindenütt megindult erecskéket. Belépett a víz alatti, kék fénycsövecskékkel alig derengőre világított szobába, és leült a sötét üvegfelület elé. A túoldalalon pár másodperc múlva felkattantak a fények. Csak hárman voltak. *Nincs itt.* Kötelességszerűen újból végigpászta az arcomat, a testeket, és önkéntelenül a középsőn állapotodott meg. Magas, hosszú hajú, jóarcú fiú volt, szeme körül izzótság és lágyság, vonásai szépek. Megnézte a kezét: azt ugyanolyan természetes finomsággal tartotta, mint a fejét. Lehetett volna Peti egyik barátja, egy egyetemista. Miért van itt? Mellette balról, arról mindent el tudott volna képzelni. Még az is erőszakos volt, ahogy állt. Ilyen kézzel csak ütni lehet. A jobb oldali szerencsétlen,

sunyi emberke, félrenyalt hajjal, ádáz, mohó nézéssel. Csaló, ügyeskedő, a legkisebb stílből. Itt a piros, hol a piros. Vissza kellett néznie a kettesre. Bár egyenesen szembenézett az üveggel, mégsem volt itt a tekintete. Valahol máshol járt. Szerette volna megkérdezni Rétit, mivel vádolják, de nyilván nem árulhatja el. A hadnagy szinte maga tette lehetlenné Marika megszólalását a beszédességével: megköszönte, hogy rendelkezésükre állt, ígéretét vette egy jövőbeni, második szembesítéshez, amennyiben újabb gyanúsítottjuk lesz, s végül elmondta Marikának, mennyire szerencsés: az ő esetét követő napokban több kis boltban volt rablás a környéken, és két esetben a rabló azonnal lelőtte az üzletben lévő alkalmazottat.

Pár nap múlva azt vette észre, hogy elveszett a lendülete: nem mintha félt volna, csak szorongató volt, hogy nem keres munkát, és a hó végén már baj volt a számlákkal. Egyszer nagyon megörült egy villanyoszlopon rojtosodó hirdetésnek, miszerint bedolgozókat keresnek háziipari vállalathoz, de ott cipzárat kellett volna géppel bevarrni táskákba és egy bizonyos fajta kardigánba. Egyik este odabújt Lacihoz, és azt suttogetta, hogy ő tulajdonképpen nagyon szeret itthon lenni. A férfi felkarja, amin Marika a fejét nyugtatta, megfeszült, és feljebb csúszott a párnán, mintha föl akarna kelni; ő hozzáfűzte, hogy mostanában, amikor végez a házimunkával, szép dolgokat hímez, amit talán el tudna adni. „De kinek?” – Laci kétségbeesetten nézett rá. „Kicsim, így nem élünk meg. Ez nem fix pénz.” Marika motyogott még valamit, hogy elvégezhetne egy tanfolyamot, és bedolgozhatna varróműhelynek, az fix fizetés lenne. „De tudsz ilyet? Manapság mindent gyárilag csinálnak a multik.”

Csak akkor múlt el a nyomás a fejből egy kis időre, mikor kezébe vette a tűt és a fonalat. Időnként erős késztetést érzett, hogy felhívja dr. Majtényi Ilonát, de hát mit mondana neki? A bárányos lepel elkészült: így hívta mostanában, mert párnahuzatnak nagy volt, takarónak kicsi. Szőnyegnek vékony. Kiterítette néha maga elé, gyönyörködött benne, és minden alkalommal büszke volt, hogy a bárány gyapjának enyhe foltosságát, az átmeneteket a fehérben ilyen jól eltalálta, a vakító hófehértől a dohányfüstsárgán át a sáros szürkéig. A hasa alján, a comboknál domborodó kis hájredő árnyéka. Még ha találna is vevőt a munkáira, ettől akkor sem válik meg: betette a komód egyik zárható fiókjába, a kulcsot pedig a táskájába. Most kedve kerekedett felhajtani egy pohár bort, pedig eddig hétszámra ott állhatott a kredencen. A magányos nők, a munka nélküliek inni kezdenek. Lassan, észrevétlenül kezdődik, gondolta, csakhogy ennek nem lesz folytatása. Szándékosan metszett kristálypohárba töltött, édes, nehéz domoszlói muskotályt a kis demizsonból, az ablak elé ült vele.

Másnap ment először a munkaközvetítőbe, de fejben varrt; merengésében csaknem beleütközött a hangosan, gesztikulálva vonuló kis, kese nőbe. A mozdulata ébresztette föl: mintha egy hónaljmagasságban elhelyezett, vízszintes lemezbe ütközve próbálna

felrepülni, úgy csapkodott két csontos karjával. Amikor már csaknem felemelkedett, karjai visszacsapódtak a láthatatlan akadályról, oldalt két combjához ütődtek. Időnként nagyot taszajtott a körülötte őgyelgő két fiúcska valamelyikén: Marika sejtette, hogy a nagyobbik már iskolás lehet, csak fejletlen: koszos baseballsapka mindkettőn, tréning-szerű, oldalt csíkos, borzongatóan vékony anyagból készült szabadidőruha, kínai tornacipő. A kisebbik faággal csapkodta maga mellett a földet, a nagy lemaradozott a kirakatoknál. *Még egy ilyen húzás, oszt megyek anyámék* – kántálta monoton dühvel a kis nő, egy nagy tockossal előrelendítve most épp a kisebbiket –, *de a kölyköket itt hagyom, az hétszencség, oszt eteted, amivel tudod.* Marika a foghíjas száj rándulásait nézte, a voltaképp szép ívű nyakba konokul felrántott műszőrme kabátkát, a piszkos körmöket a karcsú ujjakon. *Odass, peonza* – intett most a nagyobbik a kicsinek, leparkoltak egy kirakatnyi műanyag játékgúla előtt, de az anya két jól irányzott pofonnal továbbpenderítette őket a hallgatagon bandukoló, hajlott hátú férfi irányába. *Aszmontam...* – jött még utoljára a vészjósló hang, mielőtt befordultak a sarkon, és ekkor jutott eszébe, hogy egy pillantást vessen a férfirra is. Talán a cipője keltette fel az érdeklődését: kínai tornacipő volt ez is, koszos, fehér, Galaxy! felirattal, valahogy úgy emelte mindig a lábát, mintha futna, pedig lassan haladt, és Marikában is lassú, néven nem nevezhető emlék indult; a rég mosott, kék farmer szomorú lötytedését nézte hátul, a lapos fenéken, az idősebb, teltebb férfirra való kékeszöld, sálgalléros pulcsit, a nyitva hagyott, mustárszínű pufimellény alsó szárnyának libbenéseit, a vörös, inas nyakat hatalmas ádámcsutkával, a behúzott simléder alól előgöndörödő zsíros, vörösesbarna lófarkat. Háttal állt, az arcélból csak egy tétova, mély barázdát látott, ahogy most kezét nyújtotta az egyik kisfiúnak, de Marika tovább nézte az arcot, miután eltűntek a sarkon. A mély barázda mögül most előkerült a kiugró pofacsontra feszülő bőr, az árkokkal, gyűrődésekkel körbekaszabolt szem, a furcsán-álmosan, szinte barátságosan lefittyedő felső szemhéj halvány karéja, néhány szeplővel, amelyek aztán sűrűbben folytatódtak a pofacsont alatt, ott, ahol a bőr váratlanul kisfiúsan halvány és tiszta volt egy kis területen. A sarkon újabb emberek tűntek fel, de a ruhák színes foltjain, a közeledő beszélgetésen keresztül is világosan kirajzolódott a száj különös, ernyedt vonala, a szemhéjhoz hasonlóan csüngő, kicsit bánatos felső ajak, aminek következtében csak az alsó fogsor volt látható beszéd közben: a felső majdnem mozdulatlanul pihent, pedig a szájából fröcsköltek a fenyegetések. Az orr és az ajak közti friss borosta közül apró, vágott seb látszott: talán tegnapi borotválkozásból? A száj szögletében keserű, kemény függőleges vonal: talán az egyetlen riasztó, könyörtelen jel. A szemöldök rövid torzsái csaknem ijedtek, a vörösesbarna, zsíros tincsek védekezőn hulltak a homlok elé: egy feltartott kéz szétváló ujjai. Újra végigpásztázott a megáradt jég-ereken, olvadó, sáros hóbucka-rajzolatokon is átütő arcon: nem hunyt szemet a legkisebb szederjesség, vizenyő felett sem. *Nem gyilkos.* A hang fakó, fojtott riadtságát hallotta most, és észrevette a kitarított kés parányi remegését, miközben az ő kezei görcsösen, öntudatlanul markolásszák össze a papírpénzt halomba. A szeplős,

tömpe körmű ujjak most újra a gyerek keze után nyúltak, és megfogták. Ha futna, még látná őket valahol a Piacz utcán.

Az ellenkező irányban indult meg: hazafelé. A tavasz már itt volt, olyan vakító, egyöntetű ragyogás pattant vissza még a betonfalakról is, hogy kis híján elment a saját házuk előtt. Csak a játszótér sarkánál fogott gyanút, és visszanézett: igen, a negyedik tömb, túljött rajta. A másodikon ott a három üres erkélyláda, a sötétítő függöny narancs foltja. Az az ő lakásuk, oda kell hazamenni.

Hilgert István

Hacker Noir

Ez most a mi világunk... az elektronok és a kapcsoló, a baud szépsége, a világ, amiben bűnözőnek bélyegeztek, mert ingyen használjuk a szolgáltatást, ami lehetne akár piszkosul olcsó is, ha nem egy harácsoló pénzéhes csürhe működtetné.

A Mentor: *Hacker kiáltvány* (1986)

```
org 0x100  
mov dx, msg  
mov ah, 9  
int 0x21
```

```
mov ah, 0x4c  
int 0x21
```

Prolóógus

```
msg db ,in re', 0x0d, 0x0a, ,$',
```

Egy-egy korszak technológiai fejlettsége lényegesen összefügg a kor kommunikációs eszköztárával. A kilencvenes években az átlagember számára a tömegkommunikáció kulcsa a telefonkártya volt. Ezeket különböző egységekben lehetett megvásárolni a trafikó-soknál, a postákon vagy a lottózókban. Az utcai telefonkészülékbe helyezve a kártyán lévő egységeket le lehetett beszélni. Ez hatalmas üzlet volt a telefonszolgáltatóknak, hiszen a mobil még nem terjedt el, a kártyával viszont bárki bármikor telefonálhatott (feltéve,

hogy volt a közelében egy utcai telefon). És, ahogy minden jól menő üzletbe, ide is beékelte magát az alvilág. Az elsőként piacra dobott kártyákat – amiket sima EEPROM¹-mal szereltek fel – egész primitív módszerekkel lehetett „végteleníteni”. Ezeknek eleendő volt az íráshoz kapcsolódó lábát leragasztani vagy hajlakkal lefűjni. Emiatt az olvasó nem tudta érvényteleníteni az egységet, így a kártyával gyakorlatilag korlátlanul lehetett beszélgetni. Ez a módszer csak rövid ideig működött; első körben a szolgáltatók átprogramozták a telefonfülkékben található olvasókat, majd később lecserélték az olcsó EEPROM-os kártyákat, és piacra dobták a mikrochipes társaikat.

Bizonyos ráfordítással egy szűk hackercsoport ezeket a kártyákat is képes volt feltörni. Az ezeken keresztül bonyolított emelt díjas hívások és külföldi beszélgetések jelentős károkat okoztak a szolgáltatóknak, akik nem melleleg hatalmas bevételektől estek el. Ekkor már a rendőrség is nagy erővel nyomozott a családok után.

1.

msg db ,animus lucri', 0x0d, 0x0a, ,\$',

A szobát csak egy csendesen berregő számítógép CRT-képernyője világította be. Ahányszor Miles ráfűjta a cigarettafüstöt, a zölden pulzáló terminál kurzorja a homályba vészett. A számítógép soros portjára kötve egy floppy méretű doboz pihent az asztalon, mellette egy forgótárcsás hamutartó – Miles élvezte nyomogatni a tetején kialakított gombot, figyelni, ahogy a kerek tárcsa pörögve leereszkedik, majd elnyeli a hamut és a hátrahagyott csikket. Mire elsüllyesztette cigarettáját, a program néhány oldalnyi szöveget és kódot írt a konzolra. A merevlemez kattogása abbamaradt, és a kis doboz oldalán villogni kezdett egy piros LED.

– Ez kuka! – morfondírozott magában.

Egy laza mozdulattal kikapta a lemezt a dobozból, és a szemetesbe hajította. A kidozott lemez egy ötvenegységű telefonkártya volt az újfajta mikroprocesszoros generációból. A program egy azonosítási algoritmus segítségével azt az utasítást próbálta visszafejteni, ami a hívás bontását indukálta, amikor lejárt az utolsó egység a kártyán. Ez lett volna a feladat kulcsa, de a művelet valahol elbukott. Miles a program outputját nézegette a képernyőn, de már túl fáradt volt ahhoz, hogy összefüggéseket találjon. Az elmúlt három napjának nagy részét azzal töltötte, hogy újraírja a programot, ami most csütörtököt mondott.

Ahogy kinyílt a fürdőszoba ajtaja, tompa fény szűrődött a szobába. A cigarettafüst némi párával keveredett, amitől valamivel elviselhetőbbé vált a légkör. Vanda pucéron toppant be a nappaliba, és hátulról átölelte a monitorja előtt gubbasztó Milest.

– Mi a helyzet, hercegem?

¹ EEPROM: a ROM (memóriachip) egy speciális változata, mely elektromos úton törölhető, majd újraírható.

Miles nem mondott semmit, csak megpuszilta a lány nedves alkarját.

– Csütörtök? – kérdezte a lány.

– Csütörtök, bébi, csütörtök! – vágta rá végül, majd felállt, kipöckölt egy cigarettát a zsebéből előhúzott dobozból, és egy Humphrey Bogartos mozdulattal rágyújtott.

– Akkor menjünk, dobjunk be valami kaját, neked sem ártana kikapcsolni.

– Menjünk, bébi, menjünk... – sóhajtott fel Miles, majd szívott még egy slukkot a cigarettájából –, hardver nélkül ez most nem fog összejönni.

Miles akkoriban fent lakott a Svábhegyen, egy csendes zsákutca utolsó házában. Joe bácsi, a tulajdonos, egy fanyar humorú hatvanas figura volt – Miles állandóan azzal heccelte, hogy egy kiköpött Kenny Rogers-hasonmás –, valamikor menő üzletember lehetett, de valahol valamin félrecsúszott az élete. Miután a családdal visszaköltöztek Amerikából, a felesége lelépett, és vitte magával a gyerekeket meg a fele királyságát. Az öreg lazán kezelte a helyzetet, mondhatni elengedte a dolgot, de a kétszintes házat megtartotta magának. Korának arisztokrata mintái szerint élt tovább, üveges verandát alakított ki a nappaliban, zongorát vett, akváriumot, a szobába almáriumot rendelt, de ugyanakkor fontos volt neki a csillogás, az aranyozás, a vastag függönyök; furcsa stílusok egyvelege lett a lakás. És hogy ne legyen egyedül a nagy hodályban, kiadta a ház alagsorát. Miles két éve bérelte a helyet a villa hátsó részében. Egy szinttel ugyan lejjebb volt, de így járt neki külön bejárat és egy saját parkoló. Ez különösen hasznosnak bizonyult, mikor Joe bácsi eldöntötte, hogy beszáll a pornóiparba; attól kezdve rendszeresen kiadta a házat filmforgatásokhoz (az alagsori rész ebben persze nem volt érintett). Igyekeztek diszkréten intézni a jövés-menést, de azért összejöttek vad bulik a házban. Kilencvenhat nyarán ráadásul hasított a pornó – Magyarország a szakma fellegrájának számított. Néha sima partikat is rendezett az öreg, ezekre bérlőjét is meghívta. Miles nem volt egy kifejezett partiarc, de ha nagyon unatkozott, előfordult, hogy felkeveredett egy mojitóra. Itt tapasztalhatta meg, hogy (egy-két kivétellel) a pornósok is teljesen normális emberek, csak ők kamera előtt csinálják, pénzért. Vanda is pornós volt. Véletlenül hozzá csengetett be egy forgatás előtt, így ismerkedtek meg.

Az éjszaka kellemesen langyos volt. A város egy szokványos hétfő estéhez méltóan teljesen elcsendesedett. Miles többnyire ezekben az éjjél utáni lehetetlen órákban merészkedett ki a barlangjából; a forgalom ilyenkor megszűnt, és a vezetés nyűgje élvezetté változott. A ház előtt ott parkolt a '89-es Lancer coupéja. Bolondult a japán autókért, meg úgy általában a japán kultúráért – elaludni is csak Kurosawa-filmekre tudott. Míg Vanda elkészült, Miles kiment bemelegíteni a motort.

Az Istenhegyi úton tepertek le a Déli pályaudvarhoz, majd át a Moszkva térig. Egy kis non-stop palacsintázóba ültek be a Hattyúház mellett. Ez volt Vanda kedvenc gyorskajáldája, mindig két nutellást és egy baracklevárt rendelt.

– Szia Mia! Nekem a szokásost, légszsi!
 – És neked, szépfiú? – kérdezett vissza a palacsintás lány, miközben látványosan tovább rágta a rágógumiját.

– Két spenótost és két banánturmixot – mosolygott vissza Miles.

A kis helyiség felső részén fogyasztották el a palacsintákat. Miután jóízűen kiszűr-csölték a turmixot, úgy döntöttek, hogy autóznak még egyet az alvó városban. A Margit híd teljesen kihalt volt. Mikor kértek a Nyugatihoz, bepittyegett Miles mobilja; a Nokia világító képernyőjén megjelent a küldő neve: Aram. Miles rábökött a menügombra, és elolvasta az üzenetet: „megérk. a dostoevsky kötet, komm schnell! 3-1”.

– Felugrunk az örményhez, megjött a vas!

2.

msg db ,actus reus (1)', 0x0d, 0x0a, ,\$',

Ólmos felhők hada sorakozott a park kilencemeletesi fölött, szürke masszába sűrűsödtek, és lomha mozgásukkal eltakarták a hold fényes korongját. A légellenállás pillanaton belül megszűnt. A sok ezer parányi vízgömb bibliai méretű zuhatagként csapódott a nagyvárad Magnólia park felforrósodott kövére. A pattanásig feszülő levegőt szűrős villámok hada szelte át, amiket magukba szívtak a toronyházak sudár villámhárítói.

Ebben az apokaliptikus káoszban két sötét alak suhant át a park párába burkolózott kövén. Könnyed léptekkel mászták meg azt a néhány lépcsőfokot, ami a céljukhoz vezetett. A vegyesbolt bejárata előtt a zsebükből előkapott csípőfogókkal és egy baseball-ütővel nekiláttak „leszerelni” a tömbház téglafalához rögzített utcai telefont. Két alapos suhintás után a vaskos doboz rögzítései kezdték megadni magukat. A határozott rángatás következtében a fülke végül leszakadt. A falból kilógó áramkábel a nedves talajra csúszott. A rövidzárlat hatalmas szikrákat szórt, és az azt követő kisülés lecsapta a környező házak áramhálózatát. Az utcai lámpák is kialudtak. A két alak higgadt maradt. Óvatosan betették a fémdobozt egy fekete szövetzsákba, majd határozott léptekkel elsiettek vele a park széléig. Egy kopott 740-es Volvo parkolt a járda szélén. Egyikőjük kinyitotta a csomagtartót, a másik berakta a zsákot, aztán mindketten beültek. Pöccre indult a motor. A sofőr rükkvercbe kapcsolt, félméternyit tolatott, majd határozott gázzal elindult. Miután kikerültek az előttük parkoló 1300-as Daciát, ráfordultak a Transilvanieire, majd belevesztek az esőáztatta éjszaka sötétjébe.

Délelőtt kisütött a nap. Az előző éjszaka pokoli esőzésének már nyoma sem volt. Közvetlenül a No Name bár szomszédságában, a Leagānului 4-szám alatti ház konyhájában Wulf a reggelijét készítette, sonkás tojásrántottát pirítóssal, és főzött mellé egy nagy adag feketét is.

Wulf (polgári nevén Lupescu Dani) egyszerű figura volt, tipikus megélhetési bűnöző. Valamikor régen ígéretes cselgáncsozónak indult, de rossz társaságba keveredett, és egész fiatalon belecúsúzott az éjszakába. Az élsportból gyorsan kibukott, csak súlyozni járt le a terembe – a kigyúrt izomzat jól jött neki, mikor balhéba fordult az akció. Először csak piti ügyeket vállalt: pénzbehajtást, bolti lopásokat, aztán jöttek a komolyabb ügyek, rablás, autólopás. Miután többször lebukott, néhány évre hűvösre tették. Nagyjából egy éve szabadult, és amennyire Wulftól kitelt, próbált tiszta maradni. Beállt taxisnak, persze svarcban. Eleinte kerülte az éjszakát, de pocsekul ment az üzlet, egyik hónapról a másikra tengődött. Egy hétvégi fuvar közben akadt össze Golyókával, akiről évek óta nem hallott semmit. Golyóka gyerekkori haverja volt, annak idején együtt jártak le fürdeni a Szilvásba, meg csajozni az Arlusba. Régi barátokhoz híven a Gong teraszán kötöttek ki egy sör mellett. Wulf hallomásból tudott Golyókáék szökési kísérletéről még a kommunista időkből, de az nem tegnap volt, szóval volt mit bepótoljanak. Alaposan bekarmoltak, és közben felidéztek fiatalságuk legjavát.

Golyóka ezen az estén szervezte be Wulfot a telefonlopásos buliba. A feladat alapvetően egyszerű volt, és minimális volt a kockázat. Egy utcai, kártyás telefont kellett lekapni valahol a városban, átcsempészni a román–magyar határon, majd leszállítani Pestre. Ezer német márkában állapodtak meg, ötszázat előre, ötszázat szállítás után. Plusz a benzinköltség. A régi idők emlékére Wulf bevállalta az akciót. És persze a pénz is kapóra jött neki.

3.

msg db ,dolus directus', 0x0d, 0x0a, ,\$',

Aram (a díler) a Déri Miksa utca Körúthoz közeli részén lakott az éppen aktuális barát-nőjével, három sziámi macskával és egy terráriumnyi nyílméregbékával. Bár Budapesten született, roppantul büszke volt örmény származására, ráadásul mindenkinek azzal dicsekedett, hogy nagyapja révén Cher második unokatestvére – orrát és arcvonásait elnézve Miles még hajlamos is volt elhinni neki.

Miután letették az autót, a kapualjban kikeresték *A. Sarkisiant* a névtáblán. Közben Miles visszanézte Aram üzenetét – a csengetési szekvenciát mindig odabiggyesztette az SMS végéhez, onnan tudta, hogy épp ki jött meg hozzá. Három rövidet és egy hosszút csöngettek, néhány másodperc múlva hosszas berregés kíséretében kinyílt a kapu. Gyalog mentek fel a másodikig, ahol résre nyitott ajtó várta őket.

Aram vicces figura volt a maga módján, amit azzal tetézett (akaratlanul), hogy idegen akcentus szindrómában szenvedett; emiatt hol örmény, hol amerikai, hol német akcentussal beszélt az emberekhez.

– Barhi orh!² – köszöntötte őket Aram, majd erős örmény kiejtéssel így folytatta. – Milesovski, te bándita! Gyorsan idetoldad orrod!

– Barhi orh, barátom – köszönt vissza Miles, miközben Vandával együtt betoppantak a szűk előszobába.

– Gyertek beljebb, csinálók gyorsan fantastic armenian coffee! – váltott hirtelen angol akcentusra. – Hogy vagytok, mesélj nekem, Milesovski!

Miután elszürcsölték az örmény kávéját – amit Miles nem különösen kedvelt, de nem akarta megsérteni barátját –, átbeszélték az elmúlt néhány nap eseményeit, és persze kötelezően megnézték Aram Brazíliából és Francia Guyanából beszerzett új békáit. Vanda imádta a hüllőket, leginkább a kígyókat, de láthatóan odavolt Aram kételtű kis teremtményeiért is. A terráriumbemutató után az örmény sodort egy combos jointot, amit Vandával együtt szívtak el. Miles csak egy sima cigarettát szívott, a fű nem az ő terepe volt. Aztán rátértek a lényegre. Aram egy pillanatra eltűnt a szomszéd szobába, és egy fekete vászonzsákkal tért vissza.

– Voilà, itt a trófeád, maestro! Kézezer márkamba került!

Miles óvatosan lehámozta a zsákot, amiből előbukkant egy utcai telefon, nyomógombokkal, kvarckijelzővel, még a narancssárga telefonkagyló is kilógott belőle. A doboz itt-ott be volt horpadva és lepattogzott róla a festék, de a belseje épnek tűnt.

– Gyors vagy, Aram – folytatta Miles –, remélem, hamar behozza az árát.

Még körbeforgatta a méretes fémdobozt, figyelmesen megnézte minden oldalról, aztán visszacsomagolta a zsákjába. Végül abban egyeztek meg, hogy egy héten belül rendezik a számlát.

– Aram, mindent köszönök – búcsúzott Miles –, és jelentkezem, amint végzek a dologgal!

– Isten áldjon, barátom, und pass auf!³ – köszönt el Aram, ezúttal németre váltva.

Mire felértek a hegyre, már hajnalodott. Ugyan égett a vágától, hogy nekilásson szétszedni a készüléket, Vanda, pornós rutinját bevetve, szó szerint ágyba döntötte. Miles nem ellenkezett, tette a kötelességét; másnap majd friss elmével veti bele magát a feladatba.

Majdnem délig aludtak. Vanda összeütött egy gyors reggelit, és miután megitták a kávéjukat, hívott magának egy taxit. Pontosan tudta, hogy most mi következik. Miles egy darabig nem lesz jó semmire; belefeledkezik a számítógépébe, és billentyűzettel az ölében fogja bámulni a képernyőt napokig. Szex és csevej kizárva. Miles azért tisztelettudóan kikísérte a ház elé. Mielőtt beült a taxiba, Vanda még küldött neki egy puszit a kezével.

– Azért néha igyál! És enni se felejts el!

² Hello (örmény nyelven)

³ vigyázz magadra (német)

Mikor visszaért a villa hátsó részéhez, észrevette Joe bácsit a veranda tetején. Csak most figyelte meg, hogy a korához képest milyen jól tartja magát az öreg. Egy szál piros fecskében napozott egy koktélos pohárral a kezében. Ahogy Miles felnézett a verandára, a nap egyenesen a szemébe süttött, a kezével próbálta kitakarni a napfényt.

– Hogy s mint, Joe bácsi?

Mielőtt válaszolt, az öreg a magasba emelte a poharát.

– *Erekciók, ejakulációk, exhibíció és más hétköznapi örültségek.*

– Az igen – fordított Miles –, akkor minden a legnagyobb rendben...

– Úgy értem, ezt olvasom, Bukowski, neked is bejönne. Hétvégén partit rendezünk, mondanom sem kell, hogy itt a helyed... Vandával együtt!

– Ha minden jól megy, hétvégén elutazunk, de kösz az ajánlatot.

– Óh, nem sajnállak, Miles – válaszolta Joe bácsi, miközben belekortyolt a koktélijába –, megyek megettetem a halakat.

És ezzel eltűnt a veranda mögötti ajtón át a nappalijába, Miles pedig belevetette magát a feladatba.

4.

msg db ,actus reus (2)', 0x0d, 0x0a, , \$'

Miles nem kispályás hobbihacker volt, mint legtöbben, akiknek a tudása abban merült ki, hogy egy BBS⁴-re csatlakozott modemmel lemásoltak valami programkódot, amit aztán megpróbáltak lefuttatni a számítógépükön. Ő tudta, mit csinál. Számára az elektronika és a szoftverek természetes közegnek számítottak. Már egész kisserác korában felfedezte tehetségét, mikor különösebb ismeretek nélkül megjavította a család lámpás televízióját, amire a tévészerelő korábban azt mondta, hogy javíthatatlan. Az elektronika lett az első komoly hobbi, és ahogy cseperedett, egyre komplexebb dolgokkal foglalkozott, áramköröket tervezett, erősítőket, különböző vezérlőket épített, majd amikor berobbantak a PC-k, ugyanazzal a természetes könnyedséggel találta fel magát a szoftverek világában, mint korábban az elektronikában. A két műfajt összeházasítva szinte bármit képes volt legyártani vagy szimulálni.

Amikor célba vette a telefonkártyás kalózkodást, Miles tisztában volt azzal, hogy komoly kárt okoz a távközlési cégeknek. De könnyeket nem ejtett értük – a kilencvenes években a telefonszolgálatok monopolhelyzetben voltak, pocsek szolgáltatásokat nyújtottak, cserébe rengeteg pénzt zsebeltek be az emberektől. De nem is a feltétel nélküli haszonszerzésre törekedett; elsősorban a feladat kihívása vonzotta, annak intellektuális

⁴ Bulletin Board System (BBS): olyan informatikai rendszer, ami egy adott csoport számára biztosítja az üzenetek váltását, illetve az adatcserét. A BBS-rendszerek az 1980-as évektől kezdve terjedtek el, népszerűségük az internet elterjedése miatt a '90-es évek végére nagyban lecsökkent (Wikipedia).

oldala, aminek egyszerűen nem tudott ellenállni. A pénz másodlagos volt, ugyanakkor nélkülözhetetlen. Képtelen volt elképzelni magát egy nyolcórás polgári állásban, ezért saját eszközökkel kellett megteremtse a megélhetését.

A telefon doboza nem jelentett nagy kihívást. Egész gyorsan szétkapta, és már hozzá is fért a belső vezérlőhöz, ami a rendszer lelkét képezte. A táp és a kártyaolvasó ép maradt, csak néhány forrasztást igényelt. A kibelezett készülék elemeit az asztalán kiterítve újra összerakta, majd elkezdte tanulmányozni az áramkör felépítését. Délutánra elkészült a szerkezet virtualizációjával, így már a számítógépén tudta szimulálni a hardver működését. Most jött a neheze: a szoftverkomponensek kiolvasása, majd azok visszafejtése a vezérlő memóriachipjéből. Ehhez speciális olvasó kellett. Ezt ő maga dobta össze a készleten tartott alkatrészeiből. Éjfél körül a merevlemezén volt a vezérlőszoftver bináris változata.

Ekkor bontotta ki a második doboz Marlboróját. Az érdemi kódfejtés előtt kiment a ház elé nyújtózni egyet. Rágyújtott. Ahogy az ég felé fújta a füstöt, megpillantotta a csillagok éles pontjait az égbolton. Hirtelen parányinak és jelentéktelennek érezte magát. Aztán nyugtázta az érzést, hisz ez ugyanúgy igaz a földkerekség összes emberére. Valójában mindenki jelentéktelen kis szarzsák, és ez a sok milliárdnyi jelentéktelen szarzsák mást sem csinál nap mint nap, mint termeli a szart, miközben a fennmaradásáért küzd különösebb célok nélkül. És ha lennének is céljai, a világmindenség szemszögéből nézve ezek teljesen jelentéktelenek. Neki nem voltak céljai. Az információs társadalom árnyékaként létezett a szarzsáktársadalom permén. Gondolatmenetét az égboltot átszelő hullócsillag szakította félbe.

– Na nézzük, milyen mesterművet raktak össze a jól fizetett telkómérnökök – morfondírozott magában, miközben visszament a szobájába, és letelepedett a számítógép elé.

Technikai virtuozitását bevetve egy saját exploitot⁵ dolgozott ki. Néhány órán belül sikerült visszafejtenie a binárist, egy szöveges állományba mentette a memóriachip assembly kódját és a belőle fordított gépi kódot.

A feladat következő lépése a kutatás volt. Meg kellett találja a memóriachip utasításszettjének dokumentációját. Ezt a feladatot egy szkriptre⁶ bízta, ami egy sor BBS-re betárcsázva próbált rátalálni a keresett anyagra. A művelet meglehetősen lassan ment, viszont nem igényelt felügyeletet. A számítógép monoton duruzsolására Miles végül elaludt.

Álmában samurájharcos volt a középkori Japánban, végzetes csatába készült, hogy élete árán is megvédjé a császárt. Gyanús volt, hogy a ködbe burkolózott mezőn egymaga néz szembe az ellenséges sereggel, amely lovon vágatott felé. A sűrű ködtől nem látott semmit, de hallotta a közeledő lovasság vágató trappolását. Aztán hirtelen

⁵ Exploit (kihasználás, kiaknázás): informatikai biztonsági fogalom; olyan bináris program vagy parancssorozat, amely alkalmas egy szoftver vagy hardver biztonsági részének, illetve hibájának kihasználására, így érve el a rendszer tervezője által nem várt viselkedést.

⁶ Szkript: rövid program, ami egy-egy részfeladat automatizálására szolgál.

minden kitisztult, és a seregnek nyoma veszett. Vanda bukkant fel előtte, meztelenül, egy szamurájkarddal a kezében, és ahogy mellé ért, a fülébe súgott:

– Egy szarzsák vagy a szarzsáktársadalom peremén...

Aztán a magasba emelte katanáját, és egy határozott suhintással lecsapta a fejét. Miles tisztán érezte, ahogy a feje elválik a testétől, és lassítva zuhanni kezd...

A becsapódás pillanatában riadt fel, mikor álmában a feje hozzáért a nedves fűszálakhoz. Kint már világos volt. A szobába beszűrődött a reggeli napfény. A monitoron csak lassan kezdtek kitisztulni a betűk.

– Bingó – bökte ki Miles, és örömmel nyugtázta, hogy a szkriptje sikerrel járt.

Egy hamburgi BBS rejtett állományai között talált rá a keresett dokumentumra. Átfutotta az utasításokat – ezeket felhasználva tudja majd rekonstruálni a program forráskódját. Mielőtt hozzálátott, összeütött magának egy gyors reggelit.

Az asztalon megcsörrent a mobilja. A zöld gombbal felvette, majd kihangosította a készüléket.

– Mi újság, rosszfú? – csendült fel Vanda digitálisan tömörített hangja a vonal másik végéről.

– Haladok – mondta Miles, miközben a pirítását majszolta –, képzeld, bébi, veled álmodtam...

– Remélem, csupa szépet – súgta oda Vanda a vonal túloldalán.

– Hát, amolyan kurosawásat..., de semmi szamurájrromantika... egy karddal lecsaptad a fejemet – folytatta Miles, és kíváncsian várta a reakciót.

– Óh, bébi, de hát én sosem tennék ilyet – mondta Vanda, aztán buja hangon így folytatta: – Ne búsulj, kiengesztellek.

– Afelől nincs kétségem – folytatta Miles –, de egyelőre rövidre kell zárnom az ügyet. Jelentkezem majd!

Miután elbúcsúztak, egy cigaretta társaságában megitta a kávéját, majd visszaült a gép elé. Innen nem volt más hátra, mint megérteni a működési algoritmust, okosan kijátszani az egységek törlését, és megakadályozni a hívás bontását. Ha ez megvan, fel tudja programozni a mikrovezérlőt, ami a telefonkártya alapja lesz.

Másnap hajnalra Miles már tökéletesen értette a hívásbontás logikáját, és sikerült megtalálnia azt a biztonsági rést, amivel ki tudta játszani a rendszert. Ehhez kapóra jött az Aramtól beszerzett telefonkészülék. Jó néhány szoftveriterációt végigpróbált, mire rábukkant a réstre. De végül sikerült. Kicsivel több mint negyvennyolc óra alatt.

5.

msg db ,ad litem', 0x0d, 0x0a, ,\$'

Várad főterén dugig voltak a kocsmák. Pénteken mindig kirajzott a tömeg. Hangos fiatalok söröztek mindenfelé, az emberek fel-alá korzóztak a Fő utcán. A délutáni napsütésben az enyhén omladozó szecessziós épületek között ott fehérlett büszkén a színház. Wulf nem volt egy kultúrlény, sose tette be a lábát a színházba, és most sem művelődni jött. Golyóval ide beszéltek meg találkát. Úgy festett, hogy a múlt heti akciónak lesz valami folytatása. Wulf ezt szívesen fogadta, mert a dolog jövedelmezőnek ígérkezett, és nem tűnt túl rizikósnak. Ráadásul voltak törleszteniivalói a korábbi életéből, szóval jól jött az extra jövedelem (még úgy is, hogy sáros volt a szajré). Golyóka negyedóra késéssel érkezett. Az Astoria teraszára ültek ki két korsó sör mellé.

– Volt egy kis torlódás Ártádnál – kezdte Golyóka.

– Nem para, mára letettem a verdát. Meg különben is, péntek van, baszod! Na mesélj, mi ez a bomba üzlet? – kérdezte Wulf.

– Végtelenített telefonhívások – hajolt közelebb Golyóka, majd az asztra tett egy teljesen szokványosnak tűnő telefonkártyát.

Wulf elvette és figyelmesen megvizsgálta. Az egyik oldalán egy körömnyi részen alig észrevehető kitüremkedést érzett rajta.

– Mikrovezérlő, baszki, proci, tököm tudja, mi, high-tech, én sem értek hozzá. De a lényeg: ezzel korlátlanul lehet beszélni belföldre, külföldre, mobilra, mindenhova! Vágod, hogy ez mit jelent? A arab egyetemisták vinni fogják, mint a cukrot, és nem csak ők!

– Mennyit lehet kérni egy ilyenért? – kérdezett vissza Wulf, miközben visszaadta Golyókának a kártyát.

– Száz-százötven márkát, attól függ, kinek adod el. A külföldieknek drágábban.

– És hány van belőle?

– Amennyit el tudunk passzolni! Holnap jön az arc, aki összehozta a mutatványt, hozza a chippeket, és megmutatja, hogy tudjuk összerakni a kártyákat.

Erre Wulf kicsit félrebillentette a fejét, úgy nézett vissza Golyókára, ahogy a kutyák szokták néha, amikor beszél hozzájuk az ember.

– Mármint, hogy mi rakjuk össze?

– Ja, kis ügyeskedés a forrasztópákával. Nyugi, menni fog, én már csináltam párat, nem nagy truváj.

Miles délelőtt tíz körül érkezett, és a Leagănului utcai ház belső udvarába parkolt le Wulf Volvója mellé. Golyóka bezárta mögöttük a kaput. A Lancer csomagtartójából Miles kivette a hátizsákját és egy mappát, majd Wulfot követve mindnyájan bementek a házba.

– Megkínálnálak benneteket egy itallal – törte meg Wulf a csendet –, de az túl illetelmes lenne, meg amúgy is üres a hűtő.

– Ne fáradj, öregem, ha megvagyunk, mindenki a vendégem – mondta Golyóka –, egy sör és egy tál mics, mint a régi szép időkben!

A lakberendezés nem volt túlgondolva. Wulf évek óta a nagyanyjától örökölt bútorok közt lakott. Kicsit olyan volt ide betoppanni, mint egy időutazás a paraszti polgárosodás fénykorába: régi vitrines bútorok, csipkék, megsárgult fényképek, a sarokban cserépkályha. Ezt az archaizáló hagyományt itt-ott megtörte egy-egy Wulffhoz köthető kellék: a nagyszoba közepén felállított súlyzópad (két ötvenes tárcsával felszerelve), néhány kézi súlyzó nagymama baldachinos ágyán, egy Szókratész-idézet az ajtó fölött: „A férfinak nincs joga a fizikai edzés terén amatőrnek lennie. Szégyen számára anélkül megöregedni, hogy látta volna azt a szépséget és erőt, amire a teste képes.”

De valójában nem azért jöttek, hogy Wulf kelléktárát és őseinek relikviáit nézegessék, ennél fontosabb dolguk volt. Miután letakarították a konyhai tölgyfaasztalt, Miles egy rakás kisebb-nagyobb dobozt pakolt ki a zsákjából, és a mappájából előhúzta a notebookját. Összedugdosott néhány kábelt, dobozokat, vezérlőket, majd bekapcsolta a kis Toshiba-t. Wulf és Golyóka feszülten figyeltek.

– Belövök néhány mikrovezérlőt, aztán mutatom a lényegét – szólalt meg Miles, miközben a notebookján gépelt.

Aztán előkotort egy forrasztópákát a zsákjából, és a közeli konnektorhoz csatlakoztatva. Egy órás mester komótos aprólékosságával a közeli műanyagdobozból kivett néhány plasztikkártyát – ezek már a forrasztási művelethez előkészített telefonkártyák voltak.

– Most figyeljete – folytatta Miles –, nyolc darab lábat kell külön-külön ráforrasztani a kártyán előkészített foglalatba. A trükk, hogy kevés forrasztóanyagot vegyetek fel, és pontosan célozzatok, egyenesen az illesztésekre. A cucc nagyon érzékeny, ha mellé megy az anyag, a vezérlő kuka.

– Mennyibe kóstál egy ilyen vezérlő? – kérdezte Wulf aggodalmaskodva.

– Ne parázz ezen – mondta Miles –, abban a dobozban kb. ötszáz darab van.

– Az igen! Nem szarral gurigázol, kispajtás...

– Nem, de nem is ez a lényeg – válaszolt Miles –, odaát forrósodik a talaj, nem árt terepet váltani, egy lépéssel a Yard előtt járni, értitek. Románia friss terep, itt még jó ideig menni fog a cucc, és remélhetőleg nincs konkurencia.

A forró pákahegyet közvetlenül a soron következő láb fölé helyezte, majd a másik kezével odatartotta az ónhuzalt. Az anyag szinte azonnal megolvadt, és egy apró fémes csúcs formájában tökéletesen elterült a láb körül. Ezt követően csak meg kellett ismételni a procedúrát a hátramaradt lábakon. A művelet bonyolult része ezzel be is fejeződött.

– Na? Nem rakétatudomány, hm? – zárta le Miles a rövid bemutatót.

Golyóka Pesten már összerakott pár kártyát, ezért átengedte a terepet Wulfnak, akinek akkora volt a karja, mint Miles combközepe. Kicsit nehezebben koordinálta

a mozgását, mackósabban. Elsőre nagyon nem érezte a szerszámot, görcsösen fogta a pákát, ami ide-oda mozgott a próbának használt zöldes nyákon.

– Finoman, Wulfi, érzéssel – instruálta Golyóka –, nem durván, mint a farkaddal.

Wulf igyekezett a feladatra koncentrálni, nem ült fel Golyóka heccelésére, most rajta volt a sor, hogy bizonyítson. Néhány tesztforrasztás és három elkefált vezérlő után Miles úgy vélte, hogy a harmadik kártyáját már sikeresen abszolválta – és ez be is bizonyosodott, mikor a feladat végeztével letesztelték a kártyákat a legközelebbi telefonfülkénél. A tudást ezzel elsajátították, a munkamenet megvolt: Miles szállítja a mikrovezérlőket, Golyóka intézi a szállítást és besegít a gyártásba, Wulf legyártja és értékesíti. Anyagiakban 50-25-25 arányban egyeztek ki. A klientúra kialakítása Wulfra maradt – ebben mint taxisofőr, ő volt a kulcsfigura.

Néhány órával később a Gomba teraszán, sűrű *kanpaiok* közepette iszogattak hagyományos román söröket, és azt számolgatták, hogy a jelenlegi állománnyal közel hetven-ezer huncut márkát zsebelhetnek be, és mindez még csak a kezdet. Késő estig tintáztak, sztorizgattak, és közben végignézték, hogy tűnik el apránként a horizonton, már-már rejtélyes lassúsággal, a napkorong kadmiumsárga koronája. Valahol a távolban, a váradi szürkület félhomályában hatalmas turbinákkal meghajtott generátorok zúgtak fel, ahogy a villamosságra éhes város fokozatosan éjszakai üzemmódra kapcsol; az apró pislákoló fénypontok egyre hangsúlyosabbá váltak...

Ismeretségeit latba vetve Wulfnak sikerült hamar kialakítania a klientúrát. A „termék” sikeresnek bizonyult – ahogy Golyóka megjósolta: vitték, mint a cukrot. Az első adagot két hónap alatt sikerült elpasszolni. Aztán megcélozták az ország belsejét, az egyetemi központokat, a nagyvárosokat. A terv briliáns volt. Wulf egyenesbe jött, és túltette magát anyagi gondjain (lakberendezésre továbbra sem költött, szertartásos makacssággal ragaszkodott nagymamája ősrégi bútoraihoz), Golyókának összejött álmai verdája, egy kerekfényszórós, cápaorrú BMW (így kellő nagyvárosi méltósággal furikázhatott a Budapest–Nagyvárad–Budapest útvonalon). Miles pedig... egy jó ideig még szállította az elektronikát, aztán szó nélkül nyoma veszett. Egy jó darabig nem hallottak felőle.

Epilógus

msg db ,ad coelum', 0x0d, 0x0a, ,\$',

Valahol a Vörös-tenger partján...

Pazar időt jósoltak a következő néhány napra. Miles egy pálmamintás ingben, bermudában és tangapapucsban nézte a királykék tengert a szálloda teraszáról. Kinn a nyílt vizeken, a lágyan hullámzó partokon túl, valahol a mélyben ott várták őket a korallzátonyok, a sok színes hal és az elsüllyedt hajóroncsok rozsdás maradványai.

Míg Vanda elkészült, rendelt még egy mojitót a szálloda bárjában, aztán kísétált, és leült a parton felhúzott napágyak árnyékában. A repülőgépről elhozott Világgazdaságot lapozta. Egy egész oldalas Postabank reklámon akadt meg a szeme: „CSAK EGYSZER KELL NYITNIA”, szólt a vastagon kiemelt fejléc, alatta pedig a szöveg: „A bankszámlájához most ingyen bankkártyát adunk, bankkártyájával pedig pénzt vehet fel, illetve fizethet itthon és külföldön is!”

– Krad,⁷ baby! – nyugtázta magában, miközben összehajtogatta az újságot –, előbb-utóbb megküzdünk...

A parton, a kis fehér motorcsónakok között ott sűrögtek fűgén a hajósinasok – a búvárfelszerelést készítették elő, a neopréneket, a szemüvegeket és az oxigénpalackokat. Egy fiatal srác hozta ki az esernyős koktélt, és a nyugtával együtt letette a napágy alatti kisasztalra.

– Cash, or credit? – kérdezte a csokornyakkendős srác erős balkáni akcentussal.

Miles egy pillanatra elnézett a távolba, majd a napszemüvege mögül rákacsintva elmosolyodott.

– Cash!

⁷ Krad: Kilo (1000) * radical; jelentése: vagány, csodás (hacker zsargon).

A Prae Kiadó könyvei

- Andrónyi Gabriella: My Hungarian Cookbook (2019)
Cserháti Éva: A Sellő titka. A K.É.Z első esete (2019)
Csutak Gabi: Csenedlet sárkánnyal (2017)
Deres Kornélia: Képkalapács. Színház, technológia, intermedialitás (2016)
Fekete I. Alfonz: A mosolygó zsonglőr (2016)
Fekete Richárd: Bányaidő (2015)
Gál Ferenc: Az élet sűrűjében (2015)
Görömbölyi Dávid: Haverok, buli, Buddha (2019)
Görömbölyi Dávid: Diplomata-útlevéllel a hátizsákban (2015)
H. Nagy Péter: Alternatívák. A popkultúra kapcsolatrendszerei (2016)
H. Nagy Péter: Karanténkultúra és járványvilág (2020)
Halász Margit: Hetvenhét vörös bárány (2020)
Hallgatás. Poétika, politika, performativitás (szerk. Fodor Péter – Kulcsár-Szabó Zoltán – L. Varga Péter – Palkó Gábor) (2019)
Halmai Tamás: Kint lények járnak (2020)
Horváth Benji: Az amnézia útja (2016)
Horváth Márk – Lovász Ádám – Nemes Z. Mária: A poszthumanizmus változatai. Ember, emberetlen és ember utáni (2019)
Ijjas Tamás: Hipnózis (2015)
Kabai Csaba – Kabai Lóránt – Kabai Zoltán: Horizont (2020)
Kele Fodor Ákos: Echolália (2017)
Kertész Erzsébet: Az átutazó (2020)
L. Varga Péter: Más tartományok. Változatok fikatív és valós terekre (2019)
Lapis József: Lira 2.0. Közelítések a kortárs magyar költészethez (2015)
Lázár Bence András: Kezddőjén ezzel (2015)
Lesi Zoltán: Magasugrás (2019)
Mészöly Ágnes: Rókabérc, halálútúra (2018)
Mohácsi János – Mohácsi István: Múltépités, avagy meghalni könnyű, élni nehéz (2018)
- Mohai V. Lajos: Rózsa utca, retrospektív (2017)
Molnár T. Eszter: A számozottak (2016)
Molnár T. Eszter: Szabadesés (2017)
Molnár T. Eszter: Teréz vagy a test emlékezete (2019)
Nagy Kata: Inkognitóablak (2016)
Nyerges Gábor Ádám: Mire ez a nap véget ér (2020)
„Nincs vége. Ez a befejezés.” Tanulmányok Esterházy Péterről (szerk. Lőrincz Csongor – L. Varga Péter – Palkó Gábor) (2019)
Nyerges Gábor Ádám: Berendezkedés (2018)
„Örök véget és örök kezdetet.” Tanulmányok Szabó Lőrincről (szerk. Kabdebó Lóránt – Kulcsár-Szabó Zoltán – L. Varga Péter – Palkó Gábor) (2019)
P. Horváth Tamás: A Zsolnay (2019)
P. Horváth Tamás: Tündérváros – Zsolnay Miklós titkos élete (2015)
Papp-Zakor Ilka: Angyalvacsoara (2015)
Pintér Tibor: A harmónia tébolya (2019)
R 25. A rendszerváltás után született generáció (szerk. Áfra János) (2015)
Reaktív. Kísérleti drámaantológia (szerk. Deres Kornélia – Herczog Noémi) (2017)
Szabó Attila: A valós színterei. Színház, közösség, műtelfeldolgozás (2019)
Színház és társadalom (szerk. Deres Kornélia – Herczog Noémi) (2018)
Tolvaj Zoltán: Fantomiker (2017)
Toroczky András: A labirintusból haza (2015)
Turbuly Lilla: Alkonykapcsoló (2018)
Turbuly Lilla: Az Alaszkai-öböl (2020)
Turi Márton: Rejtekkutak a pusztaságban. Írások a huszadik századi és kortárs orosz irodalomról (2016)
Turista és zarándok. Esszék és tanulmányok Kemény Istvánról (szerk. Balajthy Ágnes – Borsik Miklós) (2016)
Urbán Ákos: Egy helyben (2015)
Zemlényi Artila: Csonthéj (2019)

Eddigi számaink

1999. 1-2. sci-fi	2007. 2. biológiai sci-fi	2013. 3. Hans Ulrich Gumbrecht 2.
2000. 1-2. (poszt)apokalipszis	2007. 3. őszi zavarások 2006	2013. 4. (cím nélkül)
2000. 3-4. Peter Greenaway	2007. 4. Vámpírizmus	2014. 1. JAK-tábor Szigligeten
2001. 1-2. cyberpunk	2008. 1. Kocsmák	2014. 2. Fénypecázás
2001. 3-4. számítógép	2008. 2. Mémek	2014. 3. Popkult
2002. 1-2. média	2008. 3. Kortárs magyar költészet	2014. 4. Friedrich Kirtler
2003. 1. fantasy	2008. 4. Szentkuthy	2015. 1. Gaga
2003. 2. varázslat	2009. 1. Patrioska	2016. 1. Kartográfia
2003. 3. édes anyanyelvünk Weöres Sándor	2009. 2. Generation X	2016. 2. Giger
2003. 4. pszichoaktív nyelvszerk	2009. 3. Japán	2016. 3. Zaj
2004. 1. horror	2009. 4. Japán médiumok	2016. 4. Rosa
2004. 2. Bret Easton Ellis	2010. 1. Pynchon	2017. 1. Antropocén
2004. 3. devla	2010. 2. Kosztolányi	2017. 2. Trónok harca
2004. 4. Amerika	2010. 3. Észország	2017. 3. Líratechnikák
2005. 1. magyar sci-fi	2010. 4. e	2017. 4. Poptechnikák
2005. 2. tetszetek volna forradalmat csinálni	2011. 1. Dark Fantasy	2018. 1. Biopoétika
2005. 3. pop history	2011. 2. Budapest	2018. 2. Hallgatás
2005. 4. obszcén középkor	2011. 3. Párhuzamos univerzumok	2018. 3. Jelenlét
2006. 1. Hajas Tibor	2011. 4. Hálózatok	2018. 4. Metszetek
2006. 2. GameZone	2012. 1. Adaptációk	2019. 1. Betegség
2006. 3. Pop-szöveg	2012. 2. Könyvtrailer	2019. 2. Gyerekirodalom
2006. 4. Bada Dada	2012. 3. Vagány históriák	2019. 3. Sorozatesztetikák
2007. 1. Hif-e ifent?	2012. 4. Gaiman	2019. 4. Metszetek no. 2.
	2013. 1. Vagány históriák 2. – Költők szeretteikkel	2020. 1-2. Ragály
	2013. 2. Hans Ulrich Gumbrecht	

Prae irodalmi folyóirat – Megjelenik évente négyszer

<http://www.prae.hu>

Főszerkesztő: L. Varga Péter (kultikus@gmail.com)

Szerkesztők: H. Nagy Péter tudományos szerkesztő (h.nagyp@gmail.com)

Lapis József szépirodalom (lapisjosef@gmail.com),

Szerkesztőbizottság: Balogh Endre, Pál Dániel Levente

Korábbi szerkesztőink: Barta András, Máté Adél, Mezei Gábor, Pollágh Péter,

Ruttikay Veron (vers és próza); Sopotnik Zoltán (próza); Vaskó Péter

(középkor-reneszánsz-kora újkor); Kő Boldizsár (kép); Köves Gergely,

Vécsi Márton, Molnár Zsolt (borító); Fodor János (web)

A szerkesztőség levélcíme:

2092 Budakeszi, Rákóczi u. 103.

Telefon: (20) 310 25 40

Hirdetésfelvétel: 31 562 31 vagy (20) 310 25 40

Kiadja a Palimpszeszt Kulturális Alapítvány

Felelős kiadó: a kuratórium elnöke

Levélcím: 1088 Budapest, Múzeum krt. 4/c

Layout és nyomdai előkészítés: Székelyhidi Zsolt (szekelyhidizso@gmail.com)

Borítótér: Bihar Eszter

Nyomdai munkálatok: Konturs Nyomdaipari Kft.

Web: PRAE.HU Kft.

ISSN 1585-5112

A beküldött kéziratokat nem őriztük meg és nem küldjük vissza.

A megjelenést a Nemzeti Kulturális Alap támogatja.

Nemzeti Kulturális Alap